

புடவூ

உள்ளது-3 | நதி-7 | நவம்பர்-2020 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

www.padaippu.com

தகவ்வு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“பின்காலனித்துவ அரசியலும் அதன் சமகாலக் காட்சிகளின் ஊடான உரையாடலும் என்பதாகவே என் கவிதைகள்..”

■ கவிஞர் **யவனிகா ஸ்ரீராமுடனான** நேர்காணல்

• அன்னா ஸ்வீர் கவிதைகள்
• விக்ரமாதித்யன் நம்பி

• கற்பதுவே..கேட்பதுவே..!
• மௌனன் யாத்ரிகா

• ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு
• டாரத்தி பார்க்கர் தமிழில் : கார்சூழலி

உற்று-3 | நதி-7 | நவம்பர் 2020

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
அல்தாஃப் சலீம்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- “பின்காலனித்துவ அரசியலும்
அதன் சமகாலக் காட்சிகளின் ஊடான
உரையாடலும் என்பதாகவே என் கவிதைகள்..”
- கவிஞர் யவனிகா ஸ்ரீராமுடனான நேர்காணல் -பக். 05
- அன்னா ஸ்விர் கவிதைகள்
- தமிழில் : சமயவேல்
- விக்ரமாதித்தயன் நம்பி -பக். 18
- சில்ட்ரன் ஆஃப் ஹெவன்
- கவிஜி -பக். 24
- கற்பதுவே.. கேட்பதுவே..!
- மெளனன் யாத்ரிகா -பக். 28
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 41
- கு.அழகிரிசாமியிடமிருந்து கீ.ரா.வுக்கு..
- கலிங்கப்பட்டி.க.கருப்பசாமி -பக். 49
- விஞ்ஞானிகளின் விஞ்ஞானி
- கடையநல்லூர் பென்ஸி -பக். 55
- மனநிலைக் குறிப்புகள் 05
- ஆதீரன் -பக். 58

சிறுகதைகள்

- ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு
 - ஆங்கிலத்தில் : டாரத்தி பார்க்கர்
 - தமிழில் : கர்குழலி -பக். 33
- ரோபோ காத்தப்பன்
 - கோமகள் குமுதா -பக். 44
- மாயநதி
 - ஸ்வேதா சந்திரசேகரன் -பக். 52

கவிதைகள்

- வழிப்போக்கன் -பக். 17
- பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 4
 - ஜின்னா அஸ்மி -பக். 27
- ச.ப்ரியா -பக். 39
- கருவை ந.ஸ்டாலின் -பக். 39
- ஜே.ஜே.அனிப்டா -பக். 39
- மதுரா -பக். 40
- நா.வே.அருள் -பக். 40
- ஊர்யிளை
 - கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 47
- கலாப்ரியா -பக். 63

படைப்பு
சூக்தி இணைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' முப்பத்தொன்றாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

பெரியவர்களுக்கான பொது இலக்கியங்களில் சில சிறார்களை மையமிட்டுத் தங்கள் கருத்துத் தளங்களைத் தீவிரமாய் உணர்த்திவிடுகின்றன. குழந்தைகளின் உலகம் என்பது அங்கு குழந்தைகள் உணர்வதற்கானதாய் இருப்பதில்லை. வளர்ந்தவர்களுக்கான உணர்த்தல்கள் குழந்தைகள்வழி நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அனுபவத்தின் கறை படிந்த பெரியவர்களின்வழி தூய்மையான பல உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த இயலுவதில்லை. குழந்தைகளின் புனிதம் அங்கு இலக்கிய உத்தியாகக் கொள்ளப்பட்டுவிடுகிறது. இது உலகளாவிய உத்தி. தமிழிலும் அற்புதமான சிறுகதைகள் பல குழந்தைகள் நமக்குக் கடத்தியதாகத்தான் இருக்கின்றன.

அதிஏழ்மை. அறியாத வயதுடைய அக்குடும்பத்தின் குழந்தைகள் அந்த ஏழ்மையையும் அறியவில்லை. ஆனால் ஒரு குடும்பத்தைக் குழந்தைகளின் பொருட்டு காப்பாற்றிவிடுமா இச்சமூகம்? குழந்தைகளைச் சாட்சியாக வைத்துக்கொண்டே தன் வன்முறையை அரங்கேற்றுகிறது. நன்றாக வாழ்ந்ததின் இறுதி சாட்சியாக நிற்கும் ஒரு கதவு. நகராத அந்தக் கதவு ஒரு பெரும் நகர்த்தலுக்குள்ளாகிறது. முற்றிலுமாக அழிக்கப்படும் வளமை. தங்கள் அழிப்பை உணராமல் கொண்டாடும் பிள்ளைகள். அந்தப் பிள்ளைகளின் அறியாமையால் விளைந்த அந்தக் கொண்டாட்டத்தின் வழியாகத்தான் ஒரு சிதைவு தீவிரமாய் நம்முள் உணர்த்தப்படுகிறது. கி.ரா.வின் கதவு சிறுகதை குழந்தைமையின் கொண்டாட்டங்களைத்தான் விவரிக்கிறது. ஆனால் உணர்த்துவது அதை அல்ல.

வாக்க வேறுபாடற்ற சமூகம்தான் மானுடத்தின் உன்னதம். ஆனால் மலிந்திருக்கும் வேறுபாடுகள் எங்கும் புரையோடிக் கிடக்கின்றன. வேறுபாட்டின் விளைவாய் எழும் இல்லாமைகளும் இயலாமைகளும் குழந்தைகளால் உணரப்படுகின்றன எனும்போது ஆழ்ந்த வலியொன்றை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.. கு.அழகிரிசாமியின் ராஜா வந்திருக்கிறார் சிறுகதை இந்த வேறுபாட்டை உணர இயலாத குழந்தைகளின் உலகத்தைக் காட்டுகிறது. பெரியவர்கள் பெரிதென்றும் சிறிதென்றும் சொல்வதும் நினைப்பதும் பிள்ளைகளுக்கும் அப்படியேதான் தோன்றவேண்டுமா என்ன.. வாக்கத்தில் மேலே இருக்கும் குழந்தை சொல்வது சமூகத்தின் சட்டகங்களுக்குள் உள்ளது. வறுமையில் இருக்கும் குழந்தை சொல்லும் பதிலோ ராஜா என்னும் பெயருக்குரிய உயிரோ.. அது தீர்மானித்தது.

குழந்தைகளின் சொல்லாடல்கள்தான் கதை என்றாலும் அவை குழந்தைகளுக்கான சொல்லாடல்கள் அல்ல. சமூகத்திற்கானது.

இச்சிறுகதைகள் ஆரம்பகாலத் துளிகள். இன்றுவரை இலக்கியங்களில் குழந்தைமை உணர்வுகள் ஒரு உத்தியாகப் பெரியவர்களுக்கான புத்திமதிகளைப் போதித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன.

அதி நுண்ணுணர்வுடன் சமகாலத்தைப் பதிவு செய்துவரும் கவிஞர் யவனிகா ஸ்ரீராமுடனான பேட்டி இந்த இதழில் வெளியாகியுள்ளது. மிக நுண்ணியதான கார்த்திக் திலகனின் கேள்விகள் எப்போதும் ஆழ்ந்த பதில்களுக்கு வலைவீசிக் காத்துநிற்பன. இந்த நேர்காணலில் தனது மிகப் பரந்த இலக்கிய அனுபவத்தினால் அந்தக் காத்திருத்தலுக்குச் சிறந்த பரிசெனப் பதில்களை அளித்திருக்கிறார் யவனிகா. அவரது கவிதைகள் எழுப்புவதற்கு இணையான ரசிப்புணர்வினை இந்தப் பதில்களின்வழி நமக்குள் நிகழ்த்திவிடுகிறார்.

மேலும் கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியங்கள்.. விவாதியங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“பின்காலனித்துவ அரசியலும் அதன் சமகாலக் காட்சிகளின் ஊடான உரையாடலும் என்பதாகவே என் கவிதைகள்..”

– கவிஞர் யவனிகா ஸ்ரீராமுடனான நேர்காணல்

காதலியின் கன்னத்தில் கூட அரசியல் முத்தமிடுகிற அற்புதக் கலைஞர் யவனிகா ஸ்ரீராம்.

ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சொற்களின் புரவி மீது தாவி ஏறி அமர்ந்து கடிவாளத்தைக் கைப்பற்றும் அர்த்தங்களின் அணிவகுப்பு அவரது கவிதைகள்...

அதன் ரகசியக் குளம்புகள் இதய வீதிகளில் உண்டாக்கும் அரசியல் அதிர்வுகளுக்காக அதிகம் விரும்பப்படுகிற கவிதைகளாக அவை இருக்கின்றன. பலரது பதில்கள் கேள்விகளுக்குக் கீழே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்.. ஆனால் எனது கேள்விகள் அவரது பதில்களுக்கு மேலே ஆனந்தமாய் நீந்திக்கொண்டிருக்கின்றன. தமிழின் மிகமுகியமானதொரு ஆவணப் புதிவை வாசிக்கப்போகிற உங்கள் விழிகளை வாழ்த்துகிறது படைப்புக் குழுமம்...

காப்பியத்தின் இடத்தை நாடகங்களும், நாடகத்தின் இடத்தை நாவல்களும், நாவல்களின் இடத்தைத் திரைப்படங்களும், திரைப்படங்களின் இடத்தைத் தொலைக்காட்சித் தொடர்களும் பிடித்துக்கொண்டுவிட்ட நிலையிலும் கவிதையின் இடத்தை எந்த மாற்றிலக்கியத்தாலும் பிடிக்க முடியாததன் காரணம் என்னவென்று கருதுகிறீர்கள்?

மேற்சொன்ன யாவும் கவிதையின் துணையின்றித் தனித்துவம் காண இயலவில்லை என்பதுதான் காரணமாய் இருக்கும்.

தமிழின் ஆகச்சிறந்த அரசியல் கவிஞராக அறியப்படும் உங்களது கவிதைகள் பின்காலனிய அரசியல் கவிதைகளின் பயன்மிகு சாட்சியாக எதிர்காலத்திலும் நிலைத்திருக்கப் போகின்றன. இத்தகைய கவிதைகள் ஏற்படுத்த வேண்டிய அரசியல் மாற்றங்கள் என்னவென்று கருதுகிறீர்கள்? அதற்கான சமீக்களுக்கள் புலப்படத் துவங்கிவிட்டனவா?

பொதுவாக தேசங்களின் கவிதைகள் என்ற வகைமையானது இதுவரை அதனதன் தாய்மொழியில் செவ்வியல் கண்டு வந்திருக்கும் நீண்டகால மரபுகளோடு அக புற இருத்தலியல் மற்றும் அதன் வாழ்வியல் கலாச்சாரங்களையும் அழகியல்களையும் உள்ளடக்கியது. கூடவே வேறு மொழிகளுக்குள் பரிவர்த்தனை செய்துகொள்ளவும் ஏற்றவையாய் இருந்துள்ளன. ஆனால் அரசியல் கவிதைகள் என்பது அச்சமூகத்தின் வர்க்கநலன்களில் ஊடுருவி அதன் அதிகார மையத்தைக் குலைப்பதோடு பிற்போக்குத்தனங்களில் இருந்து விடுதலையையும் சமத்துவத்தையும் கோரும் மானுடத் தன்னிலைகளுடன் பங்கேற்பது என்பதாகிறது.

பின்காலனித்துவம் தன் நவீனத்துவத்தில் அத்தகைய பிற்போக்குச் சக்திகளுடன் கொண்டுள்ள உறவை அம்பலப்படுத்துவதுடன், இன்றைய அரசமத நீதிச்சட்டங்கள் இன்றைய சந்தைப்போக்குடன் கலந்து வெகுமக்களின் உளவியலையும் உடல் நலன் உழைப்பு போன்ற ஆற்றல்களையும் அதனூடான

இன்பத்தையும் கரைத்து அழிப்பதுடன் மூலத்தனத்திலிருந்து பலரையும் வெளித்தள்ளி அப்புறப்படுத்துவதால், பக்தி அழகியல் வழிபாடு போதங்கள் இருண்மை படிமங்கள் போன்றவற்றில் இருந்து விலகி பின்காலனித்துவ அரசியலும் அதன் சமகாலக் காட்சிகளின் ஊடான உரையாடலும் என்பதாகவே என் உள்ளிட்டு இன்றைய பலரின் கவிதைகள் இயக்கம் பெறுகின்றன. அதன் தீவிர மொழிதலில் தோன்றும் யதார்த்தத்தின் வலுவானது யுகமாகவோ பேரமாகவோ இல்லாமல் சந்தைப்படுத்தலின் வெறித்தனத்தையே குறிப்பாகத் தாக்குகிறது. கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்குள் ஒரு சமகால எதிர் கவிதைகள் கலைகள் கருத்துகள் எல்லா மட்டத்திலும் அதற்கான அரசியல் இயக்கங்களோடு சமீக்களுக்களாக தோன்றித்தான் விட்டன.

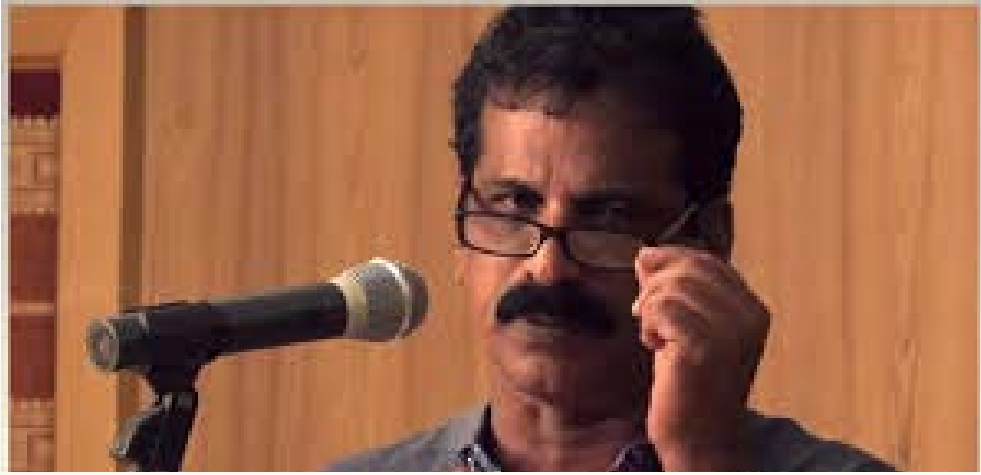
மறைந்த கவிஞர் அப்பாஸ், 'இந்தப் புத்தகத்தை எழுதி முடித்ததால் இனி நீ இறந்துபோனாலும் தவறொன்றும் இல்லை' என்று உங்களது கடவுளின் நிறுவனம் தொகுப்பு பற்றி உங்களிடம் குறிப்பிட்டதாகக் கூறி இருக்கிறீர்கள். உங்களது எழுத்துப் பயணத்தில் எந்த அளவுக்கு அந்தத் தொகுப்பு முக்கியமானதாக இருப்பதாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

முக்கியமான கேள்வி.

கடவுளின் நிறுவனம் தொகுக்கப்பட்ட காலம்.. ஏறத்தாழ பத்து வருடங்கள் அம்மாவின் கன்னிப் பையன் என்ற என் வீட்டுச்செல்வங்கள் போக குற்றங்கள் தண்டனைகள் என நீடித்தபோது வீடு எல்லாவற்றுக்குமான மூடியும் திறப்புமாகவும் இருந்தது. பொதுச்சட்டங்களுக்குக் கீழ் தண்டனை பெறக்கூடிய குற்றங்களையும் வீடு மூடி மறைத்தது போல எங்கள் பிள்ளை வலுவானவன் எங்களைத் தாங்கும் ஆற்றலுள்ளவன் என்று போற்றும் குணத்தையும் கொண்டிருந்தது. நன்மை தீமைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட காலம் எனவும் அதைச் சுருக்கலாம்.

பள்ளி முடிந்து மேற்படிப்பற்ற நிலையில் வணிகத்தில் பங்கெடுக்க

வேண்டிய அவசியமும் தொடர்ந்த குடும்ப விரிவாக்கங்களும் (ஏழு பிள்ளைகள்) அதை ஏற்கவைத்தன..

அம்மாவின் உடலில் வளமையும் வறுமையும் மாறிமாறி ஒளிர்ந்து சோர்வும் பரிதவிப்பும் பற்றும்போதெல்லாம் அதை உணர்ந்தேன். அப்பாவின் காபி வணிகம் என் இளம்பருவ உடல் சக்திக்கு ஏற்ற கடினத்தையும் வலியையும் உழைப்பையும் அதற்கான லாபத்தையும் ஈட்டித் தருவதாயிருந்தது. மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை கிழக்கே சிறுமலை எனக் காபிக் கொள்முதலுக்கென அலைந்தது ஓர்புறம் எனில் அதைப் பதப்படுத்தி விற்க தமிழ்நாட்டின் அனைத்து மாவட்டங்கள் சிற்றூர் பேரூர் என அலைந்தது பெரும் அனுபவம். உறக்கமற்ற இரவுகள் அவை. காபி மூட்டைகள் என் முதுகில் அழுந்திக்கொண்டே இருந்தன. அதன் பிறகு வணிகக் குடும்பத்தில் ஏராளமான தவறான முடிவுகள். பிள்ளைகள் கல்வி எதிர்காலம் எனச் சீராகப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருநிலையில், மலை விவசாயம் எனும் புதிய முயற்சிகளைத் தொட்டு ஒருபாடு அனுபவமற்ற நிலையில் அவை கரும் குடும்ப வீழ்ச்சியை உண்டாக்கின.

அக்காலத்தில் மலேசியா சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று சொற்ப முதலீட்டில் துணி வணிகம் செய்யும் உள்ளூர் நண்பர்களுடன் இணைந்தேன்.

இடைக்காலத்தில் பதின்மூன்று முறை அங்கு சென்று உழன்றபிறகுதான் எனது இந்திய மத்தியதர உளவியல் மற்றும் குடும்பப் பிடிமானங்கள் யாவும் கலைந்தன.

வெகுவான மூலதனங்கள் இரைக்கப்பட்ட பின் நவீன அழகியல் மற்றும் யூகபேரச் சந்தைகளின் பங்கு வர்த்தகம், அன்னிய முதலீடுகள், இயந்திரமயம், பாலியல் விடுதிகள், புதிய நவதாராளவாதப் பொருளாதாரத்தின் அம்சங்கள், மற்றும்மதற்கென மக்களை நிலங்களில் இருந்து அப்புறப்படுத்தல், இனகுடி மாற்றங்கள் போன்ற ஆசியப் புலித்தன்மைகளை எதிர்கொண்டேன். சோவியத் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகான ஒற்றைக்கூரை பொருளாதாரத்தின் முழுவீச்சும் அங்கு செயல்படுவதும் அத்துடன் பன்னாட்டு மூலதனக் கொள்கையின் நிலவரங்களும் அங்கு வைத்தே பிடிபடத்தொடங்கின. எங்களைக் காபித்தொழில் ஏன் கைவிட்டது எனவும் கண்டுகொண்டேன்.

நன்மை தீமை, வெள்ளை கறுப்பு, உண்மை பொய் யாவும் குழம்பிய நிலையில், என் வணிகம் ஒருபுறமிருக்க ஊற்றுக்கண் திறந்ததுபோல மடைதிறந்து எழுதியவைதான் கடவுளின் நிறுவனம் கவிதைகள்.

நிலைப்படுத்தப்பட்ட இற்றைய அரசியல் பின் உண்மைகள் நீடிக்கும் வரை அக்கவிதைகளுக்கும் பொறுப்பிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அப்பாஸ் அப்புத்தகத்தை

நெஞ்சோடு வைத்து நெகிழ்ச்சியாக அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.. மேலும் ஜப்பானிய ஹருகி முரகாமி போன்றோரின் மேலைக்கீழைத்தேயக் கலப்புப் பண்புகளும் அவரை வாசித்தறியாத அக்கால நிலையிலேயே அதில் பதிவாகி உள்ளன என இப்போது உணர்கிறேன்.

ஒரு பிரதி வாசகனுக்குத் தரக்கூடிய மகிழ்ச்சி (pleasure of the text) என்பது புனைவிலக்கியங்களை விட கவிதைகளில் அதிகமாகக் கிடைப்பதாகக் கருதுகிறீர்களா?

எந்த வகைச் சொல்லாடலும் பிரதிகளின் கதையாடலே. அதில் அர்த்தங்களுக்கூரிய கட்டுமானமும் அதை அவிழ்ப்பதற்கூரிய கூறும் உள்ளடங்கியே இருக்கும் என்பார் தெரிதா. இதில் புனிதப் பிரதி என்றெல்லாம் எதற்கும் விதிவிலக்கு இல்லை. ரோலன் பார்த் பிரதிகளில் கள்ள இன்பம் இருக்கவேண்டும் என்பார்.

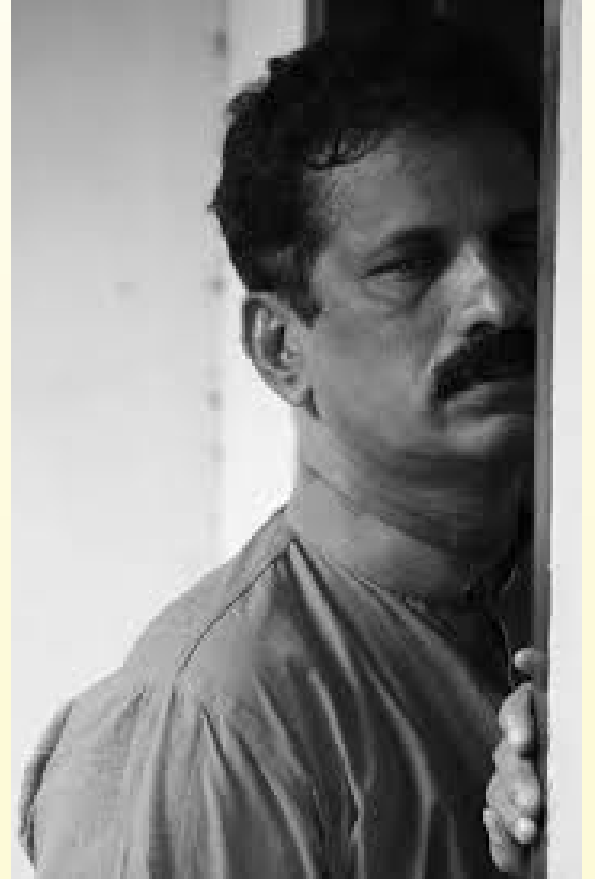
புனைவெழுத்துக்களை விட கவிதைகள் அவ்விற்பத்தை இரகசியமாகப் பங்கிட்டுக்கொள்கின்றன. மேலும் அவை மறைமுகக் குழுக்களை சங்கேதங்களை தங்களுக்குள் உண்டாக்குகின்றன, தூண்டுகின்றன. நெருதாவின் கவிதைகள் அத்தகையன.

புனைவெழுத்துக்கள் பலவற்றிலும் இதைக் காணலாம். குந்தர் கிராஸ் போர்ஹே கால்வினோ போன்றோரிடம் காணப்படும் தர்க்கமற்ற புனைவுகள் இன்பம் பயப்பவை. உலகம் முழுதும் கவிஞர்களும் கவிதைகளும் தான் மாற்றத்தின் வழியான இன்பத்தின் விடுதலைப் பாதையில் அச்சமற்று முன்னணி வகிக்கின்றனர். ராபர்ட் பொலானாவின் சேவேஜ் நாவல்களைப் படிக்கும்போது (அது கவிஞர்களின் தன்னிச்சையான பயணம் பற்றிய பதிவு) அவ்வாறு தோன்றுகிறது என்கிறார் சமயவேல்.

பாரதி தொடங்கி சி.மணி வரையிலான மரபொற்றிய நவீன கவிதைகளை 'மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் உயர்தொழில்நுட்ப ஆன்மீகம்' என்று கூறும் நீங்கள், அகவயமான இத்தகைய கவிதைகளில் இருந்து விலகி புறவயமான கவிதை நோக்கிய திறப்பை உங்கள்

கவிதைகளில் ஏற்படுத்தி வருகிறீர்கள். நவீன மரபில் இருந்த இந்தியத் தன்மையில் இருந்து விலகி உலகத் தரத்திலான கவி புனையும் வேட்கையாக இந்த மாற்றத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாமா?

கீழைச்சிந்தனை மரபு என்பது, மனம் எனும் மாயை, மனித சாரம், அறிந்ததனின்றும் விடுதலை, சுயம் எனும் பேருரு, மாபெரும் பாரம்பரியங்கள், இயற்கையுடன் இருத்தல், நிலையாமை என முரட்டுத் தத்துவங்களை உருவாக்கி வந்தவை, மேலும் அவை மரணத்தை ஒத்திப் போட இயலாதலால் வெற்றிடங்களை இட்டு நிரப்ப சதா தர்க்கமிட்டு ஓய்ந்தவை. மனித வெறுப்பு அதன் அடிப்படை அழகியல். இப்படியான அவற்றின் எழுச்சி ஒருபுறம் இருக்க தமது வீழ்ச்சி என்பது வெளியிலிருந்து வந்த தீட்டான பல மொழிக் கலாச்சாரத் தாக்கங்களால் உண்டானவை என அவை கடும் பிரச்சாரம்

செய்துகொண்டே மேற்கண்டவற்றின் நலனுக்கான அதிகார நிறுவனங்களைத் தமக்குள் பாதுகாத்துக்கொண்டன.

இதற்கிடையே மக்கள் முழுமையாக வெற்றிடமாகி வருவதை அவை முன்னறிவிக்கவில்லை. மேலும் அதில் எந்தவித அக்கறையுமற்ற ஒரு சுயநலக்கூட்டம் கோவில் நிலம் சாதி என வழமை கண்டன. அதையே காலகாலமான மேட்டிமை ஆன்மீக லாபங்கள் என்கிறேன்.

ஆனால் அதற்கிடையில் நமது இருப்போ முழுமையாகப் பின்காலனியச் சந்தைக்குள் வந்துவிட்டதையும் வாங்குபவர்கள் அல்லது முகவர்கள் என நாம் சதா கரைத்தழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் இந்தத் தத்துவவாதிகள் முன் உணர்த்தத் தவறினார்கள் என்பதோடு சந்தை உபரிகளையும் ஆன்மீகத்தின் பெயரில் அல்லது இன்றளவும் ஹைடெக் யோகா எனும் பெயரில் பெற்றுக்கொண்டும் வருவதால் சில நூற்றாண்டையே விழுங்கியவர்கள் என இவர்களை வரணிக்கலாம்.

இவர்கள்தான் பெண் பற்றியும் ஒழுக்கவாதங்கள் குறித்தும் குடும்பத்திற்கும் அரசிற்கும் இடையே நல்லிணக்கத் தரக்களாயிருக்கிறார்கள். சி மணி போன்றோரை இந்தப் பட்டியலில் சேர்க்க இயலாது. அவர் மொழிப்புலத்தில் சாதித்ததும் அழகியல் கூச்சல்களைத் தாண்டி மொழியில் அதிகார அர்த்தங்களைக் கண்டடைந்ததும் வேறானது.

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் குறித்து உங்கள் பார்வை என்ன? இன்றுவரை மாற்று மொழிகளில் இருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படும் கவிதைகள் அளவுக்கு இங்கிருந்து பிற மொழிகளுக்குக் கவிதைகள் செல்லவில்லை என்கிற சூழல் நிலவுவதன் பின்னணி என்ன?

தமிழில் பாரதி காலம் முதல் உள்நுழைந்த மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளின் வாசிப்பு முறை என்பது இங்கு முறைப்படுத்தப்படவில்லை.

கீட்ஸ் வேர்ட்ஸ் வொர்த் ஷெல்லி பைரன் கலீல் ஜிப்ரான் எமிலி டிக்கன்ஸன் டி எச் லாரன்ஸ் இந்தியாவில் தாகூர் இலங்கைக்

கவிதைகள் உள்ளூர் மகாகவி கேரள வங்க மராட்டியக் கவிதைகள் போக எலியட் போன்ற அமெரிக்கக் கவிகள் அராபிய சூபிக்கவிதைகள் சீன லாவோட்சு ஜப்பானிய ஹைகூ எனப் பலவும் இங்கு நுழைந்தபோது முதலில் இங்கு தேசிய விடுதலை மற்றும் நாட்டு ஒற்றுமைக்கெனவே இங்குள்ள கவிதைகள் முகம் கொடுக்க வேண்டி இருந்தது.

பிறகு இரு உலக யுத்தம் அடக்குமுறை காலனியங்களின் விடுதலை இவற்றுடன் அந்தந்தத் தேசத்தின் பெருமிதம் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான வீரம் செறிந்த மற்றுமுலகளாவிய இடதுசாரி இயக்கங்களின் பணிதல் மறந்தவர் போன்ற கவிதைகள் வந்தன. மேற்சொன்ன காவிய நாடக செவ்வியல் வீரயுகக் காதல் தெய்வீக உணர்ச்சிகள் எனப் பரந்துபட்ட வரவினங்களின் தாக்கம் இன்றைய தமிழ் நவீனக் கவிதைகளின் மீது செலுத்தி இருப்பது பாரதாரமானதும் ஆய்விற்குரியதும் ஆகும்.

இதில் தமிழ்க்கவிதைகள் மாற்று மொழிக்குச் செல்வதில் உள்ள அரசியலைப் பேசினால் அது நகைப்பிற்குரியதாகிவிடும். இங்கு பல மடங்கள் உள்ளன. விசுவாசம் ஏற்றிச் சொல்லுதல் பணிவுபட வாழ்தல் சாதியப் பின்புலம் இயக்கப் பின்புலம் அல்லது சிலரை மௌனத்தில் விடுதல் போன்ற நிலைகளுக்கு அப்பால் ஒருவனை ஏன் தன்னிலும் பெரியவனாக்க வேண்டும் என்கிற சிந்தனை மொழி வல்லுனர்களிடம் உண்டு. அதையும் மீறி இங்கு சிலர் நவீனக் கவிதைகளை மாற்று மொழிக்கு வார்ப்புச் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அன்பும் அப்பணிக்கு வாழ்த்துக்களும்.

போக ராமானுஜன் போன்றவர்கள் தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களை இன்று மொழிபெயர்த்திருப்பதும் திருக்குறள் உலகின் பல்மொழிகளில் இருப்பதும் போக நவீன இலக்கியவாதிகள் பலரும் இன்று ஆங்கில மொழிக்கும் ஜப்பானிய ப்ரெஞ்சிற்கும் பெயர்க்கப்படுகிறார்கள். கவிதைகள் சர்வதேசத் தன்மை அடைய இன்றைய மின்னணு தகவல் தொழில் நுட்பங்கள் அதிகம் உதவியுள்ளன எனலாம்.

வரும் காலத்தில் செம்மொழி என்கிற தளத்தில் தமிழ்க்கவிதைகள் அதிகம் பயணிக்கும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது.

ஓர்மையான மனதில் இருந்து தோன்றும் பிரக்ஞைபூர்வமான கவிதைகளை நீங்கள் ஏற்பதில்லை. உங்களது கவிதைகள் பெரும்பாலும் பயண காலங்களில் அரை மயக்க நிலையில் தோன்றும் எண்ண மூட்டங்களின் செழுமையாக்கப்பட்ட வடிவங்களே என்றும் சொல்கிறீர்கள். அறிவும் உணர்வும் என்ன விகிதத்தில் கவிதையில் தொழிற்படுவதாக உணர்கிறீர்கள்?

இக்கேள்வி தீர்க்கப்படாத பல வாதங்களைக் கொண்டிருக்கும் ஒன்று.

உண்மையில் இக்காலம் அறிவின் மீதும் உணர்ச்சிகளின் மீதும் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அறிவும் உணர்ச்சியும் ஒன்றை ஒன்று தட்டி விளையாடும் எதிரெதிர் முகாம்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

கவிதைகளுக்குப் பிரத்யேகமாக உணர்ச்சி எனும் செல்லத்தையும் அறிவிற்கு இருத்தல் எனும் வலியையும் தரமுயல்கிறோமா? இந்த டூயல் தன்மையானது அச்சத்திலிருந்து பிறக்கிறது. பிரக்ஞைபூர்வமாக அறிதல் என்பதில் என்ன நேர்கிறது. எல்லாம் குழம்பிய நிலையில்தானா? நகுலனுக்கு ஏன் நினைவு தப்புகிறது.

சந்தேகம் நிச்சயமற்ற தன்மைகள் தோற்ற மாறுதல்கள் நம்பிக்கையின்மை நகரும் எதார்த்தங்கள் இவற்றினிடையே குழம்பிய குட்டைகள் என் கவிதைகள். அவை முடிந்த முடிவுகள்நீண்டஉண்மைகள்எதையும்துவக்கி வைக்கவில்லை அல்லது மற்றமைக்கென எழுந்து கொள்ளுதல் எனும் பண்பை விட்டுச் செல்வதாய்க்கலையடைகின்றன. வரலாற்றில் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே தடைகள் உண்டாகின. அது அறிவாலா உணர்ச்சியாலா என்றால் அறிவால்தான் அதிகம் என்பேன். தீவிர உணர்ச்சிகளின்போது மனிதன் மயக்கமடைந்து விடுகிறான். ஒரு முதியவன் கதறியபடியே இவ்வுலகைக் குழந்தைகளிடம் விட்டுவிடுங்கள் என்றபடியே நிர்வாணமாகத் தெருவில்

ஒடுகிறான். அறிவு கெட்டவன்.

தனக்கென ஒரு தனி மொழியைக் கண்டடைவதில் இன்று பல கவிஞர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களே ஒரே மாதிரி கவிதைகளை எழுதுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கும் உள்ளாகிறார்கள். மீ பொருண்மை கவிஞரான ஜான் டன் உள்ளிட்டவர்களிடமும், எமிலி டிக்கன்ஸனிடமும் இந்தப் போக்கு காணப்படுகிறது. தனது மொழியைத் தொடர்ந்து மாற்றிக்கொண்டே இருக்கும் சவாலை ஏற்றுக்கொள்ள கவிஞன் விரும்புவதில்லையா? அல்லது ஒரே செடியில் வெவ்வேறு வண்ணப் பூக்கள் மலர வேண்டும் என்று நினைப்பது வாசகனின் பேராசையா?

இதுவரை வாழ்ந்த வாழ்க்கையை மறுபடியும் முதலில் இருந்து நிகழ்வு மாறாமல் வாழ வரமாகத் தருகிறேன் என்றால் எவர் ஏற்பார்?

ஏற்பவர்களும் இருக்கலாம்தான். எதன் பொருட்டு என்று கேட்க ஆரம்பித்தால் அது அவரின் முதல் புத்தகமாகத்தான் இருக்கும். வெவ்வேறு வாழ்க்கைகளை இடம் மாறிச் சென்று அல்லது ஒரு பயணியாக இல்லாமல் எதைத்தான் எழுதுவது?

கால்வினோ ஏழு நாவல்களை ஏழுவிதமாக எழுதினார் என்கிறார்கள்.

அராபிய இரவுகள் கசார்களின் அகராதி கடல் பயணிகள் சொல்லும் கதைகள் ஹீரா குட்டஸ் யுவான் சுவாங் பிளிணி மார்க்கபோலோ ராகுல்ஜி எனப் பலரும் இருந்திருக்கிறார்கள். நாம் உள்ளூர்க் கதைகளில் லயித்துவிட்டால் பிராதுக் கதைகளும் அண்டை அசல் போட்டிகளும் இருத்தலுக்கான லாபியும் நக்கலும் கேலியும் போதுமானதாகித்தான் விடும்.

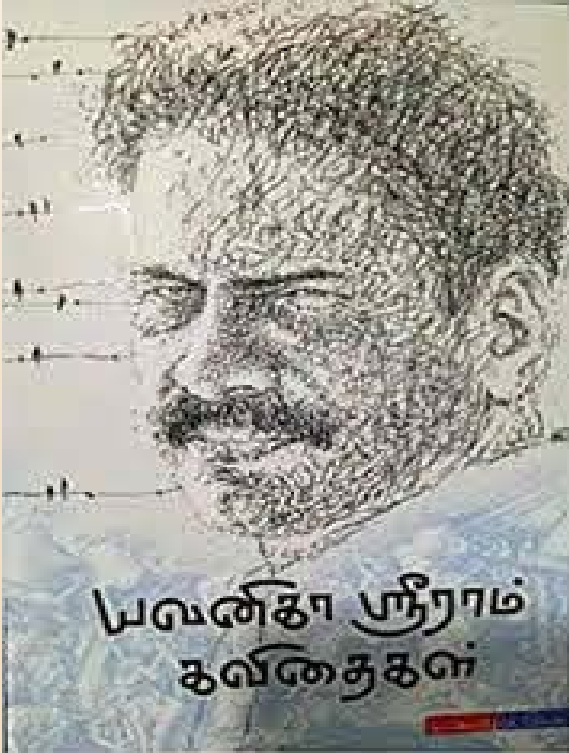
புனைவும் பயணங்களும் அதிகம் உள்ளவர்களே தங்களது தொகுப்புகளை ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசப்படுத்த முடியும். கவிஞர்களுக்கு உள் உணர்வில் தோன்றும் வெளிச் சகுனங்கள் முக்கியம். நிபந்தனைகளிலிருந்தும் தப்பிச் செல்லும் ஆற்றல் மகிழ்ச்சி எனும் சாகசம் அது கலையாக்கம் பெறுதல் என இன்ன பிறவும்

ஆகிறது.

அதுவே வாசகனின் வாசிப்புச் செயல்பாட்டில் அனுபவிக்கவும் தீர்மானிக்கவும் ஆனமறுபடைப்பாக இயக்கம் பெறுகிறது. மாறாக, தன்னைப் போலத்தான் படைப்பாளியும் இருப்பில் இருக்கிறான் என்று ஆறுதல் கொள்ளவோ சலித்துக் கொள்ளவோ ஒரு புத்தகம் அவசியமற்றது.

2016ஆம் ஆண்டில் பாடலாசிரியரான பாப் டிலனுக்கு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கும் பிந்தைய ஆண்டுகளில் இதழியலாளரான ஸ்வெத்லானா அலக்சிவிச்சிற்கும் அதற்கும் முன்னர் திரைக்கதை ஆசிரியரான பாட்ரிக் மொடியானோவிற்கும் இவ்விருதுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. தீவிர இலக்கியத்திற்கான மதிப்பீடுகளும் மரபார்ந்த இலக்கிய நீட்சிக்கான அங்கீகாரமும் தூயகலைவாதமும் மேற்குலகில் சிதைந்து வருவதைக் காண முடிகிறது. வெகுஜன இலக்கியத்திற்கும் தீவிர இலக்கியத்திற்கும் இடையிலான சுவர் நொறுங்கி வருவதை இது காட்டுவதாக

எடுத்துக்கொள்ளலாமா?

இது பற்றி முகப்புத்தகத்தில் எழுதினேன். பாப் டிலனுக்கு இசைக்குத் தரும் யும்மி போன்ற பல விருதுகள் இருக்க இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசைத் தருவது என்ன நியாயம் என அங்கலாய்த்திருந்தேன் (கொஞ்சம் ஓவர்தான்). சோம்பலாக சிலர் கொட்டாவி விட்டிருப்பார்கள் நோபல் அரசியல் தெரியாதவன் போல என்று. ஆனால் இளங்கோ கிருஷ்ணன் பாப் டிலன் ஒரு மக்கள் கவிஞர்! தானே கவிதைகள் எழுதி மக்கள் மத்தியில் இசைத்து அவர்களின் உணர்ச்சி மிக்க பேராதரவைப் பெற்றவர் என்றார்.

வெகுசன ஆதரவு இலக்கியம் தீவிர இலக்கியம் என்கிற கோடு அழிந்துவிட்டதா என்றால் பிரச்சனை நேர்கோட்டில் வந்துவிட்டது என்றா பொருள்? இல்லையெனில் ஒரு தீவிர சிறுபத்திரிக்கையாளன் வெகுசனத்தில் அடையாளப்பட்டு விட்டதாகவும் இருக்கலாமா?

அப்படியெல்லாம் இல்லை. வெகுசனத்தில் மலிவாக்கப்பட்டு கரைத்தழிக்க முடியாத தீவிரச்சிந்தனைகள் இன்றும் உண்டு.

அவை இந்த நவதாராளவாத யூக பேரத்திற்கு எதிரான சிறு சிறு கலகங்களை மாற்றாய் முன்வைக்கும் வகையில் கலையைப் புதியதாய் அவையே தூண்டும். அதுவரை அச்சுவர்களில் போஸ்டர்கள் தான் ஒட்டப்பட்டபடியே இருக்கும்.

ஒரு படைப்பாளி பொருளாதாரச் சுதந்திரம் மற்றும் மேடை லைம் லைட்டுகளுடன் நின்றால் எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது எனச் சொல்வது எப்படி என்று புரியவில்லை.

தூயகலைவாதம் வேறு.. தீவிர இலக்கியம் வேறு.. அது நிலைபெற்ற எல்லா நிறுவன மதிப்பீடுகளுடனும் மோதுவது.

ஏன் கவிதைகளுக்கே எதிர்கவிதை எழுதுவது இக்காலம். உலகின் அராஜகவாத கலை இயக்கங்கள் பெண்ணியப் போராட்டங்கள் சூழல் காலநிலை மாற்றங்கள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு தகவல் தொழில்நுட்ப

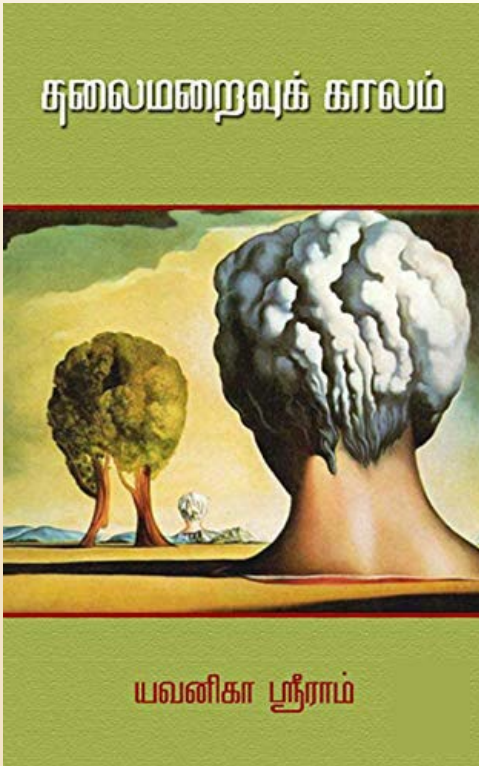

நகல் பிம்ப செய்தி அதிகாரங்கள் வெப்பச்சலனம் சந்தை பயங்கரங்கள் பசி வறுமை விஞ்ஞான பயங்கரவாதங்கள் போன்றவற்றுக்கான தீவிர இலக்கியங்கள் தோன்றியவண்ணமிருக்கின்றன.

தூயகலைவாதத்தை இன்றைய பின்மார்க்ஸியரான பிரடெரிக் ஜேம்சன் பின்நவீன நிலைப்பாட்டில் முற்றிலும் மறுக்கிறார்.

பெரிய இலக்கியவாதிகளில் பெரும்பாலானோர் இணையத்துக்குள் வந்துவிட்டார்கள். எல்லா இலக்கிய சர்ச்சைகளின் தோற்றுவாயாகவும் இணையம் இருக்கிறது. இணைய வாசகப் பரப்பைத் தவறவிட எந்தப் படைப்பாளியும் விரும்புவதில்லை. இணைய இதழ்களின் படையெடுப்பு இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்தி இருக்கும் மாற்றங்கள் எதுவென்று கருதுகிறீர்கள். சிற்றிதழ்களின் வளர்ச்சி இதனுடன் ஒன்றிணைந்ததாக விளங்குமா?

இன்று நாளாந்திரப் புத்தகப் பதிப்பாளர்களுக்கும் அமேசான் கிண்டிலுக்கும் கடும் போட்டி நிலவுகிறது.

நகைமுரணாக இன்னும் ஓலைச்சுவடிகளும் வாசிக்கப்படுகிறது.. பழம் புத்தகங்களும் படியெடுக்கப்படுகின்றன. எல்லாம் கன்வேயர் பெல்டில் நகர்கின்றன. விரிச்சுவல் ரியாலிட்டி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. எனினும் புத்தகங்கள் இருக்கும் என்கிறார் உம்பர்ட்டோ. நவீன மின் அச்சு இயந்திரங்களின் உற்பத்தி நின்றுவிட்டால் காகிதங்கள் மறைந்துவிட்டால்.. எதுவும் உற்பத்தி சார்ந்து நடக்கலாம். பெரிய பீரங்கிகள் நூற்பாலை இயந்திரங்கள் உழுகருவிகள் விவசாய நிலங்கள் பலவாக மாறிவிட்டன.

கண்களுக்கும் விரல்களுக்கும் இடையே தொடு உணர்ச்சி அல்லாடுகிறது.

ஆனால் வடிவத்தைப் பொருத்தவரையில் புத்தகங்கள் தனது நாலு மூலை அளவையே மின்சாதன நூல்களுக்கும் அளித்துள்ளன.

இன்று நிறைய மின் பத்திரிக்கைகள் இலக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டுள்ளன. புதிய தலைமுறைகள் புலம்பெயர்ந்தோர் அதில் படிக்கவந்து பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. நாட்டுப்புற நூலகங்களில் என்ன நிலவுகிறது. எனக்குப் பலதும் தெரியவில்லை.

சிற்றிதழ்களுக்குப் புரவலர்கள் இருக்கிறார்களா. இருந்தால் அவை நீடிக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆன்ராய்ட் உலகில் ஏராளமான வாய்ப்புகள். இன்று முட்டாள புத்திசாலி யென்று வகை காண இயலாத தகவல்கள் பாய்ந்தவண்ணம் இருக்கின்றன.

இலக்கியத்தைப் பல நிறுவனங்கள் சம்பந்தம் இல்லாதவைகூட எடுத்துக்கொண்டு அதைப் பலவாறாக ஈட்டு செய்கின்றன. எதன் காரணமாகவும் சிற்றிதழை இழக்க நேர்ந்தால் அது வலி நிறைந்ததுதான். எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. அதற்காக தனக்குப் பின்னால் இலக்கியம் இப்பிடித்தான் வெகுசனப்படுத்தப்பட்டு இடையே கோடு அழிந்துவிட்டது என்றெல்லாம் அசோகமித்திரனைப் போல ஹேஷ்யம் சொல்லமுடியாது.

நீங்கள் அரசியல் கவிஞராக அறியப்பட்டாலும் தமிழில் பாலுமை சார்ந்த கவிதைகளை ரசிக்கும்படியாக எழுதி வெற்றிபெற்ற வெகுசிலரில் நீங்களும் ஒருவர்.

‘மனிதரை உள்ளுணர்ச்சிகள் வழிநடத்த வேண்டும். அறநெறிகள் அல்ல’ என்கிற நீட்சேவின் கருத்தியல் தமிழ் இலக்கியத் தடத்தில் இயங்குவதற்கான தடைகள் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்?

மனித உடலில் பாலியல் உந்தம் என்பது மையமான ஒன்றல்ல. மாறாக மனித இயல்புக்கமான பசி தாகம் காமம் உறக்கம் போன்றவற்றின் மீது இத்தனை விவாதங்கள் நடந்து வருவது அதிர்ச்சியூட்டக்கூடியது. மட்டுமல்ல அவற்றை நிறுவனமயப்படுத்தி விதிகளை உண்டாக்கும் அத்தனை போக்குகளும் அயோக்கியத்தனமானது. மனிதர்களின் விருப்ப உறுதியும் விருப்ப வேட்கைகளும் மேற்சொன்ன அமைப்புகளால் காயடிக்கப்பட்டு வந்ததையே தத்துவ வரலாறு என்கிறார்கள். பாலுமை சார்ந்த கவிதைகளை எழுதும்போது எனது தன்னிலையை உணர்கிறேன். அது இணை மற்றும் சார்பு உதவி ஆண்டான் அடிமை சுரண்டல் குடும்பம் போன்ற முட்டுச்சந்துகளில் வைத்து ஏங்கும் அவலத்தைக் கொண்டதல்ல.

பெண்கள் ஆணிடம் உன்னோடு இந்த உலகத்தைக் காண விழைகிறேன் எனும் இணைவிருப்பத் தற்சார்பில் இருந்து நட்பாகவும் சுயமரியாதையுடனும் தோன்றுவது போல எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதைப் பெண்களிடம் கற்றேன். அதனாலேயே ஆண் மையம் தகர்க்கப்பட்ட பிரதிகள் வசமாயின.

தொழிற்பிரிவுகள் எனும் வர்க்கப் பகைமைசார்ப் பார்வைகள் ஆண்பெண் காதலை அவர்களின் தன்னிலைகளுக்கு அப்பால் சுருக்கி அபத்தப்படுத்தி விடுகிறது. பாலுமை எப்போதும் குற்றவாளிக்கூண்டில். தத்துவமோ ஞானத்தின் பீடத்தில், வரலாறோ அதற்கான சாட்சி! ஏன்?

என் கவிதைகள் பாலுமை எனும் ஆற்றலை நெறிகளுக்கு அப்பால் குற்றம் செய்யும் தன்னிலைக்கு மீட்கின்றன. நீட்சேவும் குற்றச்செயல்களால்தான் உலகை மாற்றமுடியும் என்கிறான்.. தமிழ் இலக்கியத்தில் சாதி இருக்கும் வரை பாலியல் பிரதிகள் குற்றமானவைதான். நீங்கள்

இந்தியாவில் அத்வைதத்தைத் தொடர்ந்து எழுதினால் பெரும்படைப்பாளி ஆவதோடு முக்கிய விருதுகளையும் இன்றளவும் பெறமுடியும் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம்.

இக்காலத்தின் செயற்கை உற்பத்திக்காக ஒரு நெல்வயலில் செழிக்கும் காமமோ மீன் பண்ணையில் செழிக்கும் காமமோ விஞ்ஞானக் கூடத்தில் உருவகிக்கும் காமமோ அல்ல கவிதைகளில் வருவது. இயற்கைச் சமன்பாட்டின் தொடர்பாடலில் மனிதர்களுக்குள் அதனளவில் தோன்றுவது.

நீட்சே இதற்குத் தடையாக இருக்கும் கடவுள் என்ற கருத்தை இறந்த ஒன்றாக அறிவித்தான். கடவுள் ஒரு ஆளும் வர்க்கநலன் கூட்டாளி என்று அவிழ்த்தான்.

கலையே மனிதப் பண்பின் அச்சாரம் என்றான். ஃபிராய்டும் லிபிடோ எனும் காமம் சார்ந்த தன்மையே ஆண்பெண் இருவரின் ஆற்றலாகப் பரிணமிக்கிறது என்பார். என் பிறந்தநாள் கார்ல்மார்க்ஸ் மற்றும் ஃபிராய்டு இருவரின் பிறந்தநாளுக்கு இடையே மே ஆறில் வருவதைத் தற்செயலாக உணர்ந்தேன்.

அது இங்கு பொருந்தாது எனினும் என்னவோ எனக்கு அது ஒரு தன்னிலையை வழங்குகிறது.

பிற மொழியின் இலக்கிய வளங்களைத் தமிழில் கொண்டு வந்து சேர்க்க வேண்டும் என்று பாரதி உள்ளிட்டவர்கள் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்று தமிழில் எழுதப்படும் பல கவிதைகள் பிறமொழி கவிதைகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு போலவே இருக்கின்றன. ஒரு வேளை இத்தகைய மொழி அமைப்பையும் தமிழ் தமக்குள் சுவீகரித்துக்கொண்டு விட்டதா?

இந்தக் கேள்வி எல்லா நாட்டுக் கவிதைகளுக்கும் அவற்றின் மொழிகளுக்கும் பொருந்தும். கீழைத்தேயக் கவிதைகளை ஆக்டேவியா பாஸ் எழுதவில்லையா? ஹெர்மன் ஹெஸ்ஸே சித்தார்த்தா எழுதினார்.

தெரிதாஇந்தியத்தத்துவஇயல்படித்தவர். ஜென் கவிதைகளை உலகின் பல மொழிகள் முயன்றன. எலியட்டின் தாக்கம் போக ஷெல்லி பாரதியைப் பாதிக்கவில்லையா. அனைத்தும் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் போலத் தோன்றக் காரணம் உரைநடைக் கவிதைகளின் அரசியல் பொருத்தப்பாடு காரணமாகவும் சமகால குறியீட்டுத் தன்மைகளின் பின்நவீனப் பெருக்கத்தாலும் இருக்கலாம்.

தென்னிந்திய மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று கொள்வினை கொடுப்பினை கொண்ட மொழிகள் என்பதால் இவைகளுக்கிடையே ஒரு பொதுவான கவித்தன்மை இருப்பதற்கான

சாத்தியக்கூறுகளையும் இவைகளை இணைத்து ஒரு கவிதை இயக்கமாக மாற்றுவதன் தேவை குறித்தும் கூறுங்கள்.

அவை இன்றைய அரசியல்பூர்வமான எதிர்காலத்திற்கு முக்கியமானது. கவிதை எதற்கும் கடன்பட்டது அல்ல என்றாலும் உடல் மனம் நிலம் என்றளவில் எதிலிகளை உருவாக்கும் ஒற்றை அதிகாரப் பாசிசப் போக்கிற்கு எதிராக கலாச்சாரப் பண்பாட்டு உறுதிகளைத் தனித்துவப்படுத்திக் கொள்வது அதன்மூலம் மற்றமைகளுக்கான அறம் மற்றும் மாற்று இருப்புகளை அரசியல்படுத்த வேண்டியது கலைஞர்களின் பண்பாக இருத்தல் அவசியமாகிறது.

நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்பதல்ல பிரச்சனை. யாருடன் இருக்கிறோம் எனத்தான் அதிகாரம் வினவுகிறது. தமக்குள் உள்வாங்குவது இல்லையெனில் தனிமைப்படுத்துவது என்ற அதிகாரத்தின் செயல்பாட்டைத் தன்னிலைகள் எனும் கலையால் முறியடிக்கவேண்டும். தென்னிந்திய மொழிகளின் கலைக் கூட்டியக்கம் வடக்கே குவியும் பாசிச அதிகார மையங்களைக் குலைக்கும் முகமாக இருத்தல் நலம்.

அறிந்தவகையில் இந்தக் கொள்வினை கொடுப்பினை என்பது மலையாள கன்னட தெலுங்கு மகாராஷ்டிரம் பீகார் ஒரிஸா நில

அடிப்படையிலான அடித்தள அரசியலாய் மேல் எழும்புவதைச் சமகாலப்பார்வையாக முன்வைக்கலாம்.

அதற்குமுன் அவை மேட்டிமை சாதிகளின் கீழ் அவர்களுடையதும் தமக்கு அந்நியமானதுமான அதிகாரக் கலைகளின் கீழ் மெளனித்திருந்தன என்பது வெகுகாலமாய் அவர்களின் அரசியல் அற்ற நிலையைத்தான் காட்டுகிறது..

பின் நவீனத்துவத்தின் மிக முக்கியப் பண்பு நிச்சயமற்ற தன்மை (indeterminacy). தமிழ்ச் சூழலில் நிச்சயமற்ற தன்மை என்பது ஆழமாக உணரப்படவில்லை. மேற்கு நாடுகளைப் போன்று உலகப் போர்களினால் உருவான சூழல்களைச் சந்திக்காததனாலோ, குடும்பச்சிதைவுகள் பெருமளவு தோன்றாததாலோ பின்நவீன கவிதைக்கான சூழல் தமிழில் உருவாகவில்லை. அன்னியத்தன்மையுள்ள இது போன்ற கவிதை வடிவங்களைத் தமிழில் முயற்சிப்பது தமிழ்க் கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு உகந்ததா?

தமிழில் எல்லாக் காலத்திற்குமான கவிதைகள் இருக்கின்றன. எல்லாக் காலத்திற்குமான ஆய்வர்கள்தான் இல்லை. சங்ககாலம் தொட்டு பழங்குடிக் கவிதைகள் நிலஉடமை வேளாண்கவிதைகள் இடதுசாரிக்கவிதைகள் சமயபக்திகாலக்கவிதைகள் மொழிச்சிறப்பு அகம்புறம் காதல்கவிதைகள் தனிப்பாடல்கள் நாட்டாரியல் மற்றும் உளவியல் மிகையதார்த்தம் எனக் குஜிலிப்பாடல்கள் வரை உள்ளன.

இவற்றை நவீனத்திற்குள் அடைக்க முடியாது போலவே இன்றைய பின்நவீனக் கவிதைகளையும் இதற்குள் காணவும் ஆளில்லை. ஒரு குடும்பப் புகைப்படம் போல நவீனத்துவம் நம் வீட்டுச்சுவற்றில் தொங்குகிறது. பின்நவீனத்துவம் நமது புகைப்படத்தை வினாடிக்கும் குறைவாக உலகின் எம்மூலைக்கும் அனுப்புகிறது. இன்று இந்த யுகபேர மூலதனத்தின் மூலம் இந்தியாவில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பதினொரு லட்சம் வீடுகள் வாங்கவும் குடியேறவும் ஆளில்லாமல் தத்தளிக்கின்றன.

அர்த்தங்களை ஒத்திப்போடுதல் மேற்பரப்பில் திளைத்தல் பாலிப்போனிக் குரல்கள் அடித்தள சீற்றங்கள் தலித்திய பெண்ணிய சூழலிய வித்தியாசங்களை மேலெழுப்பும் பால் சார் தேர்வுகள் மொத்தத்துவத்தை மறுத்தல் பன்மை மைக்ரோ லெவல் அரசியலை முன்வைத்தல் எனப் பின்நவீனத்துவ அழகியலும் வந்து நாளாயிற்று. நவீனத்தில் சுகம் கண்டவர்கள் அதை இழக்க விரும்பாமல் மீண்டும் அதன் உறுப்புகளான மதம் சாதி முதலாளித்துவம் ஆன்மீகம் மேட்டிமைவாதம் உடமைவாதம் தேசியம் சனநாயகம் அவுட்சோர்சிங் எனப்படும் அடித்தளம் மீதான ஆதிக்கம் போன்றவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு தங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்கிறார்கள். பின்நவீனத்திற்கான கவிதைகள் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட மெய்மைகளில் இருந்து அடியொற்றி வருவதல்ல. அது ஒரு அமைப்போநிறுவனமோ அல்ல. அது ஒரு டூல். அதை நிலைபெற்ற உண்மைகளுக்குள் பொருத்தும்போது அவை கட்டமைப்பில் சரிந்து வீழ்ந்து விடுகின்றன. இப்போது அங்கு பின்நவீனத்துவம் இல்லை. மாறாக உண்மையும் இல்லை அல்லவா? அவ்வளவுதான். தமிழின் வளர்ச்சிக்கு என்பதைவிட அதன் அரசியல் கிளர்ச்சிக்குப் பின்நவீனம் அவசியம்.

அதற்கான சூழல் இருக்கிறது. அது உணரப்படவில்லை என்பதை ஏற்கத்தான் வேண்டும்.

நவீனக்கவிதை பேச்சுமொழியின் ஓசையைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென எலியட் குறிப்பிடுகிறார். புனைவுத்தன்மை மிகுந்த காட்சித்தன்மையும் கதைகூறல் அம்சமும் கொண்ட விவரணை அமைப்புடைய (Narrative) கவிதைகளை இன்று பலரும் தமிழில் முயன்று வருகிறார்கள். பிற்காலத்தில் உரைநடையுடனான இத்தகைய உறவின் விளைவாகக் கவிதையின் இருப்பு குறித்த சவால்கள் எவ்விதம் எதிர்கொள்ளப்படும்?

இதுவரை கவிதைகள் எதைச் சாதித்து இருக்கின்றன என்று கடந்த காலத்தைத் திருப்பவேண்டும். கோட்பாட்டாக்கம் விஞ்ஞான அலசல் இவற்றின் வழியே வரைவு எடுப்பது முக்கியம். மற்றபடி

கதைத்தன்மையும் உரையிலிட்ட செய்யுளும் தமிழுக்குப் புதிது அல்ல. ஆற்றில் எதிர்ந்துச் செல்லும் மீன்கள் எதைக் குறித்து அங்ஙனம் நடந்துகொள்கின்றன..

நீள்கவிதைகள் குறும்பாக்கள் என இருக்கும்போது உரைநடைக்கவிதைகளல்லது கதைத்தன்மை கொண்ட நேரேட்டிவர்கள் வடிவம் மீறிச் செல்வதைக் காணலாம், கவிதையின் இடுபொருட்கள் மாறியுள்ளன. இன்றைய காட்சிமயமான மின்பிம்பங்களின் பெருக்கத்திற்கும் நகல்களுக்கும் இடையே கவிதை தன் சவாலை மேற்கொள்ளத்தான் வேண்டும். முற்றிலும் அதன் நவீனத்துவப் பிடிமானங்களை விட்டு விலகி யூக விளையாட்டாய்க் குறியீட்டுத் தளத்தில் பகடியாய் நாளடைவில் இது மாறும். நாவல்களுக்கும் கூட இது பொருந்தும். பேச்சு மொழியின் பிரசன்னத்தை மறுக்கும் தெரிதா எழுத்தே நெருக்கமானது என்றும் பிரதிக்கு வெளியே எதுவும் இல்லையென்றும் பேச்சு பிரதியிலிருந்து தப்பும் ஜாலம் மிக்கது என்றும் கூறுகிறார்.

எலியட் மிக நல்ல மனிதர்.

தன்னிறைவான உலகம் கலைஞனுக்கு ஆபத்தானது எனச் சொல்கிறார் தார்க்கோவ்ஸ்கி.

ஏனெனில் அவனது இயங்குதளம் அங்கு குறுக்கப்படுகிறது. நம் நாடு இன்று பல துறைகளில் தன்னிறைவு பெற்றிருக்கிறது. அல்லது தன்னிறைவை நோக்கி நகர்ந்து வருகிறது. இதனால்தான் இன்று உள்ளீடற்ற பொருண்மைகளின் மீது இயங்கவேண்டிய அவசியம் கவிஞனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா?

உண்மைதான். மிக நல்ல பார்வை.

வளர்ந்த நாடுகள் பலவற்றிலும் படைப்பாளிகள் ஓய்வெடுக்கிறார்களா?

ஜப்பானிய இலக்கியம் இன்று முழுவீச்சில் இருக்கிறது. இருண்டகாலக் கவிதைகள் போலத் தன்னிறைவுகாலக் கவிதைகள் இருக்குமா? நாம் உள்ளீடற்ற பொருண்மைகள் மீதுதான் இயங்குகிறோம். கலைஞனுக்கு எல்லாக் காலத்திலும் ஆபத்து இருக்கும் போல. நமது நாட்டுக் கவிதைகள் எந்த லட்சணத்தில் தொகுக்கப்படுகிறது என்பதை வைத்துத்தான் இதைப் பேசமுடியும். கவிதைகளும் தனியார்மயம் கண்டுவிட்டன. தன்னிறைவு பல துறைகளில் எனினும் பட்டினிச்சாவு மற்றும் தொழில் நுட்பக்குறைவு ஏற்றுமதி அற்ற வறுமை எனப் பலவும் நம்மைப் பீடித்துள்ளது. கடவுளின் மீது பாரத்தைப் போட்டு சாவை எதிர்நோக்க முடியாது. நவீனத்திற்குப் பிறகான தமிழ் இலக்கியம் உலக சரித்திரம் முதல் பல நிலங்களின் புனைவுகளுக்குள் இன்று நுழைகிறது. நூற்றி அயம்பது நாடுகளில் தமிழர்கள் வசிக்கிறார்கள். உலகளாவிய படைப்புகள் தமிழில் உருவாகிக் கவனம் பெறும். அதற்கு முற்றிலும் தகுதியானவர்கள் என்பதோடு அதன் கலைச்செல்வங்களை அதிகமும் பின்னணியாகக் கொண்ட பல்லாயிர வருடச் சிந்தனையாளர்கள் நாம் என்பதை இங்கு முன்வைக்கிறேன்.

இந்நேர்காணலில் பங்கு பெற்றதன்மூலம் நான் வாசித்த பல முன்னோடிக்கவிஞர்கள் சககவிஞர்கள் இளம்கவிஞர்கள் அயல்மொழிக்கவிஞர்கள் அவர்களின் எழுத்துக்கள் கவிதைகள் வழியாக ஒரு பயணம் செய்து வந்தது போல உணர்கிறேன். ஆயாசமாகவும் இருக்கிறது. ஆர்வமாகவும் இருந்தது.

வனத்தை விற்பவன்

வறுமை

மூங்கிலை

புல்லாங்குழலாய் மாற்றும்

கலையை அவனுக்கு

கற்றுத் தந்தது.

பரிகாரமற்ற பாவமாய்

பின்பொருடும் பசி அவனை

குழலிசைக்கும்

இசைக் கலைஞனாகவே

மாற்றிவிட்டது.

• காயத்தை மறைத்துக்கொண்டு

மூச்சுக்காற்றுக்குத் தோதாய்

இசையை வெளியேற்றும்

மூங்கிலுக்கு

தன்னைப் போலவே

துயரத்தை மறைக்கும்

வித்தையைக் கற்றுத் தருகிறான்

திருவிழாவில்

புல்லாங்குழல் விற்பவன்.

• வனமொன்றைச் சிறு துண்டாக்கி

உதட்டில் வைத்து ஊதுகிறான்

புல்லாங்குழல் விற்பவன்.

அங்கே வனத்தின் ஆதிமௌனங்கள்

மாறுவேடமணிந்து வெளிவருகிறது

மெல்லிசையாய்.

துளையை லாவகமாய் அடைத்து
காற்றைப் பக்குவமாய்
குழலில் ஊதுகிறான்
புல்லாங்குழல் விற்பவன்.
நிரம்பி வழியும் அந்த
திருவிழாக் கூட்டத்தின் நடுவே
இசையெனப் பெருகுகிறது
இருப்பிடம் தொலைத்த
வண்டின் துயரங்கள்.

• கூச்சல் நிறைந்த திருவிழாவில்

மௌனமாய் வழிகாட்டும்

வெளிச்சத்தில்

புல்லாங்குழல் விற்பவனோடு

சேர்ந்து நடக்கிறது

குழலும்

அதிலிருந்து வெளிவரும்

இசையும்.

மூங்கிலைத் தொலைத்த

வனத்தின் ஆதித்துயரும்.

• தீயால் சுட்டு துளையிடப்பட்டு

கருகிய மூங்கிலுக்கு

அவ்வூரில்

புல்லாங்குழலென்று பெயர்.

ஊதும் காற்றையும்

அவனுக்கான

சுவாசக் காற்றையும்

ஒன்றாய்ப் பரிசளித்த

மூங்கிலைக் கொன்றவனுக்கு

அவ்வூரில் மனிதனென்று பெயர்.

துயரங்கள் யாவற்றையும்

கண்டுகொள்ளாமல்

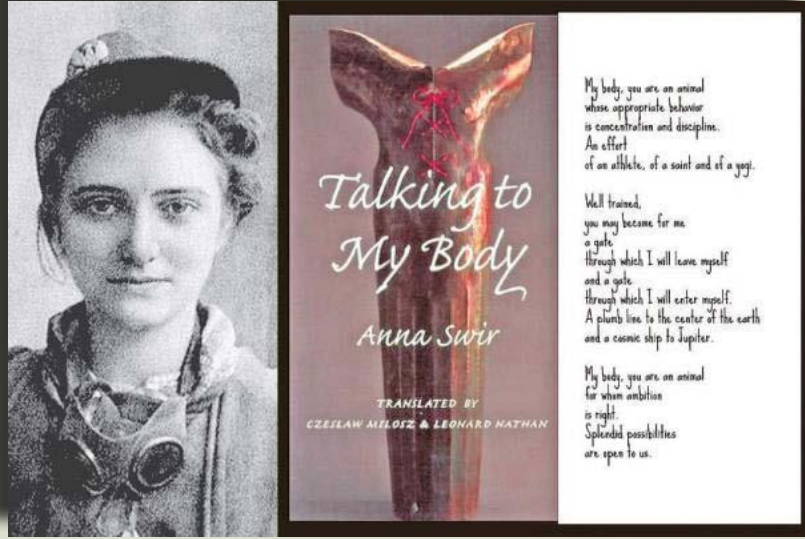
அலங்காரமாய்த் தேரில்

பவனி வரும் சிலைக்கு

அவ்வூரில் தெய்வமென்று பெயர்.

• • •

அன்னா ஸ்வீர் கவிதைகள்

தமிழில் : சமயவேல்

“எதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், கவிதை, அதை வசப்படுத்தவும் வெற்றிகொள்ளவும் செய்கிறது. கவிதை, மனிதனைச் சுற்றி ஒரு நுட்பமான, மென்மையான சிற்றுலகைப் படைக்கிறது. பேருலகத்தின் பயங்கரத்திடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக நீக்ரோ அல்லது எஸ்கிமோவின் ஒவ்வொரு தாலாட்டும் ஒரு மனிதக் குஞ்சுக்கான, அதன் அனாதரவை மூடிக்கொள்ளும் ஒரு வெதுவெதுப்பான கூடாகும். ஒரு காலத்து மந்திரச் சொற்களைப் போல, நமது சொற்கள் அவசியமானவையாகவும் பயனுள்ளவையாகவும் இருக்கட்டும். இது ஒரு அடையமுடியாத லட்சியம்.”

“ஒரு கவி, வலிக்கும் பல்லைப் போன்ற உணர்ச்சியுடன் இருக்கவேண்டும்.”

“கவிதைகளை எவ்வாறு எழுதுவது? இங்கு எத்தனை பேர் எழுதுகிறார்களோ,

அத்தனை பதில்கள் இருக்கும். என்னளவில், அகத்தூண்டிலின் உளவியற் சிக்கலின் அற்புதத்தை எதுவுமே பதிலியிட முடியாது என நான் கருதுகிறேன்.”

“இது ஒன்று மட்டுமே ஒரு கவிதை பிறப்பதற்கான உயிரியல்ரீதியிலான இயற்கை வழி என்றும் அது கவிதை இருப்பதற்கான ஓர் உயிரியல் உரிமை போன்ற ஏதோ ஒன்றை அதற்கு வழங்குகிறது என்றும் எனக்குத் தெரிகிறது.”

“கவிதையில் சொற்களின் இலக்கு, உள்ளடக்கங்கள் வரை வளர்வதாகும். இன்னும் அந்த இலக்கை ஒருபோதும் எட்டமுடியாமல் இருக்கிறது; ஒரு கவிஞருக்குள் வசிக்கும் மனோசக்தியின் ஒரு சிறிய பகுதி மட்டுமே, தானே சொற்களாக உருக்கொள்கிறது. உண்மையில், ஒரு புதிய கவிதையியலைக் கோருவதற்கு ஒவ்வொரு கவிதைக்கும் உரிமை இருக்கிறது. ஒரு கவிதையின் உள்ளடக்கத்தை

வெளிப்படுத்துவதற்காக, இது ஒருமுறை மட்டுமே தரப்படுகிறது. நடை (style), ஒரு கவிஞரின் எதிரி ஆகும். அதன் மாபெரும் நற்குணம், அது இல்லாமல் இருப்பதே. முரண்படுவது போல் தோன்றும், சுருக்கமாக, நம்மால் கூறமுடியும், ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இரண்டு வேலைகள் இருக்கின்றன. முதலாவது - ஒருவரது சொந்த நடையை உருவாக்குவது. இரண்டாவது - ஒருவர் தனது சொந்த நடையை அழிப்பது. இரண்டாவது மிகக் கடினமானது மற்றும் அதிக காலத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது.”

(அன்னா ஸ்வீர் குறித்த அறிமுகத்தில், மொழிபெயர்ப்பாளர் சீஸ்லாவ் மிலோஸ்க், அவரது கவிதை பற்றிய சில குறிப்புகளை எடுத்துக் காட்டியிருப்பனவற்றிலிருந்து; அன்னா ஸ்வீர் பிரகடனங்கள் இவை.)

மூன்றாவது மாடியிலிருந்து அவர்

குதிக்கவில்லை

இரண்டாம் உலகப் போர்.

வார்ஸா.

இன்றிரவு அவர்கள் குண்டுகளைப்

போட்டார்கள்

தியேட்டர் சதுக்கத்தின் மேல்.

தியேட்டர் சதுக்கத்தில்

அப்பாவின் பணிமனை இருந்தது.

எல்லாஓவியங்களும், நாற்பது ஆண்டுகள் உழைப்பு.

மறுநாள் காலை அப்பா போனார்

தியேட்டர் சதுக்கத்துக்கு,

அவர் பார்த்தார்.

அவரது பணிமனைக்குக் கூரை இல்லை

அவர்கள் இல்லை

தரை இல்லை.

அப்பா குதிக்கவில்லை

மூன்றாவது மாடியிலிருந்து

அப்பா மீண்டும் தொடங்கினார்

ஆரம்பத்தில் இருந்து.

(‘அன்னா ஸ்வீர் கவிதைகள்’ தொகுப்பு,

பக்கம் : 30)

அன்னா ஸ்வீரின் தொடக்க காலக் கவிதைகளுள் ஒன்று இது; எதார்த்தக் கவிதைதான்; எனில், ஒரு வரலாறு

உள்ளது; அதில் பாதிப்படைந்த மனுஷன் இருக்கிறான்; அவனுடைய விடாமுயற்சியும் வாழ்வின்மீதான நம்பிக்கையும் சொல்லப்படுகின்றன; சுருக்கமும் எளிமையும் சொல்லும் விதமும் முக்கியமானவை; பெரிய விஷயத்தையே சாதாரணமாகச் சொல்வதுபோல, ஒரு கதைபோலச் சொல்லிவிடுகிறார்; அப்பாவைப் பற்றி இன்னும் நல்ல சில கவிதைகளும் இருக்கின்றன.

அவள் விடைபெற வந்தாள்

அவள் இறந்தபிறகு அன்றைக்கு

அம்மா வந்தாள்

என்னிடம் விடைபெறுவதற்கு.

இரவில் நான் கேட்டேன்

அவளது காலடிகள் எனது படுக்கையை

நெருங்குவதை

அடி

மேல் அடியாக, அவள் நின்றாள்

எனது தலை அருகில்.

நான் கூறினேன்: அம்மா,

வரவேண்டாம், அம்மா,

எனது இதயம் வெடித்துவிடும்

பயத்தால்.

அதற்கு மேல் எதையும்

நான் கூறவில்லை

விடைபெறுதல் என்ற வகையில்.

(பக்கம் : 32)

இரத்த உறவு சார்ந்த கவிதை; உணர்தலுக்கானது; மனிதவாழ்வில் இதுபோல நடப்பது உண்டு; எதிர்வினை, பெரும்பாலும், பயம்தான்; நம்முடைய மரபில் ஜோதிடரிடம் கேட்டு பரிகாரம் செய்வார்கள் - கனவில் வந்தால்; மனபிரமையாக இருந்தால்? கவிஞர், சிறுமியாக இருந்த கால அனுபவங்களைச் செறிவாகவும் நுட்பமாகவும் எழுதியிருக்கிறார்; அம்மா குறித்த கவிதைகள் இன்னும் வேறு இருக்கின்றன, ஞாபகங்களாக, பகிர்ந்துகொள்ளலாக, சொல்லாமல் தீராத என்கிறாற்போல; எல்லாமே அம்மா-அப்பா, தன்னிலை இப்படிச் சேர்ந்து, ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக.

•

கதவு வழியாக ஒரு உரையாடல்

அதிகாலை ஐந்து மணி
நான் கதவைத் தட்டினேன்,
நான் கதவு வழியாகக் கூறுகிறேன்
ஸ்லிஸ்கா தெரு மருத்துவமனையில்
உங்கள் மகன், ஒரு சிப்பாய்,
இறந்துகொண்டிருக்கிறான்
அவர் அரைக்கதவு திறக்கிறார்
சங்கிலியை நீக்கவில்லை,
அவருக்குப் பின்னால் அவரது மனைவி
குலுங்குகிறார்.
நான் கூறுகிறேன் : உங்கள் மகன்
கேட்கிறார் அவரது அம்மா
வர வேண்டும் என.
அவர் சொல்கிறார் : அம்மா வர மாட்டாள்
அவருக்குப் பின்னால் மனைவி
குலுங்குகிறார்.
நான் : மருத்துவர் எங்களை
அனுமதித்திருக்கிறார்
அவனுக்கு வைன் கொடுப்பதற்கு.
அவர் கூறுகிறார் : தயவுசெய்து
காத்திருக்கவும்.
கதவு வழியாக அவர் ஒரு பாட்டிலை
என்னிடம் தருகிறார்,
கதவைப் பூட்டுகிறார்
ஒரு இரண்டாவது சாவியுடன் அதைப்
பூட்டுகிறார்
கதவுக்குப் பின்னால் அவரது மனைவி
கதற ஆரம்பிக்கிறார் மகப்பேறு சமயம்
போல.
(பக்கம் : 49)

மனிதனின் ஆதார உணர்வுகளைப்
பேசும் கவிதைகளுக்கு முக்கியத்துவம்
கொடுத்தே எடுத்தாளுகிறேன்; பின்னட்டை
வாசகத்திலேயே விவரங்கள் இருக்கின்றன;
'அறிமுகம்' தரப்பட்டுள்ளது; வாசகன்
நூலை வாங்கிப் படித்தால் எல்லாமே
விளங்கும்; கவிதையின் பாடுபொருள்
புரியக்கூடியதுதான்; இரண்டாம் உலகப்
போரின்போது, போலந்தின் தலைநகர்
வார்ஸாவில், செவிலியராக இருந்த சமயத்தில்
நேரிட்ட அனுபவங்களுள் ஒன்று இது. (புதிய

வாசகர்களுக்காகவே இந்தக் குறிப்பும் கூட.)

என்னுடைய பார்வையில்,
செய்தி சொல்லல் பாங்கிலேயே
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; பிறர் சார்ந்த
விஷயங்களுக்கு இது பொருந்தி வரக்கூடியது,
சரியாக; மேலும், மிகையுணர்வு,
'சென்டிமெண்ட்' இல்லாமல் சொல்வதற்கும்
ஏற்றது. அன்னா ஸ்வீர், ஓர்மையாகவேதான்
எழுதியிருப்பார்; பெண் என்பதனாலேயே
இதுபோல நிகழ்வுகளை நுண்ணுணர்வுடன்
எழுத முடிந்திருக்குமாய் இருக்கும்.

“யுத்தம் என்னைப் பிறிதொரு ஆளாக
மாற்றிவிட்டது; பிறகுதான் எனது சொந்த
வாழ்க்கையும், எனது சமகாலத்தவர்களின்
வாழ்க்கையும் எனது கவிதைகளுக்குள்
நுழைந்தன” எனக் கூறுகிறார், அன்னா ஸ்வீர்;
இப்படிப்பட்ட கவிதைகள் எழுதப்பின்புலமே
அந்நாளைய வாழ்வனுபவங்கள்தாம்,
அவருக்கு.

தாய்மை

நான் உயிரைப் பெற்றெடுத்தேன்
அது என் குடலைவிட்டு வெளியேறியது
மேலும் என் வாழ்வைப் பலியிடக்
கேட்கிறது
ஒரு அஸ்டெக் தெய்வம்
செய்வதைப்போல,
நான் ஒரு சிறிய பாவையின் மேல்
சாய்ந்திருக்கிறேன்,
நாங்கள் ஒருவரையொருவர்
பார்க்கிறோம்
நான்கு கண்களுடன்.
“நீ என்னைத் தோற்கடிக்கப்
போவதில்லை,” நான் கூறுகிறேன்
“நான் ஒரு முட்டையாக
இருக்கமாட்டேன் அதை நீ
உடைத்துவிடுவாய்
உலகத்திற்கான ஒரு அவசரத்தில்,
ஒரு நடைபாலம், அதன் வழியாக நீ உனது
வாழ்க்கைக்குச் செல்வாய்
என்னை நான் காத்துக்கொள்வேன்.”
நான் ஒரு சிறிய பாவையின்மேல்
சாய்ந்திருக்கிறேன்,
நான் கவனிக்கிறேன்

ஒரு சின்னஞ்சிறிய விரலின்
சின்னஞ்சிறிய அசைவு
அது, ஒரு சிறிது நேரம் முன்பு, அது
எனக்குள் அசையாமல் இருந்தது,
அதற்குள், ஒரு மெல்லிய தோலுக்குக்
கீழே

எனது சொந்த ரத்தம் பாய்கிறது.
மேலும் திடீரென வெள்ளம் என்னைச்
சூழ்கிறது

பவ்யத்தின்
ஓர் உயர்ந்த, ஒளிரும் அலையால்.
சக்தியற்று, நான் மூழ்குகிறேன்.

(பக்கம் : 156)

'நான்' எனத் தன்மையில்தான்
கூறப்படுகிறது; தன்னிலைதான்;
தாய்மையைப் போற்றிப் பாடுகிறது; முதல்
பத்தி முழுக்க, முதல் வரி; மூன்று வாக்குமூலம்;
அடுத்துள்ள நான்கு வரிகள் விவரிப்பு.

இரண்டாவது பத்தி : பிரகடனமொப்ப;
மூன்றாவது பத்தி, விவரிப்பில் தொடங்கி,
முன்பு கூறியதை விட்டு சரணாகதியாக;
இதுதான் தாய்மையே.

பெண் மனசு கண்டுகொள்க; தாய்மை
போற்றுக.

சமகாலத்தில் எழுதிவரும்
பெண்கவிஞர்களுக்கு அன்னா ஸ்வீர்
கவிதைகள், ஒரு தூண்டலைத் தருவதாகவே

விளங்கும். இவருடைய சொற்சிக்கனம்,
இளங்கவிஞர்கள் பயின்றுகொள்ளவேண்டிய,
இன்றியமையாத அம்சம்.

'தாய்மை' கவிதையில், ஓர்
உணர்வெழுச்சி இருப்பதையும் காணலாம்;
மனசஞ்சாரம் - அங்கும் இங்கும்.

நான் ஜன்னலைத் திறப்பேன்

நமது தழுவுதல் வெகுநேரம்

நீடித்திருந்தது

எலும்புக்கும் கீழே நாம் காதலித்தோம்.

நான் கேட்டேன் எலும்புகள்

அரைபடுவதை, நான் பார்க்கிறேன்

நம் இரு எலும்புக் கூடுகள்.

இப்பொழுது நான் காத்திருக்கிறேன்

நீ போகும் வரை, உனது

சப்பாத்துகளின் சப்தம்

கேட்காமல் இருக்கும் வரை,

இப்பொழுது, அமைதி.

இவ்விரவு நான் தனியாகத்

தூங்கப்போகிறேன்

பரிசுத்தத்தின் படுக்கை விரிப்புகளின்

மேல்.

தனிமை

அறைகளின் சுவர்களை விரிவுபடுத்தும்,

நான் ஜன்னலைத் திறப்பேன்

நிறைய, பனிக்காற்று நுழையும்,

துன்பியல் போன்ற ஆரோக்கியம்,

மனித சிந்தனைகள் நுழையும்

மற்றும் மனித கரிசனங்கள்,

மற்றவர்களின் துறதிர்ஷ்டங்கள்,

மற்றவர்களின் துறவுநிலை,

அவர்கள் மென்மையாகவும்

கடுமையாகவும் உரையாடுவார்கள்

ஒருபோதும் வர வேண்டாம்

நான் ஒரு மிருகம்

மிக அபூர்வமாய்.

(பக்கம் : 66)

அன்னா ஸ்வீர், பிற்காலத்தில் எழுதிய
கவிதைகளுள் ஒன்று இது; கவிதை
நடை மாறியிருப்பதைக் கண்டுகொள்க;

தொடக்கத்தில், “நமது தழுவுதல் வெகுநேரம் நீடித்திருந்தது” என்று கூறும் அவரே, “இப்பொழுது நான் காத்திருக்கிறேன் / நீ போகும்வரை” என்று சொல்லி, தனிமையைக் கொண்டாடி, “ஒருபோதும் வரவேண்டாம்” என்பதோடு, “நான் ஒரு மிருகம் / மிக அபூர்வமாய்” என முடிக்கிறார்; அவருடைய இரு வேறு நிலையை வெளிப்படையாகக் காண்பிக்கிறது என்பதனாலேயே சீரிய கவிதையாக மேல் உயர்ந்துவிடுகிறது; காமத்தில் திளைப்பதும் அதை விட்டு விலகுவதும் ஒரே கவிதையில் உள்ளது, அபூர்வத்திலும் அபூர்வம்; இதுபோல ஒரு கவிதையை இப்போதுதான் முதன்முறையாகப் பார்க்கிறேன்; இந்த மாதிரியெல்லாம் எழுத முடியுமா என்று வியப்பாகவே இருக்கிறது, உண்மையிலேயே.

ஒரு பெட்டை நாய்

நீ என்னிடம் இரவில் வருகிறாய்
நீ ஒரு மிருகம்.
ஒரு பெண்ணும் ஒரு மிருகமும் இணைய முடியும்
இரவால் மட்டுமே.
ஒரு கொடிய கிடாய் ஆக
இருந்திருக்கலாம்,
அல்லது ஒருவேளை ஒரு வெறி பிடித்த நாய்
இருட்டில் சொல்வது கடினம்.
நான் மென்மையான சொற்களை
உன்னிடம் கூறுகிறேன்,
உனக்குப் புரியவில்லை, நீ ஒரு மிருகம்.
நீ ஆச்சரியப்படவில்லை,
சில நேரங்களில் நான் அழுவது குறித்து.
ஆனால் உனது மிருக உடல்
நீ செய்வதைவிடக் கூடுதலாகப்
புரிந்துகொள்கிறது.
அதுகூட, வருத்தத்திற்குரியது.
மற்றும் நீ தூங்கிவிடும்போது
அதன் ரோம வெப்பத்தால் என்னை அது
வெதுவெதுப்பாக்குகிறது.
நாய்கள் ஒருவரை ஒருவர்
தழுவிக்கொண்டு தூங்குகிறோம்

தங்களது பெட்டை நாயை இழந்த இரு குட்டிநாய்கள் போல.

(பக்கம் : 70)

கூருணர்வுள்ள பெண்ணின் வாழ்வனுபவம்; எளிமையாக, அதேசமயம் நுண்ணியதாக; உண்மையாக, குன்றக் கூறலாகவோ மிகைப்படக் கூறலாகவோ இல்லாது, எதார்த்தமாக; வழமையான, புகழ்பெற்ற, நவீன பெண்கவிஞர்கள் கவிதைபோல அல்லாமல் என்பதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை; மனத்தடையின்றி, எழுதுவது அல்ல பெரிது; மெச்சும்படியும் இருக்கவேண்டும் அஃது. வாசகன் அறிவான் / உணர்வான் - அவன் பார்வைக்கு வரும்போது; மொழிஜாலம் இல்லாது இருப்பது விசேஷம்.

என்னிடம் கூறு

என்னிடம் கூறு, எனது அன்பினும்
அன்பானவனே
இப்பொழுது நான் உனது
இதயத் துடிப்பைக் கேட்கும்போது,
உனது கழுத்தில்
வெதுமையின் ஒரு சிறிய நீரூற்றிலிருந்து
நான் பருகும்போது,
நான் உனக்குள்ளே பார்க்கும்போது
ஒளி ஊடுருவக் கூடியவனாய் நீ
இருந்ததால்
உனது ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் நான்
பார்க்கிறேன்
மேலும் அறிகிறேன்
எனக்காக நீ இறக்கவும் செய்வாய்
அது தேவையாக இருந்தால்,
என்னிடம் இப்பொழுது கூறு
எல்லா மனிதர்களையும்விட
நாம் மகிழ்ச்சியானவர்களா
அல்லது மிகத் துயரம் அடைபவர்களா.
(பக்கம் : 94)

தன்னைத்தானே வெளியரங்கமாய்க் காண்பிக்கும் கவிதை பற்றி எதுவும் பேசவேண்டியது இல்லை; தன்னிலை; தன்மைக்கூற்று; இத்தகைய மொழிபெயர்ப்புக்

கவிதைகள், நம்முடைய நவீன தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதியவை; ஆதலினால், நிச்சயம், நல்ல தாக்கத்தையே ஏற்படுத்தும்; இந்தவகையில், வரவேற்க வேண்டியவையே ஆகும்.

அன்னா ஸ்வீர், 1909 பிப்ரவரி ஏழாம் நாள் போலந்தில் உள்ள வார்சாவில் பிறந்தார்; 1936-ல் முதல் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தது; பெண் கவிஞரான இவருடைய ஆறு தொகுப்புகளிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பெற்ற கவிதைகள் கொண்டது இந்நூல்; 1984-ல் புற்றுநோயால் இறந்தார்; அதே ஆண்டில் நோபல் பரிசு பெற்ற கவிஞர் சீஸ்லாவ் மிலோஸ்ச், அன்னா ஸ்வீரின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து உலகறியச் செய்தார்; தொகுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற இந்தக் குறிப்புகள் - வாசகர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே.

கவிதை எளிமையாக இருப்பது தகாது எனும் எண்ணம் நம்மிடையே நிலவுகிறது; பாடுபொருள், சிக்கலும் சிடுக்குமாக இருந்தாலும் புரிகிற மாதிரி இருக்க முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அன்னா ஸ்வீர் கவிதைகளை முன்வைக்கலாம்.

நவீன தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் அளப்பரிய பங்காற்றக் கூடியவை என்ற உணர்வு, அண்மையில், ஏற்பட்டிருக்கிறது; இதனாலேயே ஓர் அறிமுகம் போல எழுத முற்பட்டதும்.

புதிய புதிய பேசுபொருள், நவீனமான சொல்முறை, உத்தி முதலானவற்றை அறிந்து, தன்வயமாக்கிக்கொண்டு, இன்றைய தினம், எழுதத் தலைப்படுபவர்கள், எழுதினால் செறிவும் சீர்மையும் கைவரப்பெறுவார்கள்; சமீப காலத்தில் பார்க்கக் கிடைத்த முதல் தொகுப்புகள் அநேகமும் இப்படித்தான் யோசனை சொல்ல வைக்கின்றன.

கவிதையில் ஈடுபாடு கொண்ட கவிஞர்கள் எப்படியாவது நன்னிலைக்கு வந்துவிடுவார்கள்; அவர்கள் விரும்புவதை எப்பாடு பட்டாவது அடைந்துவிடுவார்கள்; மற்றவர்களுக்குச் சொல்வதாம் இவை.

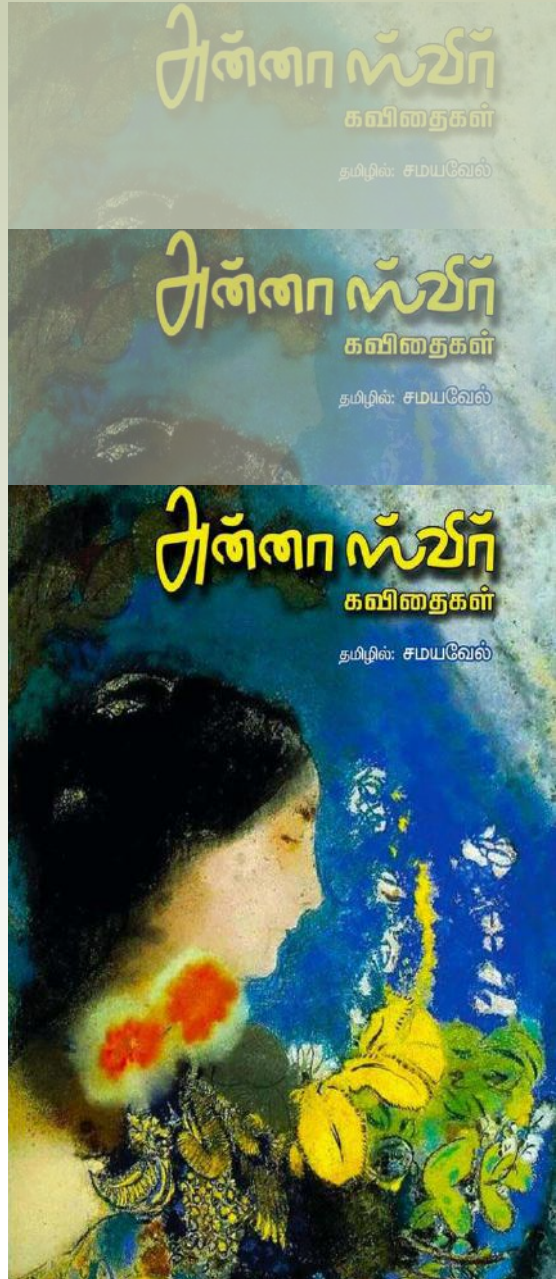
படியுங்கள், இதுபோலும் கவிதை நூல்களை.

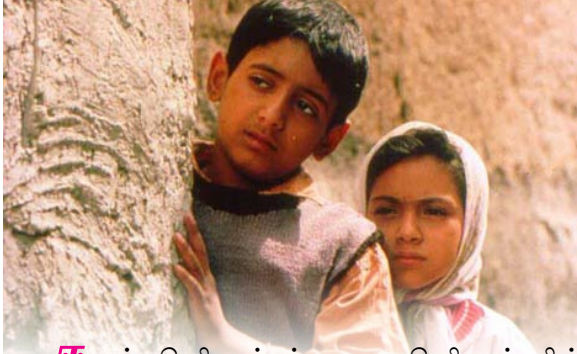
வெளியீடு : தமிழ்வேளி, 1, பாரதிதாசன் தெரு, சீனிவாசா நகர், மலையம்பாக்கம், சென்னை - 600122.

முதல் பதிப்பு : நவம்பர் 2018,

பக்கங்கள் : 128.

விலை : ரூபாய் நூறு

FFரான் சினிமாக்கள் உலக சினிமாக்களில் தனி இடம் பிடித்திருப்பவை. ஈரான் சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு.. இருக்கும் வரையறைக்குள் கதை சொல்ல வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. அதுவே பிறகு நேர்த்தியாகி விட்டிருக்கிறது. இப்படியும் படம் எடுக்க முடியுமா என்று நம் போன்ற நாடுகள் கற்றுக்கொள்ளும் உதாரணம் இந்தப் படம். ஈரானில் உள்ள குறிப்பிட்ட சில இயக்குனர்களில் 'மஜீத் மஜிதி' மிக முக்கியமானவர். வறுமையின் கோரப் பிடியில் பூத்திருக்கும் பூக்களை உதிரவிடாமல் கூட்டிச் செல்லும் வாழ்க்கையைக் கொண்டு இந்தப் படத்தைச் செதுக்கியிருக்கிறார்.

“சில்ரன் ஆப் ஹெவன்” செருப்பைக் கொண்டும் இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்று உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டிய சினிமா.

றோஸ் நிற செருப்பைத் தைப்பதில்தான் படம் ஆரம்பிக்கிறது.

பின்னால் தூரத்தில் கடவுளின் கீதம் ஒதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. தைத்த செருப்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் ரொட்டியும் வாங்கிச் செல்லும் நம் கதை நாயகன் அலிக்கு வயது எட்டிலிருந்து பத்து இருக்கலாம். உருளைக்கிழங்கு வாங்குவதற்காகச் சற்று முன் தைத்த செருப்பையும் வாங்கிய ரொட்டியையும் வெளியே இருக்கும் பழக்கூடை சந்தில் வைத்துவிட்டு உள்ளே செல்கிறான். அந்தச் சமயத்தில் குப்பை எடுப்பவர் அவ்வழியே வந்து எடுக்கும் குப்பையோடு குப்பையாக அந்தச் செருப்பையும் எடுத்துப் போய் விடுகிறார். உருளைக்கிழங்கு வாங்கிவிட்டு வெளியே வரும் அலிக்கு செருப்பு காணாமல் போனது அதிர்ச்சியாகிறது.

“தங்கச்சியோட செருப்பு.. இங்கதான்

சில்ரன் ஆஃப் ஹெவன்

வெச்சேன்.. காணோம்..” - எவ்ளோ சொல்லியும் கடைக்காரர் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் விரட்டிவிடுகிறார்.

வீட்டில் இந்த விஷயம் தங்கைக்குத் தெரிய வருகிறது. வார்த்தைகளற்ற மவுனத்தில் ‘நான் எப்படி பள்ளிக்குச் செல்வது..!’ என்று அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரியக் கூடாது என்பதற்காக நோட்டில் எழுதிக் காட்டிக் கேட்கிறான். சக்கரைத் துண்டு உடைக்கும் அப்பாவும் உடல் நோயாளியான அம்மாவும் வறுமையின் வரைபடத்துக்குள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பின்னணியில் இவர்கள் செருப்பு தொலைந்ததற்கும் அதற்கு மாற்று என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் எழுதி எழுதிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஏற்கனவே வீட்டில் இருக்கும் கஷ்டத்துக்கு இப்படி ஒரு விஷயம் நடந்தது அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால்... கதை முடிந்தது.

அடுத்த காட்சியில் தங்கை சாரா பள்ளி விட்டு வருவதற்காக உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறான் அலி. அவள் வந்தால்தான் அவள் அணிந்திருக்கும் தன் ஷூவை வாங்கித் தான் அணிந்துகொண்டு இரண்டாவது ஷூஃப்ட் அதாவது மதியத்துக்கு மேல் நடக்கும் தன் வகுப்புக்குச் செல்ல முடியும். ஷூ இல்லாமல் போனால் பள்ளிக்குள் விடமாட்டார்கள்.

வரிசையில் நிற்கும் ஒவ்வொருவரையும் ‘ஷூ போட்டுக்காங்களா’ என்று டீச்சர் சோதனை செய்துகொண்டிருக்கையில்.. அண்ணனின் பழைய நைந்துபோன ஷூவைப் போட்டுக்கொண்டு தயங்கித் தயங்கி பம்மி நிற்கும் அந்தச் சிறுமியின் கால்களில் சிறகுகள் முடங்கிக் கிடப்பதைக் காண்கிறோம். குடும்ப வறுமையின் தீவிரம் பிள்ளைகளின் மேல் விழுவதை உணர்த்தும் காட்சி இது.

‘இந்த ஷூ ரொம்ப அழுக்கா இருக்கு... போட்டுட்டுப் போறதுக்கே கஷ்டமாருக்கு’ என்று சொல்கிறாள் தங்கை சாரா. அலி ஷூவை சோப்பு போட்டுக் கழுவித் துவைக்கிறான். பார்த்த மாத்திரத்தில் பொசுக்கென்று நீர் பூக்கும் புன்னகை அவளிடம் அப்போது பிறக்கிறது. துவைக்கையில் சோப்பு நுரையில் முட்டைகள் செய்து காற்றில் விட்டு ஒருவரோடு ஒருவர் விளையாடியபடி அவர்களின் காலம் புன்னகை சிந்துகிறது. அப்போதைக்கான ஆசுவாசத்தைப் பளிச்சென்று காயும் அந்த ஜோடி ஷூ தருவதாக இருக்க... அடுத்த நாளிலிருந்து அவர்களின் உலகம் இரட்டைக் கால்களால் சுழல ஆரம்பிக்கிறது.

ஒரே ஜோடி ஷூவை வைத்துக்கொண்டு அண்ணனும் தங்கையும் காலையில் அவளும் மதியம் அவனுமாக மாற்றி மாற்றிப் போட்டுக்கொண்டு பள்ளி போகும்போது பார்த்த விழிகளில் பரிதவிக்கும் கண்ணீர் பொருள் சூழ்ந்து கொட்டும். ஒவ்வொரு நாளும் தாமதமாகப் பள்ளி நுழைந்து ஹெட்மாஸ்டர்க்குப் பயந்து பயந்து வகுப்புக்குள் செல்லும் அவனைப் பின் தொடருதல் மிக மிகத் துயரமானது. அவன் கண்களில் எப்போதும் தயாராக இருக்கும் கண்ணீரின் குடு தாங்கவே முடியாதது.

ஒருநாள் ஹெட்மாஸ்டரிடம் மாட்டிக்கொள்கிறான்.

“போ.... போய் உங்க அப்பாவைக் கூட்டிட்டு வா” என்று ஹெட்மாஸ்டர் திட்டும்போது.. கண்களில் நீர் திரள “அவர் வேலைக்குப் போய்ட்டார்..” என்று சொல்வான். “நாளைக்குக் கூட்டிட்டு வா” என்று மீண்டும் அவர் சொல்ல... “நாளைக்கும் அவர் வேலைக்குப் போவார்” என்று சொல்வான். “சரி அம்மாவையாவது அழைத்து வா” என்கையில்... “அம்மாவுக்கு உடம்பு சரி இல்லை” எனச் சொல்லிக் கண்ணீர் விடும் அவன் பாதங்களில் யாரிடமும் பகிர முடியாத சமை ஒன்று எப்போதும் இருப்பதை அப்போதும் நாம் உணர்கிறோம்.

நாட்கள் நகர... ஒருநாள்... பள்ளி முடிந்ததும்... வேகமாக ஓடி வருகையில் தொளதொளவென இருப்பதால்... சாராவின் காலில் இருந்து ஒரு ஷூ படக்கென்று கழன்று ஓடும் சாக்கடையில் விழுந்துவிடுகிறது. சாக்கடை நீர் ஓட.. அதில் ஷூ மிதந்து போய்க்கொண்டிருக்க.. அதை விரட்டிக்கொண்டே சாக்கடையின் இருபக்கமும் மாறி மாறி ஓடும் ஒற்றை ஷூ அணிந்த அந்தப் பிஞ்சுக் கால்கள் படும் பாடு... ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஒவ்வொரு அடி தரும் உலகத்தின்

கோரப் பக்கங்களைப் பறைசாட்டுபவை. உலகப் பொருளாதாரம் உலகமயமாக்கல் தாராளமயக்கொள்கை என்று ஒரு வெங்காயமும் வேலைக்காகாது. ஒரு செருப்பின் விலைதான் அந்த ஊரில் ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்க்கை முறையைத் தீர்மானிக்கிறது என்று உலகக் கதவுகளை எட்டி உதைத்துச் சொல்கிறது காட்சி. ஓடி ஓடிக் குனிந்து குனிந்து செருப்பை எப்படியாவது பிடித்துவிட முயற்சிக்கும் சிறுமியின் முகத்தில் ஏறி இறங்கித் தவிக்கும் பரிதவிப்பில் நிரம்பும் பெருமூச்சு... சொல்லொணாத் துயரம். சொன்னாலும் துயரம்.

ஒருவழியாகச் சாக்கடையில் கிடக்கும் குப்பைகளுக்குள் சிக்கி ஷூ ஓரிடத்தில் தேங்கி விட.. வழிப்போக்கர் ஒருவர் உதவியோடு சாக்கடை அள்ளுபவர் அலாக்காகத் தூக்கிக் கொடுப்பார்.. கடவுள் போல. ஆனால் உள்ளே பதைபதைக்கும் அண்ணனின் காத்திருப்பு இன்னும் மூச்சு வாங்க ஓட வைக்கும். நம்மையும் கூட மூச்சு வாங்க பின்தொடர வைக்கும்.

இதற்கிடையில் சாரா பள்ளியில் யாராவது தன் செருப்பைத் திருடி விட்டார்களா என அவ்வப்போது ஒவ்வொரு காலாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறாள். மாயச் சுமையை மனதில் இருந்து இறக்கி வைக்க தேடும் பார்வையைக் கொண்டிருக்கும் அந்தத் தேடலின் நுட்பம். அதே போல அவர்களின் பள்ளியில் அவளையொத்த ஒரு ஜோடி கால்களில் அவளின் நோஸ் செருப்பு... ஒளிந்திருக்கிறது. அந்தச் சிறுமி இலந்தைப்பழம் மாதிரி ஒன்றைத் தின்றபடி நின்றிருப்பாள். அருகில் நின்று அவளையே அவளின் கால்களையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சாராவின் கண்களில் வழி தெரியாத துக்கத்தின் பாதை மறந்த பாதங்களை நாம் உணர்வோம். கோபம்... தடுமாற்றம்.. தவிப்பு... இயலாமை எல்லாம் கலந்து அவளைப் பின்தொடர்ந்து வீட்டையும் கண்டுபிடித்துவிட்டு அடுத்த காட்சியில் தன் அண்ணனோடு வீட்டு வாசலில் நிற்பாள்.

ஓடி ஓடி விளையாடியபடியே நடக்கும் அவளைப் பரிதவிப்போடு ஓடிப் பின்தொடரும் சாரா - இந்தக் காட்சி தரும் தாக்கம் சினிமாக்களில் எப்போதேனும் நிகழும் அபூர்வம்.

வார்த்தைகளற்ற பாவனையில் இருவரும் மிக நெருக்கமான தேவையான ஒரு உண்மையை விவரிக்கும் இடத்தில் ஒளிந்து நிற்கிறார்கள்.

சரி போய்க் கேக்கலாம் என்பது போல வீட்டை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைக்க... அதே நேரம் வீட்டின் கதவு திறக்கப்பட...

வேகமாய்ப் பின்னால் ஓடி வந்து மறுபடியும் ஒளிந்துகொண்டு பார்க்கிறார்கள். அந்தச் சிறுமி விளையாடியபடியே வெளியே வர அவளைத் தொடர்ந்து கண்ணில்லாத அவளின் அப்பா வெளியே வந்து அவளைத் தூக்கிக் கொஞ்சுகிறார். கண்கள் விரிய பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இவர்கள். இப்போது வீட்டுக்குள் இருந்து அந்தச் சிறுமியின் அம்மா வருகிறாள். விற்பனைக்கான தொங்கும் பெட்டியைக் கண்ணில்லாத கணவன் கழுத்தில் மாட்டிவிட்டு வழி அனுப்புகிறாள். சிறுமி கண்ணில்லாத தன் அப்பாவைக் கை பிடித்துக் கூட்டிக்கொண்டு செல்கிறாள். கண்கள் நடுங்க பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இவர்கள்.. அவர்கள் நம்மைவிட ஏழைகள் என்று புரிந்துகொள்கிறார்கள். அர்த்தத்தோடு அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே பேசமுடியாத ஈரான் வீதி வளைவுகளில் அண்ணலும் தங்கையும் உயர்ந்த மனிதர்களாக வீடு திரும்புகிறார்கள். அதே கடவுள் கீதம் பின்னால் ஓதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். மானுட நேயத்தின் மிகப்பெரிய காட்சியை மிக எளிமையாக நகர விட்டிருப்பார் இயக்குனர். அங்கே நிலவும் மௌனங்களில் உலகில் உள்ள அத்தனை அணுகுண்டுகளும் செயல் இழந்த மாதிரி இருந்தது.

அதன் பிறகு அண்ணலும் தங்கையும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். காலையில் அவளும்... மதியத்தில் அவளும்.... நீண்டுகொண்டே செல்லும் அவர்களின் முடிவுறாத பாதையில் ஓடி ஓடியே நாட்களைக் கடத்துகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஓட்டங்களின் உவமைதான் அவர்களுக்கு.

இந்தச் சமயத்தில்... சிறுவர்களுக்கான ஓட்டப் பந்தயப் போட்டி ஒன்று நடக்க இருப்பது தெரிந்து அதில் கலந்துகொள்ள போவதைப் பற்றித் தங்கையிடம் கால்கள் மலர சொல்கிறாள். காரணம் இரண்டாவது பரிசு ஒரு ஜோடி ஷூ.

“ஒருவேளை முதலாவதாக வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது...?” என்று கேட்கிறாள் தங்கை. “அவர்களிடம் முதல் பரிசைக் கொடுத்து இரண்டாம் பரிசை வாங்கிக்கொள்ளலாம்...” என்று சொல்லும் களங்கமற்ற முகத்தில்... கண்களின் ஓட்டத்தைக் காண முடியும். அங்கிருந்தே அவன் பாதங்கள் ஓட ஆரம்பித்து விட்டதை உணர முடியும். அதன் பிறகு போட்டியில் கலந்துகொண்டு ஓட ஆரம்பிக்கிறான். அவன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பத்து நிமிடங்கள்... அவன் காலடிச் சத்தங்களின் செய்வதறியாத ஒலி

நம் இதயத்துக்குள் மிக மிக வலிமை வாய்ந்த சத்தமாகப் பிரபஞ்சத்தின் மீது பட்டுப்பட்டு எதிரொலிக்கும். கால்களே செருப்பாக இருக்கும் எத்தனையோ பாதச் சுவடுகளின் துயர தூரங்களை அவன் மூச்சிரைக்கக் கடந்துகொண்டிருப்பான்.

“தினமும் லேட்.. பழைய பிஞ்சுப்போன ஷூ.. அழுக்கான ஷூ.. இனி இதை நான் போடமாட்டேன்...” என்று தங்கை சொல்வது காதில் கேட்கிறது. வியர்த்து ஓழுகும் அண்ணன் உடல் இரைக்க தப் தப்.. தப் தப்.. தப் தப் என்று ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறான். ஓடுகிறான். தனக்கு முன்னால் ஒருவனைத்தான் விட வேண்டும். இரண்டாம் இடத்தைத் தக்க வைத்தபடியே ஓட வேண்டும். அந்தக் கணக்கில் அவன் முன்னும் பின்னும் பார்த்துப் பார்த்து ஓடுவது நம்மை ஓடாமலும் மூச்சிரைக்கச் செய்யும். எல்லாரும் முதல் இடத்துக்கு ஓடிக்கொண்டிருக்க.. இரண்டாம் இடத்துக்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அவனைக் காலம் மிக உணர்வுபூர்வமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்.

செருப்பு சொன்ன பாடத்தில் உணர்வுகளில் பூத்துக்கிடந்த கொப்புளங்கள்.. உலகவறுமையைச் செருப்பால் அடித்தே சொன்னது. ஒரு பிஞ்சுக் கால்கள் இன்னொரு பிஞ்சுக் கால்களுக்காக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. என்ன நடக்கும் என்று யாருக்குத் தெரியும்.

இறுதியில்... ஓடிக் களைத்துப் பிய்ந்து நைந்துபோன ஷூவைக் கழற்றிவிட்டுப் புண்ணாகிக் கொப்பளித்துவிட்ட கால்களை நீர்த்தொட்டிக்குள் இறக்குகிறான் அலி. நீரின் மிதமிதப்பில் ஆசுவாசம் தேடுகின்றன அந்தப் பாதங்கள். சில நொடி அமைதிக்குப் பின் உள்ளிருந்து நீந்திக்கொண்டே வரும் தங்க மீன்கள் அவன் கால்களை முத்தமிட ஆரம்பிக்கின்றன. செருப்புக்கு ஓடிய கால்களுக்கு அந்த மீன்களின் குறுகுறுப்பு பேரமைதியை வர வைக்கிறது. செய்வதறியாது... அந்தத் தொட்டியின் அருகே அவன் அமர்ந்திருக்கும் காட்சி காலச் சித்திரமாக மாறிவிடுகிறது.

ஆனால் தூரத்தில் எங்கோ அவளின் காலடிச் சத்தங்கள் மட்டும் இன்னும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன.

திரைப்படம் : Children of Heaven

இயக்குநர் : Majid Majidi

மொழி : பெர்சியன்

ஆண்டு : 1997

பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள்

ஒரு பின்னிரவில்
எனக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தான் அவன்...

நான் தூங்கப் போகிறேன்
என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே என்றேன்..

நீ தூங்கிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாய்
இது கனவு என்றான் அவன்...

தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போதே
மீண்டும் தூங்கச் செல்வது
கனவில் மட்டும்தான் சாத்தியம்

கனவில் நீ உண்மையாக இருக்கிறாய்...
அடுத்தவர் காணும் கனவை உன்னால் திருட
முடியாது
அவர் உழைப்பை நீ திருடுவது போல என்றான்...

கனவு என்பது வெறும் மாயை என்றேன்.

கனவுக்குள் உலவும் நீதான் மாயை...

நீ விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது
கனவுகள் கண்மூடி இருக்கும்
நீ கண்மூடி இருக்கும்போது
கனவுகள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்.

கனவு என்பது விழித்தால் உதிரும் அபூர்வ மலர்
உறக்கத்தின் கிளைகளில் எப்போதாவதுதான்
மலரும்

மருந்தைக் கொடுத்துத் தூக்கத்தை வரவைத்து
விட்டதில்

வெற்றியடைந்த நீ
கனவை வரவைக்க முடியவில்லை என்பதில்
தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறாய்...

உனக்காக ஏவப்பட்ட கனவுகள்
நீ உறங்காத இரவுகளில்
வேலை இல்லையென வீடு திரும்பி விடக்கூடும்
என யோசித்து இருக்கிறாயா?

கடவுளையே தேர்ந்தெடுக்கும்
உரிமையுள்ள உனக்கு
கனவுகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும்
உரிமை இல்லை என்பதை உணர்ந்திருக்கிறாயா?

கண்ணால் காண்பதே பொய்
இதில் கனவு காண்பது எப்படி நிஜமாகும்
என்றேன்...

கனவுகள் நிஜங்களை விட உண்மையானது என்று
நீ அறிந்திருக்கவில்லை

கனவுகள்தான் உன் கண்களைப்
புனிதப்படுத்துகிறது...
கனவுகளில் அழும்போது உன் கண்கள்
கண்ணீர் சிந்துவதில்லை என்றான்...

நீ எல்லாவற்றையும் பார்க்க
கண்களைத் திறந்து வைத்திருக்க வேண்டும்.
ஆனால் கனவுகளைப் பார்க்க
கண்களை மூடித்தான் வைத்திருக்க வேண்டும்.

கடைசியாக என் கனவைக் கலைத்தவாறே
சொல்லத் துவங்கினான்...

கனவுகளில் எப்போதும்
காட்சிப் பிழை இருப்பதில்லை கண்களைப் போல...
பார்வையற்றவர்களுக்கும் காட்சி தருவதில்
பாரபட்சம் பார்ப்பதில்லை நிஜங்களைப் போல
என்றான்...

- அவன் இன்னும் சொல்வான்...

கற்பதுவே.. கேட்பதுவே..!

இயல்பில் நானொரு இலக்கியப் பித்துள்ளவன். புத்தகங்கள் மீது காதல் அதிகம். என் வாசிப்பின் வழியே எழுத்தாளர்களை நேசிக்கத் தொடங்கிவிடுவேன். வாசிப்பைக் கவிதையிலிருந்தே தொடங்கினேன் என்பதால் நான் அதிகம் கவிஞர்களையே நேசித்தேன். ஆசிரியர்களுக்குப் பதிலாகக் கவிஞர்களைப் பாடம் நடத்தவிட்டால் மாணவர்கள் மேலும் நன்றாகப் படிப்பார்கள் என்றுகூட நம்பினேன். இப்போதும் அந்தப் பித்து என்னை விடவில்லை என்பதற்குச் சான்றுதான் “சக கவிஞர்” என்னும் கவிதையியல் குறித்த நேர்காணல்கள்.

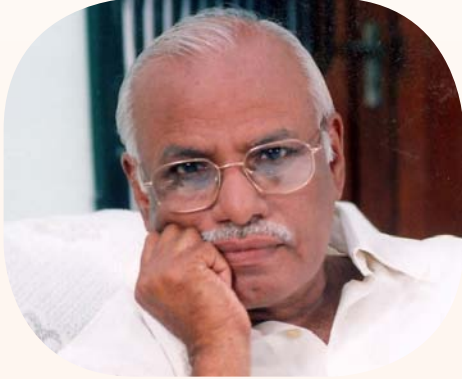
கவிஞர்களோடு உரையாடுவதற்கு வேறொன்றும் நோக்கவில்லை... கவிதையைத் தவிர.

கவிஞர்களைத் தேடிச் செல்லவும் அவர்களோடு உரையாடவும் எப்போதுமே மனம் விரும்புகிறது. ஏன் இப்படியெல்லாம் மனம் விரும்புகிறது? கவிஞர்கள் மீது ஏன் இப்படி ஈர்ப்பு? ஒரே பதில்தான். கவிதை.

கவிதையால்தான் இத்தனையும்...

இதோ.. “சக கவிஞர்” இப்போது புதுப் பொலிவுடன் “கற்பதுவே கேட்பதுவே” என்னும் வண்ணத் தொடராக உங்கள் கைகளில்...

சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன் :

கவிதையியல் குறித்த அறிதல் ஒரு வாசகருக்குக் கவிதையைப் புரிந்துகொள்வதில்

எந்தளவுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும்?

எட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது. கவிதையியல் கற்றவன் வாசகன் என்றால் உண்மை வாசகர்களைத் தொலைத்துவிடுவோம்.

வாசகர்களின் பார்வையிலிருந்து அணுகப்படும் கவிதைகள் ‘இது நல்ல படைப்பு அல்ல’ என்று ஒருவேளை நிராகரிக்கப்பட்டால் அதை எழுதிய கவிஞர் அதை எவ்வாறு எதிர்கொள்ள வேண்டும்?

இதில் கவிஞன் வருத்தப்பட ஒன்றுமில்லை. கவிஞன் பார்வையில் படைப்பு மேலானதென்றால் நிராகரிப்புகளுக்கு அப்பாலும் ஒரு நல்ல வாசகன் வருவான். காத்திருக்கலாம்.

ஒரு கவிதை ஏற்படுத்தும் உடனடிச் சலனம் அக்கவிதையின் தரத்தை நிர்ணயிக்கக் கூடுமா?

கவிதைக்குக் கிடைக்கும் முதல் சலனத்தைவிட உணர்ந்து ரசிப்பவனே உயர்ந்த வாசகன்.

...

இந்திரன் :

எவ்வளவு முயன்றும் உண்மையைப் பெறமுடியாத கவிதையை நீங்கள் சந்தித்ததுண்டா?

“கவிதை எதையும் தெரிவிக்காது. ஆனாலும்

தெரிவிக்க முயலும்” என்பது அமெரிக்கக் கவி ராபர்ட் ஃப்ராஸ்ட்டின் வாக்கு. கவிஞனின் ஒற்றைப் பரிமாணம் மறுதலிக்கப்பட்டு, அவனது பன்முகத்தன்மை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்ட இக்காலகட்டத்தில், அவனது கவிதையினுள் இருக்கும் உண்மையும் பன்முகத்தன்மை கொண்டதாகிறது. இன்றைய தமிழன் எப்படி தனது சொந்த வீட்டில் உள்ளது போன்ற நிம்மதியில் இல்லையோ, அதேபோன்று அவனது கவிதையும் அதனது சொந்த வீட்டில் உள்ளதுபோல உணர்வது இல்லை. ஜியார்ஜ் லூகாக்ஸ் குறிப்பிடும் “வீடற்று பயணப்படும்” நிலையிலுள்ள தமிழ் மனம் அவனது தற்காலக் கவிதையில் எந்த முறையில் பதிவு செய்யப்படுகிறது என்பதை ஆராய்வது கவிதை வாசிப்பின் முன்னால் இருக்கும் ஒரு சவால்தான்.

கவிதையின் முன்னால் பன்முக வாசிப்பு அறிமுகப்படுகிறபோது கவிதையில் இருப்பதாக நம்பப்படுகிற உண்மை இதுவா? அதுவா? என்கிற சூழ்நிலை உருவாவது தவிர்க்க முடியாதது. எனவே எவ்வளவு முயன்றும் உண்மையைப் பெறமுடியவில்லை என்கிற சலிப்பு தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாதது. கவிதையின் உண்மையைக் கவிதையினுடையதும், கவிதை வாசகனுடையதுமான பிரதேச எல்லைகள் தகர்ந்துபோய் திடீரென பரப்பு கூடிப்போகிறபோது, படைப்பை மதிப்பீடு செய்வதற்குப் பொருத்தமான தரவுகள் எவை என்கிற குழப்பம் வாசகனின் முன்னால் எழுகிறது. பல்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த தமிழ் வாசகனின் வாசிப்புத்தளங்கள் மாறிவிடுகிறபோது கவிதையிலிருந்து அவன்/அவள் கவனிக்கிற அர்த்தத் தளங்களும் பல்வேறு அடுக்குகள் கொண்டதாகிவிடுகின்றன. இதற்கேற்ப தற்காலத் தமிழ்க் கவிதை வாசிப்பும் மாற்றத்துக்கு உள்ளாக வேண்டியிருப்பது கட்டாயமாகிறது.

சமகாலத்தில் எழுதப்படும் தமிழ்க் கவிதைகளில் அந்த உண்மை இருக்கிறதா? இருப்பின், நீங்கள் அதை நேர்கொண்ட அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்?

ஆம், இல்லை - இரண்டுமே இதற்கான பதில்கள்தான். பல கவிதைகளில் இருக்கிறது. பெரும்பான்மையான கவிதைகளில் இல்லை. காரணம், சமகாலத்தில் கவிதை என்பது பல்வேறு சிந்தனைப் போக்குள்ளவர்களால், பல்வேறு காரணங்களுக்காக எழுதப்படுகிறது. எனக்குத் தெரிந்த ஓர் இளம் நண்பர் இரவில் தனது காதலிகைபேசியில் தன்னிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கான

பதில்களை மறுநாள் காலையில் முகநூல் கவிதைகளாக எழுதுகிறார். அவருக்கும் அவரது காதலிக்கும் பொதுவெளியில் நடக்கும் இந்த அந்தரங்க உரையாடலுக்குப் பல அப்பாவி முகநூல் நண்பர்கள் ஹாட்டின் விட்டு கமெண்ட் போடுவதையும் பகிர்வதையும் என்னிடம் சொல்லிச் சிரிக்கவும் செய்கிறார். இதில் ஒரு வேடிக்கையான விஷயம் என்னவென்றால் அவர் இப்படி எழுதும் கவிதைகள் கவித்துவ நேர்த்தி மிக்கவையாக அமைந்துவிடுவதுதான். இதனாலேயே அவை மற்றவர் கவனத்தைக் கவர்கின்றன. ஒரு கவிதை எந்தக் காரணத்துக்காகப் படைக்கப்படுகிறது என்பதைவிட கவிதைப் பிரதியின் தன்மை என்னவாக இருக்கிறது என்பதே முக்கியமானதாகி விடுகிறது. இந்த இடத்தில் தன் காதலிக்குக் கவிதை எழுதிய என் நண்பரும் அவரது காதலியும் காணாமல் போய்விடுகிறார்கள். கவிதைப் பிரதி மட்டுமே எஞ்சி நிற்கிறது.

வாசிப்பு என்பது ஒரு பரிசீலனை என்று நாம் எடுத்துக்கொள்கிறபோது, அந்தப் பரிசீலனையைச் செய்பவன் எத்தகையவன் என்பதைப் பொறுத்து, கவிதை தன்னைப் பற்றிய ரகசியங்களைப் பகிர்ந்துகொள்கிறது. மேற்சொன்ன உதாரணத்தில் கவிஞன் முகநூல் வாசகர்களை மனதில் கொண்டு தனது அனுபவங்களையும், தனது அந்தரங்கமான சிக்கல்களையும் எழுதுவதில்லை. மாறாக, வாசகர்கள் படைப்பாளியின் மனநிலைக்குத் தங்களை உட்படுத்திக் கொள்வதினால் அப்பிரதியில் கவித்துவ அனுபவத்தைப் பெறுகிறார்கள். இவரது கவிதைகள் 50,60களில் கோலோச்சிய உளவெளிப்பாட்டுக் கவிதை எனும் வகைமாதிரியைச் சேர்ந்தவையாக இருந்தபோதிலும் தற்கால வாசகர்களையும் கவர்கிறது.

அடுத்ததாக, சமகாலத்தில் எழுதப்படும் ஒரு கவிதைப் பிரதியில் உண்மையை ஸ்தாபிக்கச் செய்வது எது என்கிற கேள்வியும் எழுகிறது. கவிதையில் உண்மை இருக்கிறது என்று நம்பச்செய்வது கவிதை கையாளும் சிறந்த மொழிநடையா? அல்லது கலைஞனின் அந்தரங்க அனுபவங்களைத் தயக்கமின்றிப் பேசும் செயல்பாடா? அல்லது பிரச்சினைகளை ஒரு கவிதை எந்தக் கோணத்தில் எதிர்கொள்கிறது என்பதைப் பொறுத்தா? அல்லது அந்தக் கவிதை எத்தனைலட்சம் வாசகர்களைக்கீறி உள்நுழைகிறது என்பதைப் பொறுத்தா? கவிதைப் பயன்படுத்தும் பேச்சுநடை எந்தக் குறிப்பிட்ட குழுவுக்கு உரியது என்பதைப் பொறுத்தா? இந்த வினாக்களுக்குத்

தீர்மானமான முடிந்த முடிவுகள் இருக்குமானால் இலக்கிய விமர்சனம் என்பது என்றைக்கோ ஒரு அறிவியலாக முடிந்து போயிருக்கும். இந்தக் கேள்விகளுக்குத் தீர்மானமான முடிவுகள் இல்லாத காரணத்தால்தான் இலக்கிய விமர்சனம் என்பது இன்னமும் ஒரு கலையாக.. ஓர் இலக்கிய வகையாக இருக்கிறது.

உலகளவில் கவனம் பெறத்தக்க கவிதைகள் எப்படி இருக்கும்? அல்லது எப்படி இருக்க வேண்டும்?

தற்காலக் கவிஞரின் முன்னால் பூதாகரமாக எழுந்துநிற்கும் கேள்வி இதுதான். இந்தக் கேள்வியுடன்தான் கிரகமயமான பண்பாட்டை எனது கவிதைகளில் சலியாது பரிசோதனை செய்து வந்திருக்கிறேன். முப்பட்டை நகரம், சாம்பல் வார்த்தைகள், மின்துகள் பரப்பு, மிக அருகில் கடல், மேசைமேல் செத்த பூனை என்று தொடர்ந்து முயற்சி செய்து வருகிறேன். பிகாசோ போன்ற நவீன ஓவியர்கள் தங்கள் ஓவியங்களில் வட்டாரத் தன்மையை எப்படித் துறந்து ஒரு சர்வதேசரீதியான நவீனத் தன்மையை அடைந்தார்கள் என்று பாடம் கற்பதில் என் காலத்தைச் செலவிடுகிறேன். தற்காலக் கவிதையை எழுதுகிறவர்களின் முன்னால் இன்று சர்வதேசரீதியான சவால்கள் வைக்கப்படுகின்றன. நாம் அதன் முன்னால் குழப்பமடைந்தவர்களாக நிற்கிறோம். ஏனெனில் நமது உலகமயமாதல் என்பது நமது மேல்தோல் அம்சங்களில் மட்டுமே. நமது கவிதையின் ஆன்மா தமிழ் மண்ணின் புழுதியையும் காற்றையும் ஊதிப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புலம்பெயர்ந்த தமிழனின் வாழ்வில் புதிய பூகோளம் உள்நுழைந்திருக்கிறது. நமது தொல்காப்பியர் முன் வைத்த ஐந்திணைக் கோட்பாடு தற்காலமயப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறோம். நமது வெளிப்புறக் கட்டுமானம் உலகப் பண்பாட்டினால் மாற்றமடைந்தாலும் உட்புறக் கட்டுமானம் தமிழ் அழகியலினால் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் நாம் புதிய தேவையின் அவசரத்தோடு தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளங்களைச் சுய விமர்சனப் பார்வையோடு மறுகட்டுமானம் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. இன்று கிரகமயமாதலினால் உலகின் பல்வேறு பண்பாட்டுத் தொகுதிகளும் தங்களுக்குள் விவாதங்களைத் தொடங்கியுள்ளன. பகுத்தறிவுவாதத்திற்கும் ஆன்மிகவாதத்திற்கும் உள்முகப் பார்வைக்கும், வெளிமுகப்பார்வைக்கும், பருண்மையாவதற்கும் நுண்மையாவதற்கும் கிரகமயமாதலுக்கும்

வட்டாரத் தன்மைக்கும் இடையே உண்டாகியிருக்கும் ஆழம் காண முடியாத பள்ளத்தாக்குகளைத் தூர்க்கவேண்டிய தேவை இருக்கிறது.

அதேநேரத்தில் உலகளவில் கவனம் பெறத்தக்க கவிதைகளுக்கென்று தனியான கல்யாண குணங்கள் ஏதும் கிடையாது என்பதையும் உணரவேண்டியிருக்கிறது. வெளிநாட்டுப் புத்தகங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின் பெயர் உதிர்ப்புகள் மட்டுமே ஒரு சர்வதேசக் கவிதையை நிர்மாணித்து விடாது என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பல கவிதைகளும் கவிஞர்களும் மொழிபெயர்ப்புகளின் மூலமாகவே உலகக் கவிதை சிம்மாசனத்தைப் பிடித்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் அல்லது மொழியின் அல்லது பண்பாட்டின் அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் வரலாற்று நிகழ்வுகளினாலேயே பல கவிஞர்கள் உலகக் கவிஞர்களாய் உயர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்று உணர வேண்டியிருக்கிறது.

சோவியத் கணிதம், அமெரிக்கக் கணிதம் என்று இரண்டு வெவ்வேறு கணிதம் கிடையாது. உலகம் முழுவதும், ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டுதான். ஹாலந்து பௌதிகம், சீன பௌதிகம் என்று இரண்டு வெவ்வேறு அறிவியல் கிடையாது. ஆனால் கவிதையில் அப்படி இல்லை. மொழியை வைத்து இயங்கும் கவிதை அந்தந்த மொழியின், பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளால் கட்டி எழுப்பப்படுவது. கவிதை அந்தந்தப் பண்பாட்டில் வேர்விட்டுத் தனக்கான ஜீவரசத்தைத் தேடிக்கொள்வதாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மொழிக் கவிதையும் அதன் பண்பாட்டின் கையெழுத்துக்களைத் தன்மேல் தாங்கியே நிற்கிறது. சில்வியா பிளாத்திற்கொலைக்கு முயலும் மனநிலையில் எழுதிய கவிதைகளும் கூட அப்பண்பாட்டுக்கே உரித்தான தொன்மங்களையும், மேல்நாட்டுத்தனமான நூதன படிமங்களையும் கொண்டவைதான்.

உலகப் பண்பாட்டைச் சவாசிக்கும் ஒரு தமிழ்க் கவிதையை எழுதுவது என்பது சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு ஆற்றில் குளியல் போடுவது போலத்தான். பாயும் ஆற்றில் நீந்தவும் வேண்டும்; வெள்ளத்தில் ஆற்றோடு அடித்துச் சென்று விடாமல் தப்பிக்கவும் வேண்டும். இதற்கிடையில் குளித்துக் கரையேறுவதில் இருக்கிறது வெற்றி.

...

வேண்டும்.

கலாப்பிரியா :

கவிதை என்பது பண்டைக் காலம் முதலே ஒரு பொருட்படுத்தத்தக்க பண்பாட்டு வடிவமாகத் தமிழில் இருந்தது. ஆனால், இப்போது அதுவொரு உணர்வு வெளிப்பாடாக மட்டுமே சுருங்கிப் போய்விட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. உங்கள் கருத்து என்ன?

“சமூகம் என்பது ஒரு செயற்கைக் கட்டுமானம். அது இயற்கையின் வீரியத்திலிருந்து தற்காத்துக்கொள்ள நாம் செய்யும் ஏற்பாடு” என்பார்கள். அவ்வப்போது நாம் செய்துகொள்ளும் ஏற்பாடு என்று சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என எனக்குத் தோன்றுகிறது. பண்பாடு என்னும் கருத்தாக்கம் அல்லது சட்டகம் அந்த ஏற்பாடுகளில் ஒன்று எனலாம். அது பண்டைய காலத்திற்கும் முந்திய ஆதிசீலத்திலிருந்தே வந்தது. ஆனால் சட்டகத்தை மீறிய வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் நம்மை எப்போதும் உணர்வுபூர்வமாகத்தான் வைத்திருக்கின்றன. அதனால் மொழிச் செட்டினை மீறிய ஒன்றாகத்தான், இலக்கணச் சட்டகத்தை மீறிய ஒன்றாகத்தான் கவிதை மாறி வந்திருக்கிறது, வருகிறது.

பண்பாட்டுச் சட்டகத்தை முழு உக்கிரத்தோடு உடைக்கிற பொருளாதார சமூகப் பாதிப்புகள் அதிகம் உள்ள நவீன யுகத்தில் உணர்வு பொங்குகிற கவிதைகளே அதிகம் இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. எப்போதும் கவிதையில் உணர்வின் பங்கே அதிகம். மேலும் அறிவுபூர்வம் என்பது ஒரு மாய்மால (hypocrisy) வார்த்தை என்று கூடச் சொல்லலாம். அதே சமயத்தில் வெற்றுக் கோஷமாக அது வெளிப்படுவதைத் தவிர்க்கவும்

அழகியல் என்பது இலக்கியத்தின் ஓர் ஒழுங்கை அல்லது தேர்ந்துகொண்ட உட்பொருளை குறிக்கும் சொல்லா? அல்லது வெறும் ரசனையைக் குறிக்கும் சொல்லா? கவிதையில் அது எப்பொருளில் தொழிற்படுகிறது?

அது சாதாரண ஒழுங்குமில்லை.. வெறும் ரசனை சார்ந்தது மட்டுமல்ல. பொருள் அல்லது சொல்ல நினைக்கிற கருத்தினை அதனதன் இயல்புக்கேற்ப உயிரோட்டமான வடிவில் சொல்வது எனலாம். கொஞ்சம் மொன்னையான வார்த்தைகளில் சொன்னால் வில்லன் பாத்திரத்தின் மேல் வெறுப்பு வரும்படி நடித்தால் அது அதன் அழகியல். அசிக்கங்களுக்கான அழகான கவிதை உங்களை முகம் சுழிக்க வைக்க வேண்டும். துயருக்கான கவிதை துயரத்தை மீட்டி கரிசனத்தையோ, ஆதரவையோ கண்டனத்தையோ உங்களில் உருவாக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நல்ல கவிதையும் அதனதன் அளவில் ஒரு மொழியை, மொழிக்குள் ஒரு மொழியைக் கொண்டிருக்கும். அதுதான் அதன் அழகியல் என்று நினைக்கிறேன்

அனைத்திந்தியத் தன்மையை நிகழ்காலத் தமிழ்க் கவிதைகளில் காண முடிகிறதா? ஏனென்றால், ரொம்ப நாளாக நாம் ஆத்மாநாம் போன்ற ஒரு சிலரையே குறிப்பிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். நிகழ்காலத்தில் அப்படி யாருமே இன்னும் உருவாகவில்லையா?

அனைத்திந்தியத் தன்மை என்று எதனைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள், தெரியவில்லை. இலக்கியம் அதிகமும் பிராந்தியத் தன்மையே கொண்டிருக்கும். அதன் ஒட்டுமொத்த வடிவைப் பிற (அந்நிய) மொழியில் படிக்கிற ஒருவருக்கே அதன் கூட்டுத்தன்மை பிடிபடலாம். தமிழ்க் கவிதைகள் நாள்தோறும் புதிய கவிஞர்களால் மேன்மையுற்றுக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. நிறைய உதாரணங்கள் சொல்ல முடியும். ஆனால் பட்டியல் போட்டால் யாராவது விடுபட்டு விடலாம். ஒற்றை ஆளுமைகளை விட ஆளுமை மிக்க நிறையக் கவிதைகள் வெளிவருகின்றன. அதுவே ஆரோக்கியமானது. இந்தியக் கவிதைகள் வரிசையில் தமிழ்க் கவிதை பல அடிகள் முன்னேயே நிற்கின்றது.

...

இளம்பிறை :

தமிழின் பால் கவிச்சையை நாட்டார் கதைகளிலும், பாடல்களிலுமே ஆழ உணர் முடியும். (கவிச்சைதான் உண்மையான நாற்றம் -அதாவது வாசனை- இது வாசகரின் கவனத்துக்கு) உங்கள் கவிதைகளில் அந்தக் கவிச்சை தூக்கலாக அடிக்கும். அந்தத் தூய நாற்றத்தை இப்போதும் எழுத்தில் வைத்திருக்கிறீர்களா?

தூயநாற்றம் என நீங்கள் குறிப்பிடுவதை எழுத்தின் களம் உணர்த்தும் மணமாகவே நான் புரிந்துகொள்கிறேன். சிலர் பூசியிருக்கும் வாசனை நாற்றத்தைவிட வியர்வை நாற்றமே பரவாயில்லை என்பதுபோல்தான். அதீத செயற்கை மணம் தலைவலியையும் ஒவ்வாமையையும் ஏற்படுத்திவிடுவது எழுத்திற்கும் சாலப்பொருந்தும். காட்டுமல்லி பூத்த திசையிலிருந்து வீசும் காற்றின் மணம்போலவும், தூறல் விழும்போது வரும் மண்வாசம்போலவும் இயல்பான மணமே சுவாசத்தைச் சிலிர்க்கச்செய்யும் எப்போதும்.

எழுத்தில் நான் சில கட்டங்களைக் கடந்து வந்ததாக உணர்கிறேன். ஆனாலும் நான் பிறகெழுதிய கவிதைகள் இன்னும் வாசிக்கப்படாதிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. அதன் மணத்தின் வேறுபாட்டை வாசித்தவர்கள்தான் சொல்ல வேண்டும். தவிர எழுத்தில் எப்போதும் ஒரேமணம் என்பதெல்லாம் நிர்ப்பந்தம் போலாகிவிடும். நான் வலிந்து எதையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. தோன்றும்போது எழுதுகிறேன் அவ்வளவே.

கவிதையும் பிற இலக்கியங்களும் இலக்கியத்தை விரும்பும் வாசகர்களுக்குப் போய்ச்சேரும் முன்பு நம் தமிழாசிரியர்களுக்கே முதலில் போய்ச் சேர வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் தமிழ் வாத்தியார் என்கிற சொல்லாட்சிக்குச் சமகாலத்தில் பொருளற்ற நிலை உண்டாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இவர்கள் பாடப்புத்தகம் தாண்டி வாசிப்பதில்லை என்கிற கருத்துக்கு உங்கள் கருத்து என்ன?

(சிலர் நல்லாசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையோடு).

மற்ற துறையினரைக் காட்டிலும் ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து வாசிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. பணிநிமித்தம் சில நூல்களைப் படித்ததே போதும் என்ற மனநிலையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். சமூக ஆர்வலர் சிலர் ஒவ்வொரு நாளும் நான்கைந்து செய்தித்தாள்களை ஆர்வமுடன் வாங்கிப் படிப்பதைப்போல் வாசிப்பில் ஒரு பேரார்வத்தை ஆசிரியர்கள் மனங்கொள்ளல் கற்பித்தலை விசாலமாக்க எளிதாக்க மிகவும் பயன்படும். பாடப்புத்தகங்கள் திசைகாட்டும் மரங்கள் போன்றவை.

அந்தத் திசையில் வழிநடத்த நிறைய புத்தகங்களின் வாசிப்பு ஆசிரியர்களுக்குத் தேவை என்பதை உணர்ந்துகொள்வது முக்கியம். அரசு பாடப்பொருள் உருவாக்கப்பணியில் நானும் ஈடுபட்டிருந்தபோது அப்பணிக்காக அங்கு வந்திருந்த தமிழாசிரியர்கள் சமூக மேம்பாடு ஆர்வமும் நவீன இலக்கிய அறிதலும் மிக்கவர்களாக இருந்ததைப் பார்த்தேன். அவரவர் கைப்பேசிவழி வருவதை எல்லாம் வாசிக்கும் இந்தப் பழக்கம் இன்னும் அதிகத் தேடல்களை ஏற்படுத்தும் என நம்புகிறேன்.

உணர்வுபூர்வமான பாடல்களின் பின்னணியில் தம் சொந்த மெய்ப்பாடுகளைக் கொண்டிருப்பது நாட்டார் மரபின் பண்பு. இந்தப் பின்புலத்தில் எழுத வரும் சக கவிஞருக்கு அந்தப் பண்பின் முக்கியத்துவம் குறித்துக் கூறுங்கள்.

சொந்த மெய்ப்பாடுகளை எழுத விரும்புகிறவர்களுக்கு நான் பிரத்யேகமாகச் சொல்ல நினைப்பது உண்மைகள், நிகழ்வுகள் எவ்வளவு மோசமானதாக இருந்தாலும் அதை எழுத்தில் அப்படியே விட்டுவிடுங்கள். எழுத்தில் உண்மைகள் என்பதுதான் எழுத்தாளர் மீது தனித்த மரியாதையை ஏற்படுத்தும். எல்லாப் பாசாங்குகளுடனும் விதிக்கப்பட்ட வாழ்வில் எழுத்திலும் பாசாங்கு எனில் பாலில் விஷம் கலப்பதுபோலாகிவிடும். தவிர, உவமைகள்கூட அந்த உணர்வோடு சேர்ந்து வருவதை மட்டுமே சேர்த்தெழுதலாம்.

முன்பு எப்போதோ நினைத்த எல்லாவற்றையும் சேர்த்து எழுதிட வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் படைப்பை மோசமாகப் பெருக்க வைத்துவிட வாய்ப்பிருக்கிறது. ஈர்க்கக் குச்சிகளில் நுனாக்காய்களைச் செருகி தேர் செய்யும் குழந்தைகள் மீதப்பட்ட நுனாக்காய்களை ஒதுக்கி வைத்துவிடுவது போல்.. படைப்பின் மேன்மை கருதிச் சிலவற்றை விலக்கி ஒதுக்கவும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். தொடர்ந்து எழுதுபவர்களுக்கு இது தானாகவே கைகூடிவரும்.

- தொடரும். ■

- ஆங்கிலத்தில் : டாரத்தி பார்க்கர்
- தமிழில் : கார்த்துலி
- ஓவியங்கள் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு

சிறுகதை ஆசிரியரைப் பற்றிய குறிப்பு:

டாரத்தி பார்க்கர் (1893 - 1967) நியூயார்க் நகரில் வசித்த அமெரிக்கக் கவிஞர், நாவலாசிரியர், நாடகாசிரியர், விமர்சகர், கூடவே பகடியான எழுத்துக்குப் பெயர்போனவர். இருபதாம் நூற்றாண்டு நகர வாழ்வைச் சொல்பதோடும் நகைத்திறத்தோடும் சுவைபட எழுத்தில் வடித்தார். இவர் எழுதிய பாடல்கள் ஓப்ரா எனப்படும் இசைநாடக வடிவில் வழங்கப்பட்டன. பத்திரிக்கைகளில் எழுதியதோடு சினிமாத்துறையிலும் முத்திரை பதித்தார். இவரின் இரண்டு திரைக்கதைகள் ஆஸ்கார் விருதுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டன.

அமெரிக்காவின் சிறந்த நூறு சிறுகதைகள் பட்டியலில் இடம்பெற்றிருக்கும் 'ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு' என்ற இந்தச் சிறுகதை பெயர் தெரியாத பெண்ணொருத்தியின் விரக்தி, பாதுகாப்பின்மை, சார்பற்ற தன்மை, ஆற்றலிழந்த நிலைமை, கட்டுப்பாடு, மாற்றம், தனித்துவம், சார்ந்திருப்பு என்ற பல உணர்வுகளைச் சித்தரிக்கிறது. ஆண் பெண் உறவுகளில் பெரும்பாலான பெண்களின் மனப் போராட்டத்தையும் உணர்வு நிலையையும் பெண்ணின் மொழியிலேயே சொல்லியிருக்கிறார் என்பது கூடுதல் சிறப்பு.

தயவுசெய் கடவுளே, அவன் இப்போது என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கட்டும். அன்புக்குரிய கடவுளே, அவன் இப்போது என்னைக் கூப்பிடட்டும். உன்னிடம் இருந்து வேறு எதையும் கேட்கமாட்டேன், உண்மையாகக் கேட்கமாட்டேன். உனக்கு இது ஒரு சின்ன விஷயம்தான், கடவுளே, மிகவும் சின்னஞ்சிறிய விஷயம். அவனை இப்போது என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கச் செய். தயவுசெய் கடவுளே, தயவுசெய், தயவுசெய்.

ஒருவேளை அதைப் பற்றி நான் நினைக்காவிட்டால், தொலைபேசி மணி ஒலிக்கலாம். சில நேரங்களில் அப்படியும் நடக்கிறது. வேறு எதையாவது நான் நினைத்துக்கொள்ளும்போது. ஒருவேளை நான் ஐந்நூறு வரையிலும் ஐந்தின் மடங்கில் எண்ணுவதற்குள் அது ஒலிக்கக்கூடும். மெல்ல எண்ணுகிறேன். ஏமாற்றமாட்டேன். ஒருவேளை முந்நூறு வரை எண்ணி முடிப்பதற்குள் அது ஒலித்துவிட்டால் எண்ணுவதை நிறுத்திவிட மாட்டேன். ஐந்நூறு எண்ணி முடிக்கும் வரை தொலைபேசியை எடுத்துப் பேசமாட்டேன். ஐந்து, பத்து, பதினைந்து, இருபது, இருபத்தைந்து, முப்பது, முப்பத்தைந்து, நாற்பது, நாற்பத்தைந்து, ஐம்பது... ஓ, தயவுசெய்து ஒலித்துவிடு. தயவுசெய்து.

இதுதான் நான் கடைசித் தடவையாகக் கடிக்காரத்தைப் பார்ப்பது. மறுபடியும் பார்க்கமாட்டேன். ஏழு மணி பத்து நிமிடம் ஆகிறது. ஐந்து மணிக்கு அழைப்பதாகச் சொல்லி இருந்தான். “அஞ்சு மணிக்கு உன்னைக் கூப்பிடறேன், செல்லமே.” அந்த இடத்தில்தான் என்னைச் ‘செல்லமே’ என்று கூப்பிட்டான். அப்போதுதான் அதைச் சொன்னான் என்று நிச்சயமாகத் தெரியும். என்னை இரண்டு முறை ‘செல்லமே’ என்று கூப்பிட்டான். அடுத்தது, விடைபெறும்போது சொன்னான், “விடைபெறுகிறேன், செல்லமே.” அவன் வேலையாக இருப்பான். அலுவலகத்தில் இருக்கும்போது அதிகம் பேச முடியாது, ஆனாலும் என்னை இரண்டு முறை ‘செல்லமே’ என்று கூப்பிட்டான். நான் அவனைத் தொலைபேசியில் அழைத்தாலும் பொருட்படுத்தமாட்டான். ஆனாலும் அவர்களை எப்போதும் தொலைபேசியில் அழைத்துக்கொண்டு இருப்பது சரியல்ல -- அவர்களுக்கு அது பிடிக்காது என்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படிச் செய்தால் நீங்கள் அவர்களை

நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள், உங்களுக்கு அவர்கள் தேவையாக இருக்கிறார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடும். அதனால் உங்களை வெறுக்கத் துவங்குவார்கள். ஆனால் நான் அவனுடன் மூன்று நாட்களாகப் பேசவில்லை -- மூன்று நாட்களாக. அதுவும் எப்படி இருக்கிறான் என்று மட்டுமே கேட்டேன்; அவனை வேறு யார் அழைத்து இருந்தாலும் கேட்பதைப் போலவே. அவன் அதைப் பொருட்படுத்தி இருக்க மாட்டான். அவனைத் தொல்லை செய்கிறேன் என்று நினைத்திருக்க மாட்டான். “இல்லை, நீ அப்படிச் செய்யவில்லை,” என்றுதான் சொன்னான். அப்புறம், என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கிறேன் என்றும் சொன்னான். அவன் அதைச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. நான் கேட்கவில்லை, உண்மையாகவே கேட்கவில்லை. நிச்சயமாகக் கேட்கவில்லை. என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு அதைச் செய்யாமல் இருப்பான் என்று தோன்றவில்லை. தயவுசெய்து அவனை அப்படிச் செய்யவிடாதே, கடவுளே. தயவுசெய்து அப்படிச் செய்யவிடாதே.

“அஞ்சு மணிக்கு உன்னைக் கூப்பிடறேன், செல்லமே.” “விடைபெறுகிறேன், செல்லமே.” அவன் வேலையாக இருந்தான். அவசரத்தில் இருந்தான். அவனைச் சுற்றிலும் வேறு மனிதர்கள் இருந்தார்கள். இருந்தாலும் என்னை இரண்டு முறை ‘செல்லமே’ என்று கூப்பிட்டான். அது என்னுடையது. அது என்னுடையது. என்னிடம் அது இருக்கிறது, அவனை மறுபடியும் நான் பார்க்கவே முடியாமல் போனாலும்கூட. ஓ, ஆனால் அது மிகவும் குறைவானது. அது போதாது. நான் மறுபடியும் அவனைப் பார்க்கவே போவது இல்லை என்றால் எதுவுமே போதாது. தயவுசெய்து நான் அவனை மறுபடியும் பார்க்குமாறு செய், கடவுளே. தயவுசெய், எனக்கு அவன் கட்டாயம் வேண்டும். எனக்கு அவன்கட்டாயம் வேண்டும். நல்லவளாக இருப்பேன், கடவுளே. இன்னும் நல்லவளாக இருக்க முயற்சி செய்வேன், நிச்சயமாக, நான் அவனை மறுபடியும் பார்க்க நீ அனுமதித்தாய் என்றால். அவன் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்குமாறு செய்தாய் என்றால். ஓ, அவன் இப்போதே என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கட்டும்.

ஆஹ், என்னுடைய பிரார்த்தனை மிகச் சிறியது என்று நினைத்துவிடாதே,

கடவுளே. நீ மேலே உட்கார்ந்து இருக்கிறாய், வெள்ளையாக, வயதானவனாக, தேவதைகள் குழ, நட்சத்திரங்கள் சுழல. நானோ ஒரு தொலைபேசி அழைப்புப் பற்றிய பிரார்த்தனையோடு உன்னிடம் வருகிறேன். ஆஹ், சிரிக்காதே, கடவுளே. இங்கே பாரேன், இந்த உணர்வு உனக்குப் புரியாது. உன்னுடைய அரியணையில், கீழே நீலம் சுழல நீ பத்திரமாக இருக்கிறாய். உன்னை எதுவும் நெருங்க முடியாது. உன்னுடைய இதயத்தை எவரும் கையில் வைத்துக் கசக்க முடியாது. இது துன்பத்தை தருவது, கடவுளே, மோசமான, மோசமான துன்பத்தைத் தருவது. எனக்கு நீ உதவி செய்யமாட்டாயா? உன் மைந்தனின் பொருட்டு எனக்கு உதவி செய்யேன். அவன் பெயரைச் சொல்லி எது கேட்டாலும் செய்வேன் என்று சொல்லி இருக்கிறாயே. ஓ, கடவுளே, உன்னுடைய அன்புக்குரிய ஒரே மைந்தனும் எங்களின் தேவருமான இயேசு கிறிஸ்துவின் பெயரால் கேட்கிறேன், அவன் இப்போது என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கட்டும்.

நான் இதை நிறுத்த வேண்டும். நான் இப்படி இருக்கக் கூடாது. பாருங்கள். ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணைக் அழைக்கிறேன் என்று சொன்ன பிறகு, ஏதாவது காரணத்தால் அவன் கூப்பிடவில்லை என்றாலும் அது ஒன்றும் கொடுமான விஷயமில்லைதானே? ஏன், இந்த நிமிடம் உலகம் முழுவதும் இதுபோல நடந்துகொண்டு இருக்கிறதுதானே. அந்தத் தொலைபேசி ஏன் ஒலிக்கக் கூடாது? ஏன் கூடாது, ஏன் கூடாது? நீ ஒலிக்கக் கூடாது? ஆஹ், தயவுசெய்து ஒலிக்கக் கூடாது? சபிக்கப்பட்ட அசிங்கமான பளபளப்பான பொருளே. அழைப்புமணியை ஒலித்தால் உனக்கு வலிக்குமோ? ஓ, வலிக்கத்தான் வலிக்குமோ என்னவோ. நாசமாகப் போனதே, உன்னுடைய அழுக்கான வேரைச் சுவற்றில் இருந்து பிடுங்கிவிடுவேன், உன்னுடைய கர்வமான கருப்பு முகத்தை மோதிச் சுக்கல் சுக்கலாக உடைத்துவிடுவேன். நீ நாசமாகி நரகத்துக்குப் போ.

இல்லை, இல்லை, இல்லை. நான் இதை நிறுத்த வேண்டும். வேறு எதையாவது பற்றி நினைக்க வேண்டும். இதைத்தான் செய்யப்போகிறேன். கடிகாரத்தை வேறு அறையில் மாட்டப்போகிறேன். அப்படிச் செய்தால் நான் அதைப் பார்க்கமுடியாது. பார்க்கவேண்டும் என்றால் படுக்கை

அறைக்கு நடந்து போகவேண்டி இருக்கும், அது நான் செய்யவேண்டிய ஒரு வேலையாகி விடும். ஒருவேளை நான் அதை மறுபடியும் பார்க்குமுன்னர் அவன் அழைக்கக்கூடும். அவன் அழைத்தால், இனிமையாகப் பேசுவேன். இன்று இரவு என்னைச் சந்திக்க முடியாது என்று சொன்னால், “அதனால் என்ன அன்பே, பரவாயில்லை. உண்மையாகப் பரவாயில்லை,” என்று சொல்வேன். அவனை முதன்முதலாகச் சந்தித்தபோது எப்படி நடந்துகொண்டேனோ அப்படியே இருப்பேன். அப்புறம் அவனுக்கு என்னை மீண்டும் பிடித்துப் போகலாம். நான் எப்போதுமே இனிமையாகத்தான் இருந்தேன், முதன்முதலில். ஓ, காதலிக்கத் துவங்குவதற்கு முன்னால் மனிதர்களிடம் இனிமையாக இருப்பது எளிது.

அவனுக்கு இன்னமும் என்னைக் கொஞ்சம் பிடிக்கும் என்றே நினைக்கிறேன். கொஞ்சமாவது பிடிக்கவில்லை என்றால் இன்று இரண்டு முறை என்னைச் ‘செல்லமே’ என்று கூப்பிட்டிருக்க முடியாது. அவனுக்கு என்னைக் கொஞ்சமாகப் பிடித்து இருந்தால், அது கொஞ்சமாக, மிகவும் கொஞ்சமாக இருந்தாலும் இன்னும் எதுவும் கெட்டுப் போய்விடவில்லை. இதோ பார், கடவுளே, அவன் ஒரேயொரு முறை என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்க அனுமதித்தாய் என்றால், வேறு எதையும் உன்னிடம் கேட்கமாட்டேன். அவனிடம் இனிமையாக இருப்பேன், கலகலப்பாக இருப்பேன், எப்பொழுதும் இருப்பது போலவே இருப்பேன். அப்புறம் அவன் என்னை மீண்டும் காதலிக்கத் துவங்குவான். அதற்குப் பிறகு நான் உன்னிடம் வேறு எதையும் கேட்கவேண்டிய அவசியம் இருக்காது. கடவுளே, உன்னால் பார்க்க முடிகிறதில்லையா? எனவே, அவனைக் கொஞ்சம் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கச் செய்கிறாயா? தயவுசெய்து, தயவுசெய்து, தயவுசெய்து?

கடவுளே, மோசமானவளாக இருந்ததால் என்னைத் தண்டிக்கிறாயா? அதைச் செய்ததால் என்னிடம் கோபமாக இருக்கிறாயா? ஓ, கடவுளே, ஆனால் இந்த உலகில் எத்தனை மோசமான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் -- நீ என்னிடம் மட்டும் ஏன் கடுமையாக நடக்கிறாய்? அது ஒன்றும் அவ்வளவு மோசமானதில்லை; அத்தனை மோசமானதாக இருந்திருக்க முடியாது. நாங்கள் யாரையும் காயப்படுத்தவில்லை, கடவுளே. யாரையாவது

காயப்படுத்தினால்தான் அதை மோசம் என்று சொல்லமுடியும். நாங்கள் ஓர் ஆன்மாவைக்கூட காயப்படுத்தவில்லை. உனக்கு அது தெரியும். அது மோசமானதில்லை என்றும் உனக்குத் தெரியும்தானே கடவுளே? அதனால் இப்போது அவன் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்க விடமாட்டாயா?

அவன் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கவில்லை என்றால், கடவுள் என்மீது கோபமாக இருக்கிறார் என்பது தெரிந்துவிடும். ஐந்நூறு வரை ஐந்தைந்தாக எண்ணப்போகிறேன், அதற்குள் அவன் என்னைக் கூப்பிடவில்லை என்றால், கடவுள் இனிமேல் எனக்கு உதவிசெய்யப் போவதில்லை, எப்போதுமே செய்யப் போவதில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொள்வேன். அதுதான் என்னுடைய குறியீடு. ஐந்து, பத்து, பதினைந்து, இருபது, இருபத்தைந்து, முப்பது, முப்பத்தைந்து, நாற்பது, நாற்பத்தைந்து, ஐம்பது, ஐம்பத்தைந்து... இது மோசமாக இருக்கிறதே. இது மோசமாக இருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும். சரி கடவுளே, என்னை நரகத்துக்கு அனுப்பிவிடு. உன் நரகத்தைக் காண்பித்து என்னைப் பயமுறுத்துகிறாய், இல்லையா? நீ அப்படித்தானே நினைக்கிறாய். உன்னுடைய நரகம் என்னுடையதைவிட மோசமானது என்று.

செய்யக்கூடாது. நான் இதைச் செய்யக்கூடாது. ஒருவேளை அவன் என்னைக் கூப்பிடுவதற்குத் தாமதமானால், மிரட்சியடைந்து கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஒருவேளை அவன் கூப்பிடாமல்கூட இருக்கலாம் --- ஒருவேளை தொலைபேசியில் அழைக்காமல் நேரே இங்கே வரலாம். நான் அழுதேன் என்பது தெரிந்தால் கோபப்படுவான். அழுதால் அவர்களுக்குப் பிடிக்காது. அவன் அழுவதில்லை. நான் அவனை அழவைக்கவேண்டும் என்று கடவுளிடம் வேண்டுகிறேன். அழுதபடி தரையில் உருண்டு இதயம் கனத்துப் பெரிதாகி அழுகிப்போவதை அவன் உணரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அவனுக்கு வலிக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

எனக்கு அப்படியாக வேண்டும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. என்னில் என்ன உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துகிறோம் என்பதுகூட அவனுக்குத் தெரியாது என்று நினைக்கிறேன். நான் சொல்லாமலே அவனுக்கு அது தெரிய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். உங்களை

அழவைத்தார்கள் என்பதைச் சொன்னால் அவர்களுக்குப் பிடிக்காது. நீங்கள் அவர்களைச் சொந்தம் கொண்டாட நினைக்கிறீர்கள் என்றும் அளவுகடந்த சமையாக இருக்கிறீர்கள் என்றும் நினைப்பார்கள். அப்புறம் உங்களை வெறுக்கத் துவங்குவார்கள். உண்மையாக என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொன்னால் உங்களை வெறுப்பார்கள். அவ்வப்போது சின்னச் சின்ன ஆட்டம் ஆடவேண்டும். ஓ, இதையெல்லாம் செய்யத் தேவை இல்லை என்றுதான் நினைத்தேன். இது மிகவும் முக்கியமான ஒன்று என்பதால் நினைப்பதை எல்லாம் சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படிச் செய்யமுடியாதுபோல, எப்போதுமே. அப்படி நடந்துகொள்ளும் அளவுக்கு முக்கியமான எதுவுமே எப்போதுமே இருக்காதென நினைக்கிறேன். ஓ, இப்போது தொலைபேசியில் அழைத்தான் என்றால், அவனை நினைத்து வருத்தப்பட்டேன் என்பதைச் சொல்லமாட்டேன். வருத்தமாக இருப்பவர்களை அவர்கள் வெறுப்பார்கள். இனிமையாகவும் கலகலப்பாகவும் இருப்பேன், அவனுக்கு என்னைப் பிடிக்காமல் போகாது. அவன் இப்போது தொலைபேசியில் அழைக்கட்டுமே. அவன் இப்போது தொலைபேசியில் அழைக்கட்டுமே.

ஒருவேளை அதைத்தான் செய்கிறானோ. என்னை அழைக்காமல் நேரே இங்கே வரப் போகிறானோ. ஏற்கனவே கிளம்பி வந்துகொண்டு இருக்கிறானோ. அவனுக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்கும். இல்லை, அவனுக்கு எப்போதும் எதுவும் ஆகாது. அவனுக்கு ஏதாவது நடப்பதை என்னால் கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் வண்டியில் அடிபடுவதை எப்போதும் கற்பனை செய்யமுடியவில்லை. அவன் அசைவற்று இறந்து வெகுநேரம் ஆனதுபோல இருப்பதைப் பார்க்க முடிவதில்லை. அவன் இறந்துபோக வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். கொடூரமான விருப்பம். அருமையான விருப்பம். அவன் இறந்துபோனால், என்னுடையவன் ஆகிவிடுவான். அவன் இறந்துபோனால், இந்த நாளையும் கடந்த சில வாரங்களையும் நினைக்கமாட்டேன். அருமையான பொழுதுகளை மட்டும்தான் நினைப்பேன். எல்லாமே அழகாக இருக்கும். அவன் இறந்துபோக வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அவன் இறப்பை விரும்புகிறேன், இறப்பு, இறப்பு.

இது முட்டாள்தனமானது. அழைக்கிறேன் என்று சொன்ன அந்த நிமிடத்தில் உங்களை அழைக்காதவர்கள் இறந்துபோக வேண்டும் என்று விரும்புவது முட்டாள்தனமானது. ஒருவேளை, கடிக்காரம் வேகமாக ஓடுகிறதோ, அது சரியாக இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. ஒருவேளை, அவன் தாமதிக்கவில்லையோ. கொஞ்சம் தாமதமானதற்கு வேறு ஏதேனும் காரணம் இருக்கலாம். ஒருவேளை, அலுவலகத்தில் தங்கவேண்டி வந்ததோ. ஒருவேளை, வீட்டில் இருந்து என்னை அழைக்கலாம் என்று வீட்டுக்குப் போய்விட்டானோ. அதற்குள் வேறு யாரோ வந்துவிட்டார்களோ. மற்றவர்களின் முன்னால் என்னை அழைப்பது அவனுக்குப் பிடிக்காது. ஒருவேளை, என்னைக் காக்க வைப்பது குறித்து வருத்தப்படுகிறானோ, கொஞ்சமாக, கொஞ்சமே கொஞ்சமாக. ஒருவேளை நான் அவனை அழைப்பேன் என்று எதிர்பார்க்கிறானோ. அதைச் செய்யலாமே. நான் அவனைத் தொலைபேசியில் அழைக்கலாமே.

கூடாது. கூடாது, கூடாது. ஓ, கடவுளே, நான் அவனைத் தொலைபேசியில் அழைக்குமாறு செய்யாதே. தயவுசெய்து நான் அதைச் செய்யாமல் இருக்க உதவு. எனக்குத் தெரியும் கடவுளே, உனக்குத் தெரிந்ததைப் போலவேதான். உண்மையாகவே என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படுபவனாக இருந்தால், எங்கே இருக்கிறான் என்பதோ அவனைச் சுற்றி எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதோ பொருட்டில்லை, என்னைத் தொலைபேசியில் அழைப்பான். தயவுசெய்து எனக்கு அதைப் புரியவை, கடவுளே. எனக்காக அதை எளிதாக்க வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை.

உன்னால் அதைச் செய்யமுடியாது. அதற்கு நீ இந்த உலகையே படைத்துவிடலாம். ஆனால் எனக்கு அதைப் புரியவை, கடவுளே. எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருக்கச் செய்யாதே. என்னை நானே சமாதானப்படுத்திக்கொள்ளும் சொற்களைப் பேச விடாதே. தயவுசெய்து எதிர்பார்ப்போடு இருக்கச் செய்யாதே, அன்புக்குரிய கடவுளே. தயவுசெய்து அப்படிச் செய்யாதே.

நான் அவனைத் தொலைபேசியில் அழைக்கமாட்டேன். உயிரோடு இருக்கும்வரை அவனை இனிமேல் தொலைபேசியில் அழைக்கமாட்டேன். நான் அழைப்பதற்கு முன் நரகத்தில் புழுத்துப் போவான். நீ எனக்குச் சக்தியைக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை, கடவுளே; என்னிடம் அது இருக்கிறது. அவனுக்கு நான் வேண்டும் என்றால், என்னிடம் வருவான். நான் எங்கே மோதிக்கொள்வேன் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். நான் இங்கே காத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு என்னைப் பற்றி உறுதியாகத் தெரியும், மிகுந்த உறுதியாக. உங்களைப் பற்றி உறுதியாகத் தெரிந்தவுடன் ஏன் வெறுக்கிறார்கள் என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அவ்வளவு உறுதியாகத் தெரிவது இனிமையானதாக இருக்கும் என்றுதான் நினைத்திருந்தேன்.

அவனைத் தொலைபேசியில் அழைப்பது மிகவும் சுலபமானது. அப்போது எனக்குத் தெரியலாம். ஒருவேளை, அதைச் செய்வது முட்டாள்தனமாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஒருவேளை, அதைப் பொருட்படுத்த மாட்டானோ. ஒருவேளை, அது பிடிக்குமோ. ஒருவேளை, என்னை அழைக்க முயற்சி

செய்தானோ. சில நேரம் முயற்சி செய்துவிட்டு, உங்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ள முயற்சி செய்தபோது, உங்கள் எண்ணில் இருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். என்னை ஆறுதல்படுத்திக் கொள்வதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை, அது உண்மையாக நடக்கிறது. அது உண்மையாக நடக்கிறது என்பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே, கடவுளே. ஓ கடவுளே, என்னை அந்தத் தொலைபேசியிடம் இருந்து தள்ளி இருக்கச் செய். என்னைத் தள்ளி இருக்கச் செய். கொஞ்சம் கர்வத்தோடு இருந்து கொள்கிறேன். எனக்கு அது தேவை என்று நினைக்கிறேன், கடவுளே. என்னிடம் இருப்பது அது மட்டும்தான் என்று நினைக்கிறேன்.

ஓ, அவனுடன் என்னால் பேசாமல் இருக்க முடியாதபோது கர்வத்தினால் ஏதாவது பலன் உண்டா? அதுபோன்ற கர்வம் முட்டாள்தனமான அலங்கோலமான சிறுமையான விஷயம். உண்மையான கர்வம் என்பது அதாவது பெரிய கர்வம் என்பது கர்வமே இல்லாமல் இருப்பதுதான். அவனை அழைக்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் இதைச் சொல்லவில்லை. சொல்லவில்லை. அதுதான் உண்மை. அதுதான் உண்மை என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் பெரியவளாக இருப்பேன். இந்தச் சின்ன கர்வங்களைத் தாண்டியவளாக இருப்பேன்.

தயவுசெய்து நான் அவனைத் தொலைபேசியில் அழைக்காமல் இருக்க உதவு, கடவுளே. தயவுசெய், கடவுளே.

இதில் என்ன கர்வம் இருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. கர்வத்தை உள்ளே நுழைப்பதற்கும் அதுபற்றி அலட்டிக் கொள்வதற்கும் இது ஒரு சின்ன விஷயம். நான் அவனைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். ஒருவேளை என்னை ஐந்து மணிக்குக் கூப்பிடச் சொன்னானோ. “அஞ்சு மணிக்குக் கூப்பிடு, செல்லமே.” அவன்அதைச்சொல்லியிருக்கலாம், நிச்சயமாக. அவன் சொன்னதை நான் ஒழுங்காகக் கேட்காமல் இருந்திருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. “அஞ்சு மணிக்குக் கூப்பிடு, செல்லமே.” அவன் அப்படித்தான் சொன்னான் என்பது உறுதியாகத் தெரியும். கடவுளே, இதுபோல எனக்கு நானே பேசிக்கொள்ள அனுமதிக்காதே. எனக்குப் புரியவை, தயவுசெய்து, எனக்குப் புரியவை.

வேறு எதையாவது பற்றி யோசிக்கிறேன். அமைதியாக உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். அமைதியாக உட்கார முடிந்தால். அமைதியாக உட்கார முடிந்தால். ஒருவேளை எதையாவது

படிக்கலாமா. ஓ, புத்தகங்கள் எல்லாம் ஒருவரை ஒருவர், உண்மையாகவும் இனிமையாகவும், காதலிக்கும் மனிதர்களைப் பற்றியவை. எதற்காக அதைப் பற்றி எழுதுகிறார்கள்? அது உண்மையல்ல என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதா? அது பொய் என்பது, கடவுள் மேல் ஆணையாக அது பொய் என்பது தெரியாதா? காயப்படுத்தும் என்பது தெரிந்தும் எதற்காக அதைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள்? அவர்களைச் சபிக்கிறேன், அவர்களைச் சபிக்கிறேன், அவர்களைச் சபிக்கிறேன்.

மாட்டேன். நான் அமைதியாக இருப்பேன். இதில் உணர்ச்சிவசப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை. பார். ஒருவேளை அவன் எனக்கு நன்கு அறிமுகம் இல்லாதவனாக இருந்தால். அவன் இன்னொரு பெண்ணாக இருந்தால். அப்படி இருந்தால் தொலைபேசியில் நானே அழைத்து, “நல்லா இருப்பே, உனக்கு என்ன ஆச்சு?” என்பேன். அதைத்தான் செய்வேன். பிறகு அதைப் பற்றி நினைத்துக்கூட பார்க்கமாட்டேன். அவனைக் காதலிப்பதால் நான் ஏன் இயல்பாகவும் சாதாரணமாகவும் இருக்கக்கூடாது? இருக்கலாமே. உண்மையாகவே, இருக்கலாமே. நான் அவனை அழைப்பேன், எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் இருப்பேன். அப்படி இல்லை என்றால் என்னை நீ பார்த்துக்கொள், கடவுளே. ஓ, அவனை நானே அழைக்கவிடாதே. விடாதே, விடாதே.

கடவுளே, நீ அவன் என்னை அழைக்க விடப்போவதில்லையா? நிச்சயமாகத்தானா கடவுளே? மனமிரங்க முடியாதா உன்னால்? முடியாதா? அவன் இந்த நிமிடமே என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்க வேண்டும் என்று உன்னைக் கேட்கவில்லையே; இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து அதைச் செய்யட்டும். நான் ஐந்நூறு வரை ஐந்தின் மடங்கில் எண்ணுகிறேன். மெதுவாகவும் நியாயமாகவும் அதைச் செய்கிறேன். அதற்குள் அவன் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்கவில்லை என்றால், நான் அழைக்கிறேன். நான் செய்வேன். ஓ, தயவுசெய், அன்புக் கடவுளே, அன்பும் பிரியமும் கொண்ட கடவுளே, சொர்க்கத்தில் இருக்கும் என் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட தந்தையே, அதற்குள் அவன் என்னை அழைக்கட்டும். தயவு செய், கடவுளே. தயவுசெய்.

ஐந்து, பத்து, பதினைந்து, இருபது, இருபத்தைந்து, முப்பது, முப்பத்தைந்து...

நடுநிசி ஒன்றில்
உரத்த சப்தத்துடன்
ஓடிக்கொண்டிருக்கும்
உன் புகைவண்டி பயணத்தை
பின்தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன..

ஒரு கனத்த பேரிருளும்
நமது பிரிவு குறித்த பரிதவிப்புகளுடன்
என் குறுஞ்செய்தியும்.

- ச.ப்ரியா

*

மிருதிகளை அப்படியே
நகலெடுக்கத் தெரிந்த தேகியே
யாக்கையின்
எந்திரக்கோளாறின் கக்குதலில்
மவுனம்
சில நேரம்
கருப்புகளையும்
சில பொழுது
வெள்ளையையும் உமிழ்ந்துவிடுகிறது
ஓட்டியிருந்த கரி
துடைத்தெறியப்பட்ட துகில்
தேகி!
அப்படியெனில்
நான்
என் முகம்
கதம்பம்....

- கருவை ந.ஸ்டாலின்

*

பச்சோந்திகளின் கனவுகளுக்கு
நிறம் இல்லை.

தோல்களில் மெழுகைப் பூசி
பசப்பிக்கொள்ளும்
கணிகையின் ஆடையில்
நிறங்களுக்கான வரையறை இல்லை.

தண்ணீரென்பதே ஒரு நிறம்தான்.
வறுமையின் நிறம்.

நிறங்களை முன்னிலைப்படுத்திப் பேசுபவர்களின்
நாக்கில்
நிழலொன்று மருவியிருக்கும்.

அன்பின் நிறம்
பரிபூரண சித்தாந்தம்.
மரணம் அதன் முடிவல்ல.

அடர்நிறங்களின் மீதொரு பிணக்குண்டு.
அதற்கு மென்மையாய்
உரையாடத் தெரியாது.

இரண்டு நிறங்களால் ஆனவை ஞானம்.
இறை...பிழை.

நிறங்கள் அபரித நம்பிக்கையுடையவை.
விழும்போதும் எழும்போதும்
ஒரே தோரணைதான்.

நிறங்களற்றவைகள்தான்
அதிகம் கவனிக்கப்படுகின்றன.

நான்...

நிறங்களோடு பேசும்போது..
புது நிறமாகிறேன்.

- ஜே.ஜே.அனிட்டா

கடிவாளம் மறுத்த
குதிரைகளின்
குளம்படிகளில்
கற்பூக்கள்..

இறகுகளை
உதிர்த்த வானம்பாடிக்கு
வேறு வானம்..

தொலைந்துபோன
கணையாழிகள்
தேடப்படவில்லை..

உடைந்துபோன
சிவதனுசுகளின் அருகில்
உலர்ந்து கிடக்கின்றன
பூக்குழிகள்..

வரையப்படாத
கோடுகளுக்கு
உள்ளேயும் வெளியேயும்
உலாத்திக்கொண்டிருக்கின்றன
மாயமாண்கள்..

- மதுரா

நான்

நான் ஒரு கவிஞன் என்பதைப்
பரிகாசமாக நினைக்கிறேன்.
நான் மட்டுமல்ல
எல்லோருமே அப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள்.

சர்க்களில் மிருகங்களுக்கிடையில்
ரசிக்களுக்குச் சிரிப்புமூட்டும்
கோமாளியைப்போல
கவிஞன் நினைவுகூரப்படுகிறான்.
உண்மையில் கவிஞனைப் பற்றி
யோசிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது
அந்தப் பிம்பத்தைச் சுமந்து என் முதுகு
கூன் விழுந்துவிட்டது.

உண்மையில் என் மூதந்தைக் கவிஞன்
மன்னனின் மகுடத்தை
ஒரு வெள்ளையனின் சப்பாத்தைத் துடைப்பதைப்
போலச்
சுத்தப்படுத்திப் பளபளப்பாக்கியிருக்கிறான்.

மன்னனுக்குக் கொடுத்த மதுபானத்தில்
அறுத்த நாவுகளை
பனிக்கட்டித் துண்டுகளாக மிதக்கவிட்டிருக்கிறான்.

ஊறுகாய்க் குடுவையில் இருக்கும்
உப்பிடப்பட்ட நார்த்தங்காய் போல
அவனது குடுவை வாயில்
பொய்கள் சொதசொதத்து ஊறியிருக்கின்றன.

அவன்தான்
நறுமணமூட்டப்பட்ட வார்த்தைகளை
மிக மோசமான வாயில்
ஊத்தைப் பற்களுக்கு மெல்லக்
கொடுத்திருக்கிறான்..
விபச்சார விடுதியின் முன்
பிரம்மதேவனின் பெயர்ப்பலகையைத்
தொங்கவிட்டிருக்கிறான்.
மேலும் அவன்தான் எங்கெங்கு போனால்
எந்தெந்தப் புற்றில் எந்தெந்தப் பாம்பு வசிக்கும்
என்று
ஆற்றுப்படுத்தியிருக்கிறான்.
அவன்தான் முதன்முதலில்
கோட்டைக்குள் அட்டைக் கத்திகளைச்
செருகிவைத்திருக்கிறான்.

- நா.வே.அருள்

தேநீர் சாலை

முதல் மனிதன்!

காம்யுவின் நாவல்களுள் ஒன்று 'முதல் மனிதன்'. இப்போது நான் இந்த நாவல் குறித்து எதுவும் பேசப்போவதில்லை. இந்தத் தலைப்பு குறித்துதான் பேச விரும்புகிறேன்.

நான், என்னை முதல் மனிதனாகவே பெரும்பாலும் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு.

உலகில் தோன்றிய முதல் மனிதனுக்கு எந்த வரலாறும் இல்லை. பண்பாட்டுப் பெருமிதமும் இல்லை. அவனு(ளு)க்கு நீதியோ, அற இலக்கியங்களோ இல்லை. மதங்களோ, மொழியோ இல்லை. வரலாற்றின் சுமை இல்லை.

அவன்(ள்) காட்டோடையைப்போல குளிர்ச்சியாக இருக்கிறான்(ள்). நிழலைப்போல மிருதுவாக இருக்கிறான்(ள்). நதிகளில் துள்ளித் திரியும் மீன்களைப்போல மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான்(ள்). கள்ளிச் செடியின் மலர்களைப்போல அழகாக இருக்கிறான்(ள்). அவனு(ளு)க்கு யாரோடும் போட்டியிட வேண்டிய அவசியமில்லை. வெற்றியடைய வேண்டும் என்கிற முனைப்போ, தோல்வியடைவோமோ எனும் பதைபதைப்போ இல்லை.

நாம் நல்லவனா(ளா) கெட்டவனா(ளா) என்கிற குழப்பங்கள் இல்லை. வலிமையாக இருக்க வேண்டும், அறிவாளியாக இருக்க வேண்டும், அன்பானவராக இருக்க வேண்டும் போன்ற நிர்ப்பந்தங்கள் இல்லை.

காதலிக்க வேண்டும், காதலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புகள் இல்லை. நீங்கள்

முதல் மனிதராக இருந்தால் உங்களுக்குக் காசு, புகழ், கடவுள் எதுவும் தேவையில்லை.

இதையே, தாவோவேறுவிதமாகச்சிந்தித்தார். நீங்கள் அறிவாளியாக இருந்தால் துக்கத்தை உணர்வீர்கள். வீரனாக இருந்தால் தோல்வியை உணர்வீர்கள். நீதியுடையவராக இருந்தால் அநீதியைச் சந்திப்பீர்கள். கருணையுடையவராக இருந்தால் மூர்க்கர்களை எதிர்கொள்வீர்கள்.

ஆகவே, குறைந்து இருங்கள். தாழ்வானவராக இருங்கள். செயல்படும் முனைப்பற்று இருங்கள். காலியாக இருங்கள்! என்கிறார் தாவோ.

தாவோவை உங்கள் வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்றால், நீங்கள் காம்யூ காட்டுகிற முதல் மனிதராக இருக்க வேண்டும்.

இருந்தால், தீபாவளிக்கு டிரஸ் வாங்க வேண்டுமே! என்கிற பரபரப்பெல்லாம் இல்லை. சொல்லப்போனால், முதல் மனிதர்களுக்கு எதற்குதாம் ஆடைகள்?

ரகசியங்களின் பாதை!

கோவிலும் புண்ணிய நதியும் நாளங்காடிகளும் நிறைந்த இந்நகரை வலம் வருவதில் விருப்பமில்லை.

இதோ இந்த நகரின் வயிற்றைப் பிளந்து நுழைந்தான் க.கா! சாக்கடையொன்று நதியில் சங்கமிக்குமிடத்தில் ஒரு தூர் தேவதையின் ஆலயம்.

அங்கு தலைவிரித்தாடிய பெண்களை ஆக்ரமித்திருந்த பேய்களிடம் கதை

கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் பூசாரி.

பேய்கள் மிஞ்சின. பூசாரி சாட்டையால் அடித்தான். பேய்கள் கெஞ்சின.

இவர்களைத் தாண்டிச் செல்லும் ஒற்றையடிப்பாதையில் ஒண்டுக் குடித்தனப் பெண்கள் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒதுங்கச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

பன்றிகள் உலவும் அந்தப் பகுதியில் புலால் நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

தென்னங்கீற்று வேய்ந்த சிறு குடிசை. தங்கத்தால் செய்த குத்துவிளக்கு சற்றே புழுதி படிந்ததுபோலொரு பெண். சிவப்பு சேலையின் மாராப்பை அலட்சியமாய்ப் போட்டிருந்தான் அந்த ராங்கிக்காரி.

மைனர் பையன்கள் அவள் தொன்னையில் வைத்துக் கொடுத்த மாட்டுக்கறியைக் கடித்துக்கொண்டு சாராயம் குடித்தபடி இருந்தார்கள்.

அவளை 'அக்கா.. அக்கா..' என விளித்துக் கேலி பேசினார். ரவிக்கை மீறி வழிந்த மார்பில் மேய்ந்த பார்வையோ தம்பிகளின் கண்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

கருவேல மரங்கள் அடர்ந்த காட்டில் குடிகாரர்களிடம் தளுக்காகப் பேசி வியாபாரத்தைப் பார்ப்பதில் அவளுக்கு எந்தச் சங்கடமுமில்லை.

அங்கு குடிப்பவர்களின் வார்த்தைகளைப் பொறுக்கினால் நாளைக்கொரு நாவல் எழுதலாம். அக்கா மகளை உறவுகள் வலியுறுத்த கட்டிக்கொண்ட ஒருவன் ஒரே மடக்கில் ஒரு குவாட்டரை விழுங்கினான்.

'நீ தூக்கி வளர்த்தவ இல்லையா.. நான் உங்கூட எப்படி மாமா படுக்க முடியும்' ன்னு சொன்னா சார் முதலிரவு!' யார் எவரென்று தெரியாமல் அந்தரங்கத்தைத் திறந்தான் அந்த இளைஞன். 'இன்னைக்குதான் சார் டைவரஸ்

கிடைச்சது!' கண்ணில் தண்ணீர் முட்ட சிரிக்க முயன்றான். 'இனிமேலாவது அவளுக்கு நல்லது நடக்கணும் சார்!'

ஒரு பிரார்த்தனையைப் போல உதடுகள் கோணச் சொன்னான்.

க.கா பைக்கை உதைத்தான். ரகசிய பாதையிலிருந்து மீண்டபோது மேகத்துக்குங்கீழ் கோபுரம் தெரிந்தது.

கேட்டால் கடவுளுக்குத் தூக்கம் வராத நிறைய கதைகளைக் க.கா கேட்டிருக்கிறான். அதனால்தான் இவன் தன்னிடம் திமிராக இருக்கிறான் என்பது கடவுளுக்கும் தெரியும்.

சொந்த முகத்தோடு வாழ அனுமதிப்பது!

ஒரு நல்ல சினிமா நம்மை வெறுமனே திளைக்கச் செய்வது மட்டுமில்லை. ஒவ்வொரு காட்சியிலும் அது நம்மை விழித்திருக்க வைக்கிறது. ஒவ்வொரு காட்சியாலும் நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. அலைக்கழிக்க வைக்கிறது.

சினிமா வெறும் படக்கதையல்ல. அது காட்சிகளை உருவகங்களாக்கி, நம் கண்முன் வைக்கிறது. ஒரு சிறந்த பார்வையாளனே சினிமாவுக்குப் புதிய அர்த்தங்களை வழங்குகிறான்.

இந்த வாழ்வை, சமூகத்தை, பண்பாட்டை, சினிமா பார்வையாளன் எந்த அளவு தீவிரமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறானோ அந்த அளவுக்கு அவன் தான் காணும் சினிமாவுக்கும் புதிய அர்த்தங்களைத் தருகிறான்.

தன் பார்வையாளனுக்கு இத்தகைய வாய்ப்புகளை உருவாக்க சிறந்த திரைப்படங்கள் உரிய திறப்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றன!

நல்லவன் வாழ்வான்.. கெட்டவன் அழிவான்.. என்கிற சமன்பாட்டுக்குள் கலை அடங்குவதில்லை.

நீதி சட்டகங்களுக்குள் அடங்கிவிடுவது. கலையோ அடங்க மறுப்பது!

நல்லவன், கெட்டவன் எனும் இருமைகளைப் பேசுவதல்ல சினிமா. அது மனிதர்களின் பன்மைத்துவத்தைத் தேடுவது.

'It's hard to tell that the world we live in is either a reality or a dream!' என்கிறார் சினிமாவின் பிதாமகன் கிம் கி டக். நம்முடையது வாழ்வெனில் வெறும் தர்க்கங்கள் மட்டும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், அபத்தங்களும் இருக்கிறது. நம்முடையது கனவெனில் நமது காயங்கள் வலியைத் தரக்கூடாது.

இந்த வாழ்வு சில வேளை கனவாக இருக்கிறது. நாம் காணும் கனவு சிலவேளை வாழ்வாகவும் இருக்கிறது.

கிம் கி டக் பற்றிப் பேசப்போனாலே இப்படித்தான் *philosophy* பிய்த்துக்கொண்டு வருகிறது.

கிம் கி டக்கின் 'டைம்' படத்தை இன்று பார்க்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. மெலிதான தூக்கக் கலக்கத்துடன் பார்க்கத் தொடங்கினேன். பிளாஸ்டிக் சர்ஜரியில் தொடங்கும் முதல் காட்சியிலேயே, முகத்தில் ஒரு வாளி ஐஸ் தண்ணீரைக் கொட்டி, தூக்கத்தை விரட்டிவிட்டார் கிம் கி டக்!

ஜி-லூ, சே-ஹீ, இருவரும் காதலர்கள். ஜி-லூ பிற பெண்களுடன் அன்பாகப் பேசுவதைக் கண்டு *possessive* ஆகிறாள் சே-ஹீ. தனது முகம் காதலனுக்குச் சலிப்பாகிவிட்டதோ என்று அய்யமுறுகிறாள். காதலனுடன் உறவு கொள்ளும்போது 'நீ யாருடைய முகத்தை நினைத்துக்கொண்டாய்?' என்கிறாள்.

பெண்களுக்கு ஏன் இப்படி *possessiveness* ஏற்படுகிறது? இது ஆண்கள் உருவாக்கிய கல்வி, மற்றும் பண்பாட்டு வடிவங்களாலேயே ஏற்படுகிறது. பெண் என்பவளைக் குறைபட்டவளாகவே நம் மதங்கள் சித்தரிக்கின்றன. 'ஆண்குறி இல்லாதவர்கள் குறைபட்ட பிறவிகள்' என்கிற எண்ணத்தை நம் பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் காலம்காலமாகப் பெண் மனதில் உருவாக்கியுள்ளது. இதற்கு எதிரான மனப்போராட்டமே பெண்ணுடைய உளவியல் என்கிறார் சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட்.

இதையே சற்று மாற்றி 'ஆண்களாகவோ பெண்களாகவோ யாரும் பிறப்பதில்லை. உருவாக்கப்படுகிறோம்!' எனக் கூறுகிறார் சிமோன் டி பொவார்.

ஆண்/ பெண் என்கிற பாலினம் வேறு. பாலியல் வேறு. இரண்டுக்கும் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. பால் உடல் ரீதியானது. பாலியல்

சமூகம், கலாச்சாரம் சம்மந்தப்பட்டது. பாலினம் வெளிப்படையாகத் தெரியும் உறுப்புகளையும், மறு உற்பத்திக்கான அவற்றின் செயல்பாடுகளில் வேற்றுமைகளையும் உடையது.

பாலியலோ நடத்தை முறைகளை உருவாக்குகிறது. பொறுப்புகளை, ஆண்மை, பெண்மை கருத்தாக்கங்களை வழங்குகிறது. இப்படி பெண்மை சந்திக்கும் உளவியல் பிளவின் வழியே இத்தகைய *possessiveness* பெண்களுக்கு ஏற்படுகிறது.

இந்நிலையில்தான் ஜி-லூ வின் புதுமைத் தேட்டத்துக்காக, சே-ஹீ தன் முகத்தை மாற்றிக்கொள்ளத் துணிகிறாள். முகமாற்று அறுவை சிகிச்சையின் அசாதாரணத் தன்மையை மருத்துவர் எடுத்துக் கூறியும், சே-ஹீ காதலுக்காக முகத்தை மாற்றிக்கொள்கிறாள்.

தனக்காக அடையாளத்தையே தொலைத்த காதலியின் செயல் ஜி-லூவின் மனதில் ஆறாத வடுவை ஏற்படுத்துகிறது. பிறகு ஜி-லூ என்ன முடிவெடுக்கிறான். இருவரும் இணைந்து மகிழ்வான வாழ்வை எட்டினார்களா? என்பதைத்தான் டைம் படம் விவரிக்கிறது.

சமகாலக் காதலில், இல்லறத்தில் ஆண்களின் அன்பை வேண்டி, பெண்கள் தங்கள் முகத்தை, அடையாளத்தை இழந்துவிடுகிறார்கள். அப்பாவிடம், அம்மாவிடம், நண்பர்களிடம் இருந்த முகத்தை அவர்கள் காதலனுக்காக, கணவனுக்காக சர்ஜரி செய்து மாற்றிக்கொள்கிறார்கள்.

தனிமையின் ரகசிய அறையில் ஒளித்து வைத்திருக்கும் தங்கள் பழைய முகத்தை எப்போதாவது அணிந்து கண்ணாடியில் பார்த்து அழுகிறார்கள்.

பெண் இன்னும் *Depressed society*யாகவே அடையாளம் காணப்படுகிறாள். இத்தகைய சமூகத்தவர்கள் இரட்டை மனநிலையோடு மட்டுமில்லை, இரட்டை முகங்களோடும் வாழ்கிறார்கள். சரி, ஒருவரின் முகத்தை அழித்துவிட்டு இன்னொருவர்மட்டும் முகத்தோடு வாழ முடியுமா? என்பதையும் சிந்திக்க வைக்கிறது டைம்.

ஒரு கலைப் படத்தைப் பார்த்தபின் வெளியேறும் ஒருவர் பழைய மனிதர் அல்லர். அவர் புதிய மனம், புதிய முகம் படைத்தவர்.

காதலால் யாரும் முகத்தை இழந்து விடக்கூடாது என்கிறார் கிம் கி டக்.

அன்பு செலுத்துவோரைச் சொந்த முகத்தோடு வாழ அனுமதியுங்கள்! என்கிறது 'டைம்'!

- கோமகள் குமுதா
- ஓவியங்கள் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

ரோபோ காத்தப்பன்

“செண்பா... செண்பா... எங்கேடி போனே? இங்கே வா. நான் தேய்க்கிறேன். நீ தண்ணிய வாளிலே மொண்டு ஊத்து பாப்பா. எனக்குக் கொஞ்சம் தலை சுத்துதடி கண்ணு. அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் உதவி செய்தி என் ராசாத்தி” என்று, ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் தன் மகளைக் குடும்பம் முழுவதும் காலங்காலமாகப் பல தலைமுறைகளாக ஊழியம் செய்யும் அந்தத் தோட்டத்து வீட்டின் கழிப்பறையில் நின்றபடி வேலம்மாள் கூவி அழைத்தாள்.

தென்னந்தோப்பில் உள்ள மொத்த விவசாய வேலைகளையும் வேலம்மாளின் கணவன் காத்தப்பனும் மகன் ரங்கனும் கவனித்துக்கொள்கிறார்கள். எஜமானரின் வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் வேலம்மாவும் அவளுடைய மாமியாரும் கூடமாட ஒத்தாசைக்கு மாமானாரும் சேர்ந்து செய்தார்கள்.

“டேய், காத்தா... இன்னிக்கி டவுன்லே இருக்கிற நம்மட தம்பி யூட்லே செட்டிக் டேங்க் கிளீன் பண்ணிரு. உன்ற அப்பனையும் மகனையும் கூட்டிக்கிட்டு ராத்திரிக்கு அங்கே போயிரு. போகும்போது அவிக யூட்டு கேட்டுச் சாவிய வாங்கிட்டுப் போடா. அவுங்கெல்லாம் திருப்பதிக்குப் போயிருக்காங்க. திரும்பிவர ஒரு வாரமாகும். அவுங்க வரந்துக்குள்ளே அந்த வேலையை முடிச்சுப்போடு. என்னடா நாஞ்சொல்றது. மசமசன்னு நிக்காம வெரசா கிளம்புடா” என்றார், காத்தப்பனின் எஜமான் சிங்காரம். ஒன்றும் பேசாமல் தலையைச் சொறிந்தபடி நின்றவனைப் பார்த்து,

“என்னடா, தலயச் சொறியறவேன். வாயத் தொறந்து பேசித் தொலையேன். பணம் கிணம் வேணுமாடா?” என்று, சற்றுக் கோபத்துடன் கத்திய தன் எஜமானிடம்,

“ஐயா, அதெல்லாம் ஒன்னுமில்லைங்க சாமி. தொட்டியிலே ஏறங்குறதுக்கு முன்னாடி சாப்பிடற மருந்தும் உடம்பிலே தேய்க்கிறதுக்கு உப்பும

வேப்பெண்ணையும் வாங்கணுங்க சாமி” என்று துண்டை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு வளைந்து குனிந்து எஜமானின் கால்களைப் பார்த்தபடி மெதுவாகக் கேட்டான், காத்தப்பன்.

“அதானே, எங்கடா சாராயங் குடிக்கிறதுக்குப் பணம் கேட்கலையேன்னு பார்த்தேன். நீயும் உங்கொப்பனும் இப்படி குடிச்சே என் சொத்தை அழிச்சுப்போடுவிங்கடா. எத்தனை குடுத்தாலும் உங்களுக்கெல்லாம் பத்தாதுடா. நாங்கரும் தலைமுறை தலைமுறையா நீங்க நல்லா இருக்கோணுமின்னு தங்கறதுக்கு திங்கறதுக்கு உடுத்தறதுக்கு இப்ப புதுசா, உம் புள்ளைய பள்ளிக்கோடத்துக்கு அனுப்புறதுக்கு, இப்படி எத்தனை தண்டச் செலவு. உங்க குடும்பத்தை வச்சிக் காப்பாத்தறது, என்ற பரம்பரையோட கவுரவம்கிறதாலே எம்மட தாத்தன், எம்மட அப்பாரு, இப்ப நாணு, நாளைக்கு எம்மட மகன் இதை ஒரு தானமாகச் செய்யோம். எம்மட பண்ணையத்திலே உங் குடும்பமும் நீயும் இருக்கிறதுக்கு உன் பாட்டன் பூட்டான் யாரோ புண்ணியஞ் செஞ்சிருக்காங்கடா. அரிசியும் பருப்பும் விக்கிற விலைக்கு மூணு வேளை சோறும் துணிமணியுங் குடுத்து, இருக்கிறதுக்கு எடமும் குடுத்து வச்சிருக்கிற எனக்கு நீ தினமும் கால்லே பூப் போட்டுக் கும்பிடணும். யூட்லே பெரியாத்தாகிட்டே போயி, நாஞ் சொன்னேன்னு சொல்லி ஐந்நூறு ரூவா வாங்கிட்டுப் போய்த் தொல. நாளைக்குக் காலையிலே வேலை முடியல தோல உரிச்சிருவேன்” என்று மிரட்டி, காத்தனை அனுப்பினார் எஜமான்.

காத்தன், எஜமானரின் பங்களாவின் பின்னாலிருக்கும் குப்பைக் குழியைத் தாண்டி கழிவறைக்குள் ஓடினான். ‘வேலாயி, எங்கடி இருக்கே...’ என்ற தன் கணவனின் உற்சாகமான குரல் கேட்டு, கழிப்பறையைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்த காத்தனின் மனைவி, “என்ன, அதிசயமா இருக்கு! என்ன, இம்புட்டு

சந்தோஷம்? சின்ன புள்ளைகணக்காதுள்ளிக்கிட்டு வாரிரு. வழக்கி உளுந்திடாதைய்யா” என்று, தன் கணவனைக் கீழே விழுந்துவிடாமலிருக்க எச்சரித்தான் வேலம்மா. தண்ணித் தொட்டியிலிருந்து தண்ணீரை வாளியில் மொண்டு பிஞ்சுக் கைகளால் தூக்க முடியாமல் தூக்கியபடி வந்த தன் செல்ல மகளைப் பார்த்துப் பதறியபடி கேட்டார்.

“ஏஞ்சாமி, நீ எதுக்கு இங்கே வந்தே?”

“ஏன்டி, உனக்கு எத்தன சலக்கா நான் சொல்லியிருக்கேன், என்ற செண்பா குட்டியை இந்த வேலைக்குக் கூட்டியார வேண்டான்னு” என்று குரலில் அன்பு துலங்க, தன் மனைவியைக் கடிந்தான் காத்தப்பன்.

“அப்பா, அம்மாவுக்குக் காய்ச்சல் பா. ரொம்ப முடியல. நான்தான் அம்மாவுக்கு உதவி செய்ய வந்தேன். அம்மாவைத் திட்டாதிங்க அப்பா” என்று தன்னிடம் மெல்ல குயில்போல் மிழற்றிய மகளைப் பார்த்து, அவள் கையிலிருந்த தண்ணீர் வாளியைப் பிடுங்கி வேலம்மா கழிப்பறையைச் சுத்தம்செய்ய தண்ணீர் ஊற்றினான் காத்தன். மகள்மேல் அளப்பரிய அன்பைப் பொழியும் தன் கணவனின் செய்கையை எண்ணிச் சற்றுப் பொறாமையுடன் சிரித்துக்கொண்டே, தன் உடல் உபாதையும் மறந்து தேய்த்துக் கழுவித் தன் வேலையை முடித்தான் வேலம்மா.

“அடியே, குழந்தையக்கூட்டிட்டுடவுனுக்குப் போயி அவ போனமாசம் கேட்ட பொஸ்தகத்தை வாங்கிக் குடு. புள்ளைக்குத் திங்கறதுக்கு ஏதாவது தீனி வாங்கிக் குடு. நீயும் அங்கிருக்கிற அஞ்ச ருவா டாக்டர்கிட்டே போய், ஊசி கீசி போட்டுக்க புள்ள. ஆத்தாவும் மகனும் டவுனுக்குக் கிளம்பிப் போறதுக்கு வீட்டுக்குப் போய் ரெடியாகுங்க. நான் போய் பெரியாத்தாகிட்டே பணத்தை வாங்கிட்டு ஓடியாறேன். செண்பா கண்ணு, ராசாத்தி அம்மாகூட டவுனுக்குப் போறியா? போய் வெரசா புறப்படுங்க” என்று, மகளையும் மனைவியையும் மகிழ்ச்சியோடு விரட்டினான், காத்தப்பன்.

காத்தப்பன் மகளையும் மகளையும் அரசுப் பள்ளியில் சேர்த்திருந்தான். ரங்கனுக்கு படிப்பில் அவ்வளவாக ஆர்வமில்லை. கையெழுத்துப் போடுமளவிற்குப் படித்தவன். பின்னர் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் தன் தந்தைக்கு உதவியாக இருந்து பண்ணை வேலைகளை வேகமாகக் கற்றுக்கொண்டான். ஆனால் மகள் செண்பாவோ, நன்றாகப் படித்துப் பள்ளியில் சிறந்த மாணவியாக விளங்கினாள். அதனால் செண்பாவைப் படிக்கவைக்க காத்தன் மிகவும் சிரமமான, அபாயகரமான வேலைகளைக் கூட தானே முன்வந்து செய்தான். காத்தன், தன் மகனுக்கு எல்லா வேலைகளையும் கற்றுக்

கொடுத்தான். ஆனால் ஒரே ஒரு வேலையை மட்டும் தன் மகன் செய்யக்கூடாது என்று தானும் தன் தந்தையும் மட்டும் சேர்ந்து செய்துவந்தான். அந்த வேலையைத்தான் இன்று செய்ய, தன் தந்தையையும் மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு இரவு டவுனில் இருக்கும் எஜமானின் தம்பி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

பள்ளிக்கு அனுப்புவதை எஜமான் பலமுறை ஆட்சேபித்தும் தன் மகளைப் படிக்கவைப்பதிலும் கழிவுநீர்த் தொட்டி சுத்தம் செய்யும் வேலைக்கு எஜமான் பலமுறை அதட்டியும் மிரட்டியும் கூறினாலும், ரங்கனை அந்த வேலையில் மட்டும் ஈடுபடுத்தாமலும் எப்படியோ எஜமானைச் சமாளித்து வந்தான், காத்தன். எஜமான் குறைந்தது ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை உறவினர்கள், நண்பர்கள் வீட்டுக்குக் கழிவுநீர்த் தொட்டியைச் சுத்தம் செய்ய தோட்டத்தை விட்டு வெளியே அனுப்புவார். இதுபோன்ற வேலைகளைச் செய்யச் செல்லும்பொழுது ரங்கனை அழைத்துச் சென்று, அவன் விரும்பிய உணவை ஹோட்டலில் வாங்கிக் கொடுத்து வேலைசெய்யும் வீட்டின் திண்ணையில் தூங்கவைத்து விடுவான். அன்றும் ரங்கன் தூங்கியபிறகு காத்தப்பன் அங்கேயே தன் தந்தையைக் காவலாக அமர்த்திவிட்டு, டவுனிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் பாழடைந்த காளி கோயிலுக்கு அருகிலிருந்த காட்டில் சாராயம் காய்ச்சும் முனியனிடம் சென்று நாலு பாட்டில் வாங்கிக்கொண்டு, கடையில் ஏற்கெனவே வாங்கி மூட்டை கட்டி வைத்திருந்த கல்லுப்பையும் வேப்பெண்ணையையும் எடுத்துக்கொண்டு டவுன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

தோட்டத்திலிருந்து புறப்பட்டபோது கொண்டுவந்திருந்த கடப்பாரை, கயிறு, ஏணி, மலம் அள்ளும் இரும்பு வாளிகள், மலத்தைக் கொட்டி எடுத்துச்செல்ல இரும்பாலான மூடி போட்ட பெட்டி போன்ற தள்ளுவண்டி எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கழிவுநீர்த் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் வைத்தான். ஒரு வாளியில் உப்பையும் வேப்பெண்ணையையும் கலந்து உடம்பு முழுவதும் பூசிக்கொண்டு தூங்கும் மகன் எழுந்துவிடாதபடி மெதுவாகத் தன் தகப்பனை எழுப்பினான், காத்தன். திடீரென்று கழிவுநீர்த் தொட்டி அருகில் எரிந்துகொண்டிருந்த மின்விளக்கு அணைந்தது. இருளில் ஒன்றும் தெரியாமல் சற்றுநேரத்தில் கண்கள் அரை வெளிச்சமாக இருந்த நிலவொளிக்குப் பழகிப்போனது. நிலா வெளிச்சம் போறதுக்குள்ள கிளீனிங் வேலை முடிஞ்சுடும் என்று மனைதச் சமாதானம் செய்துகொண்டான் காத்தப்பன்.

“அப்பா, இந்த வாளிக்குள்ளே உப்பு கலந்த

வேப்பெண்ணை இருக்கு. உடம்பு முச்சூடும் எடுத்துப் பூசிக்கோ. நான் தொட்டிக்குள்ளே ஏறங்கி அள்ளித் தாரேன். நீ மேலே நின்று அந்தத் தள்ளுவண்டிலே வாங்கிக் கொட்டு” என்றான், காத்தப்பன். “காத்தா, எஞ்சாமி... நா ஏறங்கி அள்ளித் தரேன்பா. நீ வாங்கி வண்டிலே கொட்டுடா” என்று, தன் மகன் கழிவுநீர்த் தொட்டிக்குள் இறங்குவதைத் தடுத்தான் தகப்பன். “ஏம்பா... எனக்கு ஏதாவது ஆயிரும்னு பயப்படுறியா? ஒன்னும் ஆகாது. உன்னாலே ரொம்ப நேரம் மூச்சுப்பிடுச்சு தொட்டிக்குள்ளே நிக்கமுடியாதுப்பா. ஏற்கனவே கைகாலெல்லாம் நடுங்குது. நீ பேசாம துண்டை மூஞ்சிலே மூக்கு, வாயை மூடி, இறுக்கி இழுத்துக் கட்டிக்கோ. ஒரு பாட்டில் சாராயம் இப்பக் குடி. கிளின் பண்ணினப்புறம் இன்னொன்னு குடிப்பா” என்று, தன் தகப்பனை எச்சரித்தான் காத்தப்பன்.

குடிப்பழக்கமே இல்லாத காத்தப்பன், வேறுவழியில்லாமல் மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு தானும் ஒரு பாட்டில் சாராயத்தைக் குடித்தான். பிளாஸ்டிக் கவர் ஒன்சைத் தலையில் கவிழ்த்தி, முகத்தை மலநெடியிலிருந்து காத்துக்கொள்ள கழுத்து வரை இறுக்கி முகமூடிபோல் அணிந்து கயிறால் கழுத்தைச் சுற்றி கட்டிக்கொண்டான். வீடு கட்டியதிலிருந்து இருபது வருடங்களாகத் திறக்க முடியாதபடி சிமெண்ட் பூசி அடைத்திருந்த கழிவுநீர்த் தொட்டியின் மூடியைக் கடப்பாரையால் குத்தி நெம்பித் திறந்தான். மூடி அதிக கனமாக இருந்ததால் இருவரும் சேர்ந்து மூடியை நகர்த்தி சுவரோடு சாய்த்துவைத்தனர். கரப்பான்களும் புழுக்களும் குபுகுபுவென்று வெளியே வரத் துவங்கின. காத்தன், தான் கொண்டுவந்திருந்த பூச்சிக்கொல்லி மருந்தை அடித்தான். இரும்பு ஏணியை எடுத்துத் தொட்டிக்குள் சாய்வாக வைத்து இறங்கினான். மடமடவென்று மலத்தை அள்ளி வாளியில் நிரப்பி மேலே நின்று தன் தகப்பனிடம் கொடுத்தான். ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின்னர் சற்று வெளிக்காற்றைச் சுவாசிக்க மேலே வந்து தன் முகத்தை மூடியிருந்த பிளாஸ்டிக் உறையைக் கழற்றி தொட்டியின்மேல் தரையில் படுத்துக்கொண்டான். இப்படியே இருவரும் நான்கு முறை ஓய்வெடுத்து வேலையைத் தொடர்ந்தனர். அதிகாலை மூன்று மணி. சாராயத்தின் வீரியம் குறைய ஆரம்பித்ததை மூக்கைத் துளைத்த நெடியிலிருந்து அறிந்தான், காத்தப்பன்.

“அப்பா அந்த ரெண்டாவது பாட்டிலையும் எடு குடிச்சிடலாம். இன்னும் பாதித் தொட்டி இருக்கு, நெடிதாங்கமுடியல” என்று ஒக்களித்தான், காத்தன்.

“சரி சாமி” என்று எடுத்துக் கொடுத்துக் குடித்ததும் நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடினார், காத்தனின் தந்தை.

அவர் நிலையைக் கண்டு “அப்பா, நீ கொஞ்சநேரம் படுத்துக்கோ. நானே அள்ளி நானே வண்டிலே கொட்டிக்கிறேன்” என்ற காத்தன், தானே அள்ளுவதும் ஏறிவந்து தானே கொட்டுவதுமாக வேலையைத் தொடர்ந்தான். அதிகாலை ஐந்து மணி. நிலா வெளிச்சம் மறைந்தது. கருக்கல் மையிருட்டு. கண்களுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை. அனிச்சை செயல்போல அள்ளுவதும் கொட்டுவதுமாக இருந்த காத்தன் முகத்தில் கவிழ்த்திருந்த பிளாஸ்டிக் உறையின் வெளியே மலம் அப்பிக்கொண்டதால் பார்க்கமுடியாமல் ஏணியின்மேல் ஏறிக்கொண்டிருந்த காத்தன் கால் வழுக்கி, தலை சுவற்றில் மோதி, மயங்கித் தன் நினைவை இழந்து கழிவுநீர்த் தொட்டிக்குள் விழுந்தான்.

திடீரென்று மயக்கம் சற்றுத் தெளிந்த காத்தனின் தகப்பனுக்கு நிசப்தமான அந்த இருளடர்ந்த கருக்கல் வேளையில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருப்பதாக உள்ளூர்வரில் தோன்றியது. இருளில் ஒன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் தரையில் தவழ்ந்தபடி கைகளால் தடவிக்கொண்டு கழிவுநீர்த் தொட்டி திறந்திருந்த இடத்தை நெருங்கியதும் கைகளுக்கு ஏணி தட்டுப்பட்டதும், தொட்டிக்குள் குனிந்து, “காத்தா... காத்தா... எங்க சாமி இருக்குறே?” என்று கேட்டுக்கொண்டே, மெல்ல ஏணியில் கால்வைத்து இறங்க முயன்ற காத்தப்பனின் தந்தை, கால் நடுங்கி இடறி கழிவுநீர்த் தொட்டிக்குள் தானும் தலைகுப்புற விழுந்தான்.

“மனிதனே மனிதனின் மலத்தை அள்ளும் இந்தப் பணியை நிறுத்த அரசாங்கம் எத்தனை சட்டங்கள் போட்டுத் தடுத்தாலும் பயனில்லை. அதனால் என் தந்தையைப் போல், தாத்தாவைப் போல், ஆயிரமாயிரம் மனித உயிர்களைக் காப்பாற்ற நான்கண்டுபிடித்த புதிய, எளிமையான, அதிகம் பணச் செலவில்லாமல் மிகக் குறைந்த செலவில் செய்த ‘ரோபோ காத்தப்பன்’ என்ற இந்த என் புதிய தொழில்நுட்ப இயந்திரத்தை உலகமக்களின் நன்மைக்காக இலவசமாக அர்ப்பணிக்கிறேன். இந்த ரோபோவை உலக நாடுகள் அனைத்தும் பயன்படுத்தி என் வீட்டு உறவுகளை நான் இழந்ததுபோல் வேறு எவரும் இழக்காமல் தடுக்க ஆவன செய்யவேண்டும்” என்று, சர்வதேச மக்கள் சபையில் செண்பகம் வேண்டுகோள் விடுத்தான். விஞ்ஞானி செண்பகாவின் வேண்டுகோளை சர்வதேச மக்கள் நலம் காக்கும் சபை ஏற்றுக்கொண்டது. மேலும் அவரது மக்கள் பணியை மதித்து இந்திய விஞ்ஞானி செண்பகாவிற்கு, ‘சிறந்த மக்கள் நலம் காக்கும் விஞ்ஞானி’ என்ற சர்வதேச விருதை வழங்கிக் கௌரவித்தார்கள்.

ஊர்மிளை

ஈரேழு ஆண்டுகளை
எப்படி -
கழிப்பது
இலக்குவனோடு
இளமையையும்
தொலைத்த வாழ்க்கை
எப்படி -
செழிப்பது
எங்கு சென்று தேடி
இனி நான்
இலக்குவனை -
அழைப்பது
இணையில்லா
சோகத்தை
எப்படி -
மறைப்பது
இதயத்தைப் பிழியும்
சோகத்தை
எப்படி -
குறைப்பது
எத்தனை நான்
இதனை நான்
எண்ணி எண்ணித் -
துடிப்பது
யாரிடத்தில்
முறையிட்டு
இவ்வழக்கை -
முடிப்பது...?

இப்படி ஓர்
அவலத்தை
இதுவரை நான் -
சுமந்ததில்லை
எவருக்குமே
இது போல

இல்வாழ்க்கை -
அமைந்ததில்லை

மாளிகையில்
வாழ்ந்தாலும்
ஏதுமற்ற
ஏழை -
நான்
மாவீரனின்
மகனென்றாலும்
மனதளவில்
கோழை -
நான்

பொழுதுகளெல்லாம்
புலம்பலோடுதான் -
விடிகிறது
பொத்திவைத்த
துக்கமெல்லாம்
கண்ணீராய் -
வடிகிறது

அவனில்லா
வாழ்க்கையினை
எப்படி நான் -
நடத்துவது
அழுதபடியே
எப்படி நான்
ஆண்டுகளைக் -
கடத்துவது..?
இப்படியா
இறைவன் என்னை
முள்மீது -
கிடத்துவது..
ஈவிரக்கம்
ஏதுமின்றி
பாடாய் -
படுத்துவது..?

சினம் வந்து
கண்மறைக்க
சிறுபிழையைச் -

செய்து விட்டேன்
மணம்வீசும்
பூச்சரத்தை
மனம் வாடக் -
கொய்து விட்டேன்
வில்லெடுத்துக்
கிளம்பியவனை
நோக்கி
சொல்லம்பை -
எய்து விட்டேன்..!
சாமத்தில் -
எழுகிறேன்
சப்தமின்றி -
அழுகிறேன்
சப்தநாடியும்
ஒடுங்கிட
சயன மஞ்சத்தில் -
விழுகிறேன்
என்று வருவான்
என்னவன்
என்று
எண்ணி எண்ணி
இறைவனைத் -
தொழுகிறேன்

கருவம்
தொலைத்தேன்
உருவம்
தொலைத்தேன்
உருகும் மெழுகாய்
உயிரைக் -
கரைத்தேன்
அங்கம் நனைய
ஆற்றாமையோடு
கண்ணீரை -
இறைத்தேன்
அழுது முடித்து
கண்களைத் துடைத்துக்
கவலையை -
குறைத்தேன்

சாம்பல் குளத்து

சகதியில்
உழுவும்
ஆம்பலைப் போல -
அல்லாடுகிறேன்
அன்னவன்
நினைவுகள்
வருத்தும் வேளையில்
அங்கம் நோகத் -
தள்ளாடுகிறேன்..!
என...
உளர்மிளை
அழுகையும்
புலம்பலுமாய்
பொழுதுகளைச்
சபித்தாள்
ஐயாயிரம் இரவுகளை
ஆற்றாமையோடு -
கழித்தாள்
கண்ணுறக்கம்
இல்லாமல்
காலமெல்லாம் -
விழித்தாள்..!

கொண்டவன் இல்லாத
இரவுகளைக்
கொண்டாட -
முடிவதில்லை
கொடுப்பினை
இல்லாதவர்களுக்கு
என்றுமே -
விடிவதில்லை..!
பெண் கலங்கியது
கண்டு பொறுக்காமல்-
மண் கலங்கியது
அந்த
விண் கலங்கியது
விண்ணாளும்
இந்திரனின் இரு -
கண் கலங்கியது..!

- உளர்மிளை வருவாள் ■

கு.அழகிரிசாமியிடமிருந்து கி.ரா.வுக்கு..

ரகசியம்! யாருக்கும் காட்டாதே! என அறிவுறுத்தலோடு வரும் கு.அழகிரிசாமியின் கடிதங்கள் எப்போதும் கி.ராவைச் சந்திக்கிறபோது கொஞ்சலாகக் குசலம் விசாரித்துக் கெஞ்சல்களோடு கடந்து இறுதியில் ஒரு எச்சரிக்கையோடு முடியும் தன்மை கொண்டவை. கி.ரா. பதில் தரவில்லை என்றாலும் அல்லது தர மறந்தாலும் தாமதமானாலும் மீண்டும் வந்து கதவு தட்டி அவர் காதோடு பல கதைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்.

எத்தனை இன்பங்களைச் சுகித்தாலும் நீ அருகிலில்லையே எனச் சுகத்தை வீணடிக்கும். காதல் பாடல்களைக் கதைத்து நகைக்கும். மேலையேத் திரைப்படங்களையெல்லாம் கண்டு வந்து கதை சொல்லிச் சொல்லி உடன் நீ இல்லை உன் நினைவே உன் நினைவே என்று வருத்தம் கொள்ளும்.

திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸ்க்குக் கிளம்பி கோவில்பட்டியிலிருந்து ஏறி வா, இத்தனை மணிக்கு வந்துவிடும், அங்கு போ அப்படிக்கேள் இப்படி வா ஆறணாவுக்குமேல் தராதே! சாஸ்திரத்துக்குப் பட்டணம் தெரிந்தவன் போல் நடந்துகொள், எழும்பூருக்கு அல்ல இடைசெவலுக்கே வந்து வரவேற்றுவிடுவேன், கோவில்பட்டியிலிருந்து விருதுநகர் வந்து வண்டி மாறணும், மதுரை வரை நின்றே வந்தாலும் வந்துவிடு அங்கு வந்தபின் இடம் கிடைக்கும், பெண்டுகள் குழந்தைகள் பெரிசுகள் என்றெல்லாம் தயவுதாட்சண்யம் பாத்துட்டு இருக்காதே யார் எங்கு நகர்கிறார் என்பதைப் பார் 'கபக்' என உக்காரந்துகொள்.

ஹலூ, ஊஹூ இதெல்லாம் கூடாது, திருச்சியில் தயிர்சாதம், சாம்பார்சாதம் கிடைக்கும் வாங்கிச் சாப்பிடு, அந்தச் சாப்பாடு வைக்கப்பட்டிருந்த பொட்டலத்தில் கையைத் துடைத்துக்கொள். தண்ணீருக்குப் பதில் சோடா வாங்கிக் குடி. கொடைக்கானல் ரோட்டில் ரெண்டு பழம் வாங்கி வைத்துக்கொள். கால்களை பெஞ்சின்மேல் எடுத்து வைத்துப் பிறகு பக்கவாட்டில் மனிதர்களின் முதுகுக்கும் பெஞ்சின் முதுகுக்கும் நடுவில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாழைப்பழத்தில் ஊசி இறக்குகிற மாதிரி நீட்டிவிடவேண்டும்.

செங்கல்பட்டு வைகறைப் பொழுதில் வந்து சேர்ந்துவிடும். டீ காபி வாங்கிச் சாப்பிடாதே. எல்லாம் எச்சில். பெட்டியை வண்டியின் பலகையில் வைத்துவிடலாம். மணிபர்சை சட்டையின் உள்பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொள், பித்தான்களை மாட்டிக்கொள், சட்டைக்கு மேல் அங்கவஸ்திரத்தை இறுக மூடிக்கொள்.

மாற்றுடை எடுத்துக்கொள், கண்ணாடி சீப்பு இங்கிருக்கிறது. படுக்கை வேண்டாம். வேறெதுவும் எடுத்துட்டு வரவேண்டாம். ரயிலில் சிரமம். நிழல்கள் கருகிய மொட்டு நூல்கள் இருந்தால் எடுத்து வா!

எத்தனை எத்தனை பக்குவம் ஒரு தாயைப் போல. ஒரு ஆமை தான் இட்ட முட்டைகளின் மீது மட்டுமே நினைவைச் செலுத்துவது போல. 400 கி.மீ தொலைவில் இருந்தாலும் இதே நினைப்பு. உலகத்தைக் கற்றுத் தந்ததே நான் என மாறத்தடிக்கொள்ளும் அப்பாக்கள் கூட தோற்றுவிடுவார்கள். அத்தனை பக்குவமாய்த் தாய்கூட மறந்திருப்பாள். ஆனால், எத்தனைக் காதல் எத்தனை அன்பு.

இதைப் படித்தபின்பு நானும் பயணித்தேன். இன்றும் சரியாகப் பொருந்துவதாயிருக்கிறது. அப்படியே இருக்கிறது. எதுவும் மாறாமல். கோவில்பட்டியிலிருந்து இதே முறைமையைப் பின்பற்றிக் காலையில் எழும்பூர் சென்றுவிடலாம்.

கோவில்பட்டியில் அண்ணாச்சி எப்படி இருக்கிறார். என் தம்பி எப்படிப் படிக்கிறான் என்று அவ்வப்போது கவனித்துக்கொள். இந்த இதழ்களெல்லாம் சரியாக வந்து சேர்கிறதா.

என்ன எழுதுகிறாய். எதுவும் எழுதினால் அனுப்பிவை. நான் பிரசுரிக்கிறேன். எப்படி இந்தத் தூதிரஷ்டம் பிடித்தவனை நண்பனாக்கிக்கொண்டாய். சென்னை வந்து சங்கீதம், நாட்டியக் கச்சேரி, பல பார்க்க வேண்டிய இடங்களையெல்லாம் விடு. பி. ஸ்ரீ. புதுமைப்பித்தனையெல்லாம் பார்க்காமல் சென்றுவிட்டாய். மனவருத்தமளிக்கிறது. திருச்சியில் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை தினம் கொண்டாடப்பட்டது. நாளை நின்று மாலை கோகலே மகாலில் ராமலிங்கம் பிள்ளைக்குப் பணமுடிப்பு தரப்படுகிறது. டிகேசி, ராஜாஜி போன்றவர்களின் சொற்பொழிவு இருக்கிறது. என் உடல்நிலை பற்றி யாருக்குமே சொல்லாதே. கூட இருக்கும் கடிதத்தை மட்டும் வீட்டில் குடு.

என்னடா! ஒரு பயலாவது ஊரிலிருந்து கடிதம் எழுதமாட்டேன் என்கிறான். இது என்ன அநியாயமாயிருக்கிறது! என்று மனசு சொல்லுகிறது. இன்று முகாரியில் ஒரு சாகித்யம் செய்தேன். இதுவரை மொத்தம் பத்து எழுதியிருக்கிறேன். நான் சங்கீதப் புத்தகம் வெளியிடுவதற்கு முன்பு நீ கல்யாணம் செய்துகொண்டு விடாதே! புத்தகம் போட்டபிறகு கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம்..

என உரிமையோடு சட்டமும் அதற்குத் தகுந்த விலக்கும் தருகிறபடியாகப் பல கடிதங்கள் இப்படி.

மாதம் இருமுறை என்றிருந்த கடிதப் போக்குவரத்து, வாரம் இருமுறை என்றாகிவிட்டது. பதில் வருமுன்னே கிளம்பும் அடுத்த கடிதமென சென்னை போய்ச் சேர்ந்த அழகிரிசாமியை எத்தனைப் புத்தகங்கள், எத்தனைப் படங்கள், தான் பணிசெய்கிற பத்திரிக்கையின் எத்தனைப் பக்கங்களாலும் அமைதிப்படுத்த முடியவில்லை.

எத்தனை நண்பர்கள் கிடைத்தாலும் எத்தனை அன்பைப் புகட்டினாலும், இத்தனை அன்பிலும் ஒரே முகம். அது கி.ராவின் முகம். எத்தனைக் கதைகள் எதைப் பார்த்தாலும், கேட்டாலும்

கி.ராவின் நினைவு. அன்போடு யார் தனக்கு என்ன தந்தாலும் அது உனக்கு ஈடாகாது.. எனப் புலம்பித் திரிகிறார் அழகிரிசாமி. அந்நியன் படத்தில் திருவையாற்றில் கதாநாயகிக்குக் காதல் விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பித்துவிட்டு எப்படி கதாநாயகன் அங்குமிங்குமாய் அலைவாரோ அதுபோல் அழகிரிசாமி ஒவ்வொரு கடிதத்தையும் எழுதி முடித்துவிட்டு அங்குமிங்கும் உறக்கமில்லாது அலைந்திருப்பார் என்று உணரமுடியும் நம்மால்.

ஒரு நல்ல நண்பனால் என்னவெல்லாம் கிடைக்கக்கூடும் என்பதற்கு அழகிரிசாமியின் வாழ்க்கை நல்ல உதாரணம் எனலாம்.

இந்த இசை கேட்டாயா இப்படி ஒரு சங்கீதம் வந்திருக்கிறது. என்ன அருமையான பாட்டு அற்புதம். நீ ஸ்வரப்படுத்தி அனுப்பிய பாடல்களைப் படித்தேன். பிரபல வித்வான் ஒருவரிடம் அது சென்று சேர்ந்தது... இப்படி நண்பனின் இசையார்வத்திற்குத் தீனி போடுவதும், என் வீட்டுக்கு வருகிற இதழ்களை நீ வாங்கிவரச் சொல்கிறபோது கொடுக்க மறுத்தார்களாமே உண்மையா என்று ஆவேசத்தோடு கேட்பதாக இருக்கட்டும், சென்னைக்குச் செல்வதால் உன்னைப் பிரியப்போகும் அந்த நெடுநாளைய பிரிவை நான் எப்படி தாங்கப்போகிறேன்.. இப்படி தன்னுடைய இருப்பில் இருக்கமாட்டாத நிலை அழகிரிசாமி கி.ராமீது கொண்டிருந்த அளப்பரிய நட்பைப் பறைசாற்றவில்லையா? எப்படியெல்லாம் ஒரு உயிர் நண்பன் இருக்கமுடியும் என்பதற்கு இப்படித்தான் எனச் சொல்லி முடிக்க அழகிரிசாமி கடிதங்கள் இருக்கின்றன.

உனக்கு மற்ற நண்பர்கள் கடிதம் போட்டார்களா? எனக் கேட்டுவிட்டு, எல்லோரையும் போடச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவரை அதட்டுப்போட்டிருக்கிறேன். இவரின் கடிதம் இன்னும் ரெண்டு நாளில் வந்துவிடும் என ஒரு நண்பனுக்காக மற்ற நண்பர்களை அதட்டுப்போடுவதும் ருசியாகத்தான் இருக்கிறது.. எனச் சொல்லி முடிக்குமுன் ஆமா இதுல பெரும வேற! என்றும் தன்னைத்தானே விமர்சனம் செய்து கொள்வதையும் நிறைய இடங்களில் பார்க்கமுடியும்.

கடிதம் எழுதுவதில் மட்டுமல்ல அன்பைக் காட்டுவதிலும் அளவு கடந்துதான், அன்பை மறப்பதிலும் அளவு கடந்துதான். நீ பேசவில்லை என நானும் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். எனக்கு வருத்தமாகவும், ஊரைவிட்டு ஓடிப்போவோமோ

என்றும் இருந்தது. ஆனால் அன்பின் மிகுதியால் நானே தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு நீ எழுதாவிட்டாலும் தானே எழுதத்தூண்டியது. என்று எழுதுகிறபோது அழகிரிசாமிக்குக் கி.ராவின இருப்பு எவ்வளவு முக்கியமானதாகும் என்பதை உணரச்செய்திருக்கிறார்.

நட்பு வட்டத்தைப் பெருக்கும் பொருட்டை சென்னையில் இருந்துகொண்டு தானே முன்னின்று செய்தாலும், நண்பனுக்கு எழுதுகிற கடிதத்தில் ஒரு எச்சரிக்கையைத் தருகிறார்.. நண்பனை எப்படித் தேர்வு செய்வது என்று. டோனாலூரில் வைத்துச் சொன்ன புத்திமதிகளை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். இதுதான் மிகவும் முக்கியம். உன் இஷ்டப்படியெல்லாம் எதையும் செய்யத் தயாராக இருப்பவர்களை சிநேகிதம் ஆக்கிக்கொள்ளாதே! உனக்குச் சந்தர்ப்பவசமாகத் தீயவழியிலும் புத்தி போகலாம். அதற்குச் சரிப்போடுகிறவனைத் தள்ளு. உனக்கு எதிர்வாதம் பண்ணுபவனைத் தோழனாக்கிக்கொள். அதனால்தான் உலக அனுபவம் தெரியும். ஜாக்கிரதையாக இரு. வீணான லட்சியங்களில் மனதைச் சோரம் போகவிடாதே! எங்கள் வீட்டையும் கவனித்துக்கொள். என் தம்பி நன்றாகப் படிக்கிறானா என்றும் பார்த்துக்கொள்.. என்று முடிக்கிறபோது, நண்பனுக்குப் பாடம் தந்திருக்கிறார்.

உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும் உன் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது. பொய்யில்லை. உன்னோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதாக எத்தனை தடவைகள் கனவு கண்டுவிட்டேன் தெரியுமா? நான் சாப்பிடும்போது, என்னோடு உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறாய், நான் உறங்கும்போது, என்னோடு ஒரே தலையணையில் உறங்குகிறாய். நான் கதை எழுதும்போது உன் கையால்தான் என் பேனாவைப் பிடித்து எழுதுகிறாய். இந்தப் பிரமை தட்டும் நினைவிலிருந்து உள்ளத்தைப் பிரிக்கவே முடியவில்லை. ஆபிஸ் முடிந்து வந்ததும் தனியாகச் சென்றுவிடுவேன். கி.ராஜநாராயணனைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டு இருக்கப் போகிறேன் என்ற மகிழ்ச்சி சொல்லி முடியாது ஒரு சங்கீதம் கேட்கிறமாதிரி....

காதலர்களுக்கு மட்டுமல்ல உலகில் உயர்ந்த அன்பினால் ஒன்றின எல்லா உயிர்கட்கும் பொருத்தமானதே போலும் இத்தனை அவஸ்தைகளும்..

எத்தனை எழுதி எத்தனைப் புலம்பி எத்தனைத் தவித்தாலும் அதிகமாகப் பேசுவது என்னவோ புத்தகங்கள் பற்றித்தான்.

நீ அடிக்கொருதடவை எழுதிக்கொண்டிரு.

இலக்கியத்தில் வைத்த பற்றை மாற்றிவிடாதே! நல்ல புத்தகங்களைப் படி.. நல்ல நண்பன் அருகிலா வேளை நல்ல புத்தகங்கள் மட்டுமே தன் நண்பனுக்கு நல்ல துணை என்பதை உணர்ந்தவராய் அழகிரிசாமி இருந்திருக்கிறார்.

கு.அழகிரிசாமியின் கடிதங்கள் நல்ல நட்புக்கான போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய அற்புதமான இலக்கியப் பொக்கிசம். அவருடைய கடிதங்கள் கி.ராவுடனான நட்பு அடைந்த பரிமாணங்களை, கிளை பரப்பி விசாலமடைந்த விதத்தை, எல்லாம் தாண்டி அன்றைய சூழலில் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த இலக்கியக் கூட்டங்கள், விழாக்கள், ஆளுமைகள் (இசைத்துறை உட்பட) போன்றவற்றையும் பற்றிப் பேசுகிறது. கூடுதலாக, கு.அழகிரிசாமி பத்திரிக்கையில் பணியாற்றியமையால் இதழ்கள் பற்றியும் அவ்விதங்களில் அறிமுகமாகி எழுதிக்கொண்டிருந்த ஆளுமைகள் குறித்தும் அன்றைய நாளில் அச்சாகின இதழ்ப் பிரதிகளின் எண்ணிக்கைகள், வாசகர்கள் குறித்தும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள், தீபாவளி மலர்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள், கி.ரா. எழுதிய கவிதைகள், அழகிரிசாமி எழுதிய சாங்கித்தியங்கள் என இவ்விருவரின் இலக்கியப் பயணங்கள் குறித்த பல பகிர்மானங்களை விவரிக்கிறது.

கி.ரா., கு.அ. உடல்நிலை தொடர்பான செய்திகள், குறிப்பாக 'யாருக்கும் காட்டாதே' கடிதங்களை நீங்கள் படிக்கலாம். கி.ரா.வைக் காண இயலாது, கி.ராவோடு வாழ இயலாது தனித்திருக்கிற காலத்தின் வெம்மைகள், இயலாமைகள், வெறுமைகளை கு.அ. வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். பல பாடல்களின் அறிமுகங்களும் அங்கங்கே கிடைக்கும். பல நல்ல படங்களின் தலைப்புகள் நம்மை அப்படங்களைப் பார்க்கத் தூண்டும். பெருங்கனவுக்குள் சிக்கவும் பேரின்பக்கடலுக்குள் சிறுகடித்துப் பறக்கவும், வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்ளவும், சிந்திக்கவும், நல்ல பல பசுமையான நம் நினைவுகளை அசைபோடவும், நாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கை உண்மையில் வாழ்க்கைதானா? என நாமே நம்மைக் கேட்டுக்கொள்ளவும் சுயபரிசேதனை செய்துகொள்ளவும் நிறைய இடமளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு பக்கங்களின் புரட்டல்களும் உங்களுக்குள் பல புரட்டல்களை நிகழ்த்தும்.. ஆனந்தக்கூத்தாடுவீர்கள். வாருங்கள்! வாசியங்கள்! ஆனந்தக்கூத்தாலாம்...

- ஸ்வேதா சந்திரசேகரன்
- ஓவியம் - அன்பழகன்

மாய நுதி

ஒரு மத்தியான வேளை, உணவு இடைவெளிக்குப் பிறகு சற்று மந்தமாக நகர்வதாகத் தெரிந்தது. ரிசப்ஷனில், அழுக்கடைந்த தோற்றத்தில் ஒருவர் வந்து நின்றார். பரபரப்பாக ஏதோ விசாரித்தார். ரிசப்ஷனிஷ்ட் கவிதா, அவரை வெளியேற்ற முயன்றுகொண்டிருந்தாள். சிசிடிவியில் பார்த்த மித்ரா, “கவிதா... அவர உள்ள அனுப்புங்க...” என்று இண்டர்காமில் உத்தரவிட்டாள். கேபினுக்குள் வந்தவரை எதிரே உட்காரவைத்து தண்ணீரைக் குடிக்கக் கொடுத்தாள். மனிதர், கோபத்தில் ‘புஸ், புஸ்...’ என்று மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கிக்கொண்டிருந்தார். தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு, தன் பையில் இருந்த சிறு கல்லை எடுத்து மேஜைமீது வைத்தார்.

“மேடம், நான் சொலறது சத்தியம்; இது நம்புங்க” என்றார்.

“என்னங்க இது?”

“இது, எங்க குடும்பச் சொத்துங்க, எங்க முப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து மூங்கில் பெட்டியில் வச்சுக் கும்பிட்டு வரோம்.

சக்திவாய்ந்த சாமிங்க. கொஞ்சநாள் முன்னாலே ஒரு அம்மாவாசை பூஜைக்கு சக்தம் செய்யறப்போ தங்கம்மாதிரி கல்லுங்க கொட்டுச்சி. அத உரசிப் பாத்ததுல தங்கம்னு உறுதியாகிடுச்சி. அப்புறம் இன்னொருநாள் எடுத்து உரசிப் பாத்தேன். அப்படி எந்தத் தங்கமும் வரல. விசாரிச்சுப் பார்த்தோம். உங்க ஆபீஸ்ல குடுத்தா, என்னன்னு பாத்துச் சொல்லுவீங்கன்னு சொன்னாங்க. கொஞ்சம் பார்த்துச் சொல்லுங்க மேடம்” என்று கெஞ்சினார்.

“நெறைய செலவாகுமே சார்.” என்றாள்.

“அதெல்லாம் யோசிக்காதீங்க மேடம். பணம் எத்தனை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறேன்” என்றார்.

விலை உயர்ந்த கருவிகளை வாங்கிவைத்து, எதையும் ஆராய்ந்து விளக்கம் கொடுப்போம் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் நிறுவிய ஆய்வுக்கூடத்திற்குவருவதெல்லாம், கிணற்றுநீரை குடிக்கலாமா? வீடு கட்ட வாங்கியது கிரானைட் கல்தானா? மண் விவசாயத்துக்கு உதவுமா? நெல்லு போட்டா நல்ல லாபம் கெடைக்குமா? போலி நகையா என்று சின்னச்சின்ன விஷயங்களே.

இதைத் தாண்டி, ஒன்றிரண்டு வெளிநாட்டுப் பொருட்களும் ஆய்விற்கு வரும். ஆனால் அவை அடிக்கடி வருவதில்லையே.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ராஜஸ்தான் கும்பல் ஒன்று, அம்மனின் சூலாயுதம் எதில் செய்யப்பட்டது எனக் கேட்டு வந்தது. அந்த விவகாரம் பெரிதாக வெடிக்கவே, மித்ராவின் ஆய்வகம் பிரபலமானது. விளைவாக இதோ, இன்னொரு ஆர்டர் வந்திருக்கிறது. செம்பழுப்பு நிறத்தில் கரடுமுரடாக எதிரில் இருந்த கல்லைப் பார்க்கும்போது மித்ராவின் மூளையில் ஆர்வம் அதிகரித்தது. மித்ராவின் பார்வை அவருக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது.

“இது எங்க வீட்டுச் சொத்துன்னு காட்ட நிறைய ஆதாரம் இருக்கு. ஏமாத்தணும்னு நினைக்காதீங்க” என்று மிரட்டினார்.

“அதெல்லாம் ஒன்னும் பயப்படாதீங்க” எனக் கூறி, அவரைக் காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு ஆய்வுக்கூடத்துக்குள் எடுத்துச் சென்றார்.

முதல் சோதனையிலேயே அது, புவியில் உள்ள எந்தத் தனிமத்துக்கும் இல்லாத பண்பு கொண்டது என்பதை உறுதி செய்தார். வானில் இருந்து பூமியைத் தாக்கிய ஏராளமான எரிகல்லில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கக்கூடும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஆச்சர்யம். அதிசயம். பரவசம். கிட்டத்தட்ட, ஐம்பது வருடமாக டெலிபோர்டிங் ஆராய்ச்சியில் தொய்வடைந்து நிற்கும் மித்ரா குடும்பத்துக்கு முக்கியத் தேவை, இந்தக் கல் என்பது நான்காம் கட்ட ஆய்வில் தெரியவந்தது. ஆனால் இதில் என்னவெல்லாம் இருக்கிறது என்று சோதிப்பதற்குள் கையிருப்பு மொத்தமும் காலியாகிவிடும். வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்வோம் என வெளியே வந்து அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார், மித்ரா.

“வீட்டுல ரொம்பக் கஷ்டம், எங்கப்பனோட தாத்தனுக்கு ஏழு தங்கச்சிங்க. அதுல நாலாவது தங்கச்சிக்கு ஒருநாள் பிரசவ வலி. ராத்திரி நேரம் பிரசவம் பாத்திட்டிருந்தப்ப... வெளியே ஒரு சத்தம். ஊரே அதிர்ந்த மாதிரி இருந்துச்சாம். வெளியே என்னன்னு எட்டிப் பார்க்க கதவைத் திறந்தப்போ, ஒரு கல் பறந்து வந்து வீட்டு மண் சுவரில் இடித்து விழ சுவருக்குள் இருந்து காசு கொட்டுச்சாம்... எங்கப்பா இந்தக் கதையைச் சொன்னாருங்க” என்றார்.

“சரி, அதுக்கப்புறம்?” என்று ஆர்வமானாள், மித்ரா.

“அதோட, எங்க குடும்பத்த பிடிச்ச பீட ஒழிஞ்சது. எங்க குடும்பத்துக்குக் கஷ்டம்னா என்னன்னே தெரியாம மூணு தலைமுறையா

வாழ்ந்துட்டிருக்கோம். நாங்க கேக்குறதெல்லாம் எங்க சாமி குடுத்துடும்” என்றார்.

“உங்களப் பாத்தா அப்படி தெரியலயே?”

“பணம் இருக்குங்குறதுக்காக இந்த வெயில்ல கோட்டு ஷூட்டு போட்டுக்கிட்டா அலையமுடியும்?” என்றார்.

அவர்களுக்கு இந்தக் கல், கல் இல்லை. தெய்வம். இதை விட்டுக்கொடுக்க அவர்கள் எளிதில் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் இதன் மகிமை கடவுளுக்கு அப்பால் அல்லவா? மனித இனத்தின் உச்சாணிக் கொம்பு முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படுமே! இந்த உலகப் பந்தின் வயது பத்து பில்லியன் ஆண்டுகள்; அதில் மனித இனத்தின் வயது ஐந்து மில்லியன் ஆண்டுகள் என்று அறிவியல் கணக்கிட்டுச் சொல்கிறது. இருண்ட ரகசியங்களை இந்த நொடி வரை மனிதன் கண்டுபிடித்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறான்; தெளிவடைகிறான். ஆழ்கடலையும் கண்ணுக்குத் தெரிந்தும் தொடமுடியாத வானத்தையும் இன்னும் மனிதன் முழுமையாக அறியவில்லை.

ஓர் பறவை பறந்த வழித்தடத்தில், அதன் சிறகுகள் விழுகின்றன. மயில் சென்ற பாதையில் அதன் இறகுகள் விழுவது இயற்கைதானே? இந்த இறகுகளும் சிறகுகளும் அதன் தடத்தை நமக்குக் காட்டிக்கொடுக்கிறதுதானே? அதுபோல, காலத்தின் ஓட்டத்தில் மனிதனிடமிருந்து, வெளியேறும் ரசாயனக் கலவைகளில் உள்ள கார்பன் தடங்களாக நிற்கும். அப்படியான தடங்களை வைத்து, அந்நேரம் அந்த குறிப்பிட்ட மனிதனின் இதயத்துடிப்பு, ரத்த ஓட்டம், எண்ணம், செயல் உணர்வுகளைத் துல்லியமாகக் கண்டறிந்து அவற்றை சிக்னலாக மாற்றி, அதன்மூலம் அந்தக் காலநொடியை மனிதன், அந்த இடத்துக்கே திரும்பச் சென்று பார்க்கமுடியும். கிட்டத்தட்ட டைம் ட்ராவல்தான்.

இதற்கு டெலிபோர்டிங் சாதனம் கண்டுபிடிப்பதே மித்ரா குடும்பத்தின் கனவாக இருந்தது. தாத்தா போட்ட விதை. அவர் ஏதேதோ முயற்சித்தார். அவர் எதிர்பார்த்த அளவுக்குப் பிற தொழில்நுட்பங்கள் வளராததால், முதல் அடியையே முழுமையாக எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. அதைத் தொடர்ந்த மித்ராவின் அப்பாவும், ஓரளவுக்குத் தெளிவான பாதையை வகுத்தார். இந்த இருவரின் முயற்சியும் மித்ராவின் ஆய்வை எளிதாக்கியது.

“நாம் அனைவரும் இரசாயனக் கலவைகளே! வெவ்வேறு அளவுகளில் கலந்த ரசாயன மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப முழு உருவமாக மாறிய

அதிசயங்கள். கார்பன் அணுக்களை வெளியிட்டுத் தடங்களை உருவாக்குகிறோம். அப்படியான கார்பன் தடங்களைக் காலத்தின் ஓட்டத்தில், மிகச்சரியாகப் பிடித்தால் நம்மால் திரும்பவும் அந்த நொடியைச் சென்று பார்க்கமுடியும்” எனக் கூறி, ஆய்வுக்கு அச்சாரம் போட்ட தாத்தாவிற்கு அநேக கோடி நமஸ்காரம் போடவேண்டிய கடமை மித்ராவுக்கு மட்டுமல்ல; அறிவியல் உலகம் அவரைக் ‘கிறுக்கு’ என்றழைத்தபோதும் ஆதாரபூர்வமான தகவல்களை மகனுக்கு விட்டுச் சென்றார். மகனும் அவர் மகளுக்கு டெல்போர்ட் வடிவமைப்பு வரைபாதை வகுத்துக் கொடுத்தார். இது, மித்ராவின் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் உந்துதலாக இருந்தது. அப்பாவும் தாத்தாவும் ஏறத்தாழ ஆய்வை முடித்துவிட்டார்கள். செயல்வடிவம் கொடுத்தால் போதும் என நினைத்தாள். ஆனால் அதற்குத் தேவையான பணம் மலைக்கவைத்தது.

“உனக்கு ஒன்னு நல்லா தெரியும்னா, அத சும்மா பண்ணிக் குடுக்காத” என்று, அவள் ஆசிரியர் அடிக்கடி சொல்லுவார். அதற்கேற்ப, ஆய்வகத்தை நிறுவி அதிலிருந்து பணம் ஈட்டி வருகிறாள் மித்ரா. முறையான அலுவலகம், அனைத்துக்குமான ஆய்வுக்கூடம் எனச் சிறு இஸ்ரோவையே உருவாக்கியிருந்தாள். ராக்கெட் வரை தயாரிக்கமுடியும். ஆனால் அவள் தேவை அது இல்லையே. இருந்த தகவல்களை வைத்து டெலிபோர்ட்டரின் வடிவத்தை உறுதி செய்தாள். அதை உருவாக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற பொருளைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும். அவற்றைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கவேண்டும். எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்ததும்தான் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டுவர முடியும். ஆனால் இதற்குக் கிலோ கணக்கில் தங்கம் தேவைப்பட்டது. அதை உருக்குவதற்கான வசதி, மித்ராவிடம் இருக்கிறது. ஆனால் வாங்குவதற்கான பணம் தடையாகத் துரத்தியது. இந்த அச்சத்துக்கெல்லாம் இந்தக் கல் தீர்வைக் கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுத்துள்ளது. இது சாத்தியப்பட்டால், தடயவியல் துறைக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும். குற்றங்கள் நடப்பதைத் தடுக்கும். மனித வாழ்வின் ஆயுளை நீட்டிக்கவும் இது உதவும். எந்தக் கண்டுபிடிப்பின் பயனும் அது பயன்பாட்டிற்கு வந்தபின் அல்லவா நம்பத்தகுந்ததாகப் பார்க்கப்படுகிறது.

இந்தக் கல், மித்ராவைப் பொறுத்தவரை நம்பிக்கைக் கல். அடுத்தடுத்த ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தினாள். அதன் மூலக்கூறுகளைக் குறுக்குநெடுக்காக ஆராய வேண்டும். ‘இயற்கை,

மனிதனுடன் கண்ணாமூச்சி ஆடுவதில் ஆர்வம் நிறைந்தது. ஒரு கண்டுபிடிப்பிற்கு இடம் கொடுக்கிறதென்றால் இன்னொரு பெரிய ரகசியத்தை மறைக்கிறது என்றே புரிந்துகொள்ள வேண்டும்’ என்று அவள் தாத்தா, தனது குறிப்பில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். விஞ்ஞானம் என்பது இயற்கையுடன் மனிதன் ஆடும் ஆடுபுலி ஆட்டம். அதில், விதிகளை இயற்கை அன்னையே நிர்ணயம் செய்கிறாள். இறுதியில், அவளே வெற்றியும் காண்கிறாள். தாத்தாவின் இந்த அனுபவக் குறிப்பை அவளும் ஒத்துக்கொள்கிறாள். அவளுக்கும் அப்படியான அனுபவம்தானே இதுவரை கிடைத்துள்ளது.

மனிதனுக்கு உணர்வுகள் என்பது மகிழ்ச்சி, கோபம், ஏக்கம், ரசனை, குரோதம், பயம், வெறுப்பு. இவ்வுணர்வுகளில் அவன் உடல் இரசாயனக் கலவைகள் மாறுபட்டு பின் அவன் உடலில் இருந்து வெளியேறும் வாயு அவற்றைக் காற்றில் கலக்கவிடுகிறது. அந்த உணர்வு வெளிப்பாடுகளுடன் இந்தக் கல் எதிர்வினை ஆகிறதே, அப்போது இவளுக்குத் தகுந்த மீடியம் இந்தக் கல்தான். இது, சிறந்த டெலிபோர்ட்டிங் மீடியம் என்பதை உறுதி செய்துவிட்டாள்.

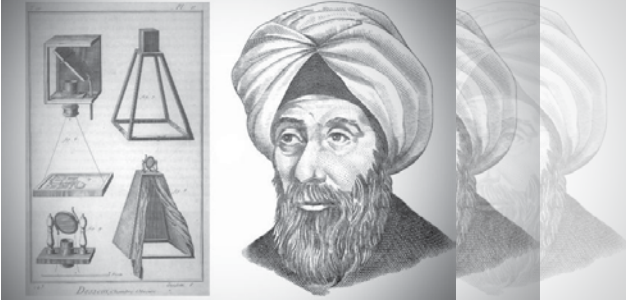
ஆனால் இது சிறிய கல். இதனுடன் வந்த பெரிய துண்டு அவர் ஊரைச் சுற்றி எங்கேயோ இருக்கிறது என்பது மித்ராவுக்குப் புலப்பட்டது.

“ஹூர்ரே... இரண்டு தலைமுறை முயற்சி, மூன்றாம் தலைமுறையில் வெற்றியடையப் போகிறது. யார் பெயர் வைக்கலாம்?” என்று யோசித்த மித்ராவுக்கு, அவள் பெயரே ஏற்புடையதாக இருந்தது. எரிகல்லின் கூட்டுக் கலவைகளைத் துல்லியமாகக் கண்டுபிடித்தவள், பைலட் ஸ்கேல் டெலிபோர்ட் சாதனம் வடிவமைத்தாள். காலம் போனது, பெரிய துண்டைத் தேடுதலில் ஒரு முன்னேற்றமும் இல்லை. ‘அதான் கருவி இருக்கிறதே’ உற்சாகம் பொங்க, கார்பன் ட்ரேஸ் முறை மூலம் டெலிபோர்டிங் சாதனத்தை வைத்துக்கொண்டு தேடத் தொடங்கினாள். இடம் தெரிந்தது. மூன்று தலைமுறைகளுக்குமுன் பயணமானாள். அவள் நின்ற இடத்தின் அருகே பிரசவ வலியுடன் ஒரு பெண் அலறிக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென இரவு, பகலானதுபோல் வெளிச்சம். வானில் இருந்து பெரிய சூரியன் அவளை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. நகர வேண்டும் என நினைப்பதற்குள், அவள் மேலேயே அந்தக் கல் விழுந்தது. மித்ரா, பஸ்பம் ஆனாள். இயற்கை அன்னை அவள் ஆடும் ஆட்டத்தில் அவள்தானே ஜெயிப்பாள். ■

விஞ்ஞானிகளின் விஞ்ஞானி

உலகின் முதல் அறிவியல் மேதை, ஒளியியலின் தந்தை, கணிதவியல், வானவியல், இயற்பியல் ஆகிய துறைகளில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கண்டுபிடிப்புகளை நிகழ்த்திக் காட்டிய விஞ்ஞானிகளின் விஞ்ஞானிதான் அபு அலி அல் ஹஸன். இனி நமக்கு அவர் அல்ஹஸன்.

ரோமப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஐரோப்பியர்கள் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தளங்களில் தளர்ந்துபோய் இருந்தார்கள். அது ஐரோப்பாவின் இருண்ட காலம் (Dark Ages of Europe - கி.பி 10 --11ஆம் நூற்றாண்டுகள்). அக்காலகட்டத்தில் அரேபியர்கள் பொற்காலத்தில் இருந்தார்கள். இஸ்லாமிய நாகரீகத்தின் பொற்காலம் என்றழைக்கப்படும் காலகட்டத்தில் (கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலிருந்து 13ஆம் நூற்றாண்டுவரை) கணிதவியல், வானவியல், மருத்துவவியல், இயற்பியல், வேதியியல், தத்துவவியல் ஆகிய துறைகளில் பல்வேறு அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. அவை அனைத்திலும் உயர்ந்துநிற்பது அல்ஹஸன் கண்டுபிடிப்புகள்தான்.

இஸ்லாம் இறையியல், “அறிவைத் தேடுங்கள்” என்றது. இஸ்லாமியச் சிந்தனையாளர்கள் அறிவுப் பொக்கிஷங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தனர். அந்தச் சிந்தனையாளர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் - தத்துவமேதை நீதியாளர் கணிதவியலாளர் தர்க்கவியலாளர் அல் ஃபராபி (Al Farabi), தத்துவ மேதையும் “அரிஸ்டாட்டில் தத்துவவியலாளர்களின் பாத்தாத் கல்லூரி”யை (The Baghdad School of Aristotelian Philosophers) நிறுவிய அபு பிஷர் (Abu Bishr Matta) எனப் பட்டியல் நீளுகிறது.

அவர்களுள் தன் கண்டுபிடிப்புகளின் மூலம் உயரத்தில் இருந்த அல்ஹஸனது கண்டுபிடிப்புகளைப் பேசவேண்டுமானால் அதற்கு முன்பிருந்த அறிவியல் ஞானம், பண்டைய கிரேக்கம், அப்போதய கண்டுபிடிப்புகள் பற்றிய நிகழ்வுகளைத் தெரிந்துகொள்வது மிக அவசியம். இந்தியக் கணிதவியல், வானவியல் பற்றிய

கண்டுபிடிப்புகளைப் பேசவேண்டுமானால் ஆர்ப்பட்டா, சீனிவாச ராமானுஜம் பற்றிய புரிதல் அவசியம்தானே - அதுபோல !

வரலாற்றை எடுத்துக்கொண்டால் அது மகா அலெக்ஸாண்டரின் மறைவும், ரோமப் பேரரசின் எழுச்சியும் அதாவது கி.மு 300 களிலிருந்து கி.மு 30 வரை. கி.மு 146இல் ரோமக் குடியரசிடம் கிரேக்கம் வீழ்கிறது. ஆயினும் கிரேக்கப் பண்பாடு ரோமப் பேரரசின் மீது வலுவான செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தது. அது கிரேக்கப் பண்பாட்டின் ஒரு வடிவத்தை ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளிலும் பரப்பியது. மொழி, அரசியல், கல்வி முறை, மெய்யியல், அறிவியல், கலைகள் ஆகியவற்றில் கிரேக்கப் பண்பாடு பெரும் செல்வாக்குக் கொண்டிருந்தது.

கிரேக்க அறிவியல் தொடக்க முதலே வானியல் நிகழ்வுகளுக்கான பகுத்தறிவு சார்ந்த புறநிலை விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. பெரும்பாலான வட்ட, அரைக்கோள விண்மீன்குழுக்களும், விண்மீன்கள், கோள்கள், சிறுகோள்கள் ஆகியவற்றின் பெயர்களும் கிரேக்க வானியலில் இருந்துதான் பெறப்பட்டிருந்தன. கிரேக்க வானியல் எகிப்திய, பாபிலோனிய வானியலில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. மேலும் கிரேக்க வானியல் இந்திய, அராபிய, மேலைய வானியல் வளர்ச்சிக்கும் உந்துதல் அளித்துக்கொண்டிருந்தது.

தொன்மையான இலக்கிய வளங்களை மீட்டெடுத்த தத்துவவியலாளர்களான யூக்லிட், தாலமி போன்றோர் வானவியல், வடிவவியல், எண்கணிதம் போன்ற துறைகளிலும் முத்திரை பதித்திருந்தனர்.

யூக்லிட் (Euclid of Alexandria - கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு) : வெவ்வேறாகச் சிதறிக் கிடந்த கணிதத்தின் அத்தனைக் கூறுகளையும் ஒழுங்குபடுத்தி, எளிய உதாரணங்களால் விளக்கிச் செம்மையாகத் திட்டமிட்டு அவற்றை ஒரு நூலாக முறைப்படுத்தியதுதான் இவரது ‘மூலக்கோட்பாடுகள்’ என்ற நூல் (“Elements”).

அந்த நூல்தான் முன்பிருந்த கணிதக் கோட்பாடுகளை முறைப்படுத்தித் தந்ததோடு மட்டுமின்றி வடிவியலிலும் (Geometry) எண் கணிதத்திலும் (Arithmetic) யூக்லிடின் விரிவான ஆராய்ச்சிகளின் முடிவுகளைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

தாலெமி (Claudius Ptolomy கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டு) : இவர் துறைசார் அறிவியல் நூல்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் மூன்று நூல்கள், பிற்காலத்து, இஸ்லாமிய மற்றும் ஐரோப்பிய அறிவியல் தொடர்பில் முக்கியத்துவம் பெற்றவையாக விளங்குகின்றன. ஒன்று, வானியல் நூலாகிய “அல்மாகெஸ்ட்” (Almagest). இது கிரேக்க மொழியில் “பெரு நூல்” (The Great Treatise) எனப் பொருள்படும். அடுத்தது, ஜியோகிரஃபியா என்னும் புவியியல் தொடர்பான நூல். இது, கிரேக்கர்களும், ரோமர்களும் அறிந்திருந்த புவியியல் பற்றிய முழுமையான விளக்கநூல். மூன்றாவது, ஒரு சோதிட நூல். நான்கு நூல்கள் என்ற பொருள் தரும் டெட்ராபிப்லோஸ் (“Tetrabiblos” in Greek அல்லது “Quadripartitum” in Latin) என்பதுதான் நூலின் பெயர். இதிலே ஜாதகம் முதல் அரிஸ்டாட்டிலின் இயற்கைத் தத்துவம் வரை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

ஐரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சி (Renaissance) : மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்பது (1300 -- 1600 AD) அறிவியல் புரட்சியையும், கலைசார் மாற்றங்களையும் கொண்டுவந்த ஒரு பெரும் பண்பாட்டு இயக்கமாகும். இலக்கியத்தின் அத்தனைக் கூறுகளும் தங்களைச் செழுமைப்படுத்திக்கொண்ட காலகட்டம். உலக இலக்கியர்கள், தத்துவஞானிகள், அறிவியலாளர்கள் உச்சம் தொடும்போது உரசிப் பார்க்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட காலகட்டம்.

ஐரோப்பாவின் இருண்ட காலத்திற்கும், ஐரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்திற்கும் உள்ள இடைவெளியை நிறைவு செய்ததுதான் இஸ்லாமிய நாகரீகத்தின் அறிவியல் பொற்காலம். ஐரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சி கால அறிவியல் ஒரு உண்மையை ஓங்கிச் சொன்னது. எந்தக் கருதுகோளும் (Hypotheses) முற்றிலும் உண்மையல்ல. பலகட்டப் பரிசோதனைகளின் மூலம் அவை உறுதி செய்யப்படவேண்டும். கணிதவியல் ஆதாரங்கள் அல்லது அறிவியல் முறைப்படி கருதுகோளின் உண்மைத்தன்மை நிரூபிக்கப்படவேண்டும் என்கிறது மறுமலர்ச்சிக் கால அறிவியல். இந்த உண்மையை மறுமலர்ச்சிக் கால அறிவியலுக்கு 500 வருடங்களுக்கு முன்பே ஓங்கிச் சொன்னவர் அல்ஹஸன்.

சர்ரி பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஜிம் (Jim Al Khalil, University of Surrey), கடந்த 2009ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் லண்டன் பி.பி.

சி செய்தி நிறுவனத்திற்கு அளித்த பேட்டியில், கணிதவியலாளரும், அறிவியலாளரும், தத்துவஞானியுமான ஐசக் நியட்டன் தனக்கு 700 ஆண்டுகாலம் முற்பட்ட அல்ஹஸன் கண்டுபிடிப்புகள் மீதமர்ந்துகொண்டுதான் அறிவியலின் உச்சம் தொட்டார் என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதை நாம் கவனத்தில் கொண்டு கட்டுரையைத் தொடர்வோம்.

கேண்டர்பரி பேராயராக (Archbishop of Canterbury) இருந்து ரோஜர் பேகனின் (Roger Bacon) இயற்பியலினால் கவரப்பட்டு ஒளியியலும் வானவியலும் கற்றுத் தேர்ந்தவர் ஜான் பெக்காம். அல்ஹஸனின் கண்டுபிடிப்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, மிகச்சிறந்த இயற்பியல் மேதை என்றும் இரண்டாம் தாலமி என்றும் புகழரைக்கிறார். ஒளியைப் பற்றிய பரிசோதனைகளுக்கு முறைப்படியான அறிவியல் செயல்முறை விளக்கங்கள் அளித்ததில் நவீன அறிவியல் முறைகளின் தந்தை (Father of modern scientific method) எனப் போற்றப்படுகிறார் அல்ஹஸன். ஒளி ஊடுருவும் (diaphaneity of light) தன்மை, ஒளி உமிழும் (emission theory) தன்மைகளுக்குச் செயல்முறை விளக்கம் கொடுத்தவர்.

அவர் காலத்திற்கு முன்பு இதுபோல் அறிவியல் விளக்கங்கள் செய்து காட்டப்படவில்லை, அந்த வகையில் கோட்பாடு திட்டம்சார் இயற்பியலாளராக (First theoretical Physicist) விளங்கினார். ஒளிவிலகல் முறையையும் விளக்கியுள்ளார். ஊசித்துளைக் கேமராவைப் போல் இருட்டறையில் போடப்படும் ஒரு துளை எதிர்ப்புறம் உள்ள காட்சியை அப்படியே பிரதிபலிப்பதுபோல் நம் கண்கள் செயல்படுவதைச் செய்துகாட்டி, ஒளிவிலகல் முறைகளை (Laws of refraction) விளக்கினார். ஒளிப் பரவல் முறைகளையும் கண்டறிந்து விளக்கியுள்ளார்.

ஒளிக்கதிரை அல்லது ஒளி அலைத் தொகுதியை ஓர் ஒடுக்கமான திறப்பின் அல்லது ஒரு விளிம்பின் ஊடாகச் செலுத்திக் கூறுகளாகப் பிரித்து, ஒளிக்கதிர்ச் சிதைவு (dispersion of light) (ஒளி வண்ணங்களாக நிறப்பிரிகை அடைவது) உண்டுபண்ணிக் காட்டினார்.

இதிலிருந்து வான இயக்கவியலை (celestial mechanics) வளர்த்தெடுத்தவர். கிரகங்களின் சுற்றுவட்டப் பாதையை நிர்ணயித்தவர். இவர் வகுத்த பாதையில்்தான் கோபர்னிகஸ், கலீலியோ, கெப்லர், ஐசக் நியூட்டன் போன்ற அறிவியலாளர்கள் பயணித்துத் தடம் பதித்தனர் என்பது வரலாறாகிப்போனது.

வெளிப்புற உருவைத் திரையில் விழவைக்கும் இருட்டறைப்பெட்டி (Camera Ob-

scura) மூலம் சூர்யகிரணத்தை விவரிக்கிறது ஒரு கட்டுரை, "On the Form of the Eclipse". கி.பி.150 ஆம் ஆண்டில் தாலமி காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட 'கணிதச் சிக்கல்' தனக்குண்டான தீர்வை 11ஆம் நூற்றாண்டின் அல்ஹஸன் வடிவியல் சூத்திரங்களில் கண்டறிந்ததால், அந்தக் கணிதச் சிக்கல் அல்ஹஸன் சிக்கல் (Alhazen's problem also known as Alhazen's billiard problem) எனப் பெயர் பெற்றது. இதனைத் தெளிவாக விளக்குகிறது அவரது நூலான "கிதாப் அல் மனாஸிரீர் - புக் ஆஃப் ஆப்டிக்ஸ்" (Kitab alManazir - The Book of Optics). இந்நூல் லத்தீனில் மொழியாக்கம் கண்டபோது "வடிவியலின் பொக்கிசங்கள்" ("Opticae Thesaurus" - Treasury of Optics) என்று தனக்குப் பெயர்கூட்டிக் கொண்டது.

ஒளி இயல் பற்றிய அவரது 10 ஆண்டு உழைப்பு யாராலும் கற்பனை செய்ய முடியாத வியப்பிலாழ்த்தும் உண்மை. ஆம். அவர் சிறையில் இருந்த காலத்தில்தான் அறிவியல் பரிசோதனைகளை விளக்கும் அந்த நூல் எழுதப்பட்டது. அதையும்தான் பார்ப்போமே!

அல்ஹஸன் காலத்தில் நைல்நதியில் அடிக்கடி வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டது. தனது கணித அறிவியல் மீது அபார நம்பிக்கை கொண்ட அல்ஹஸன் தன்னால் வெள்ளப்பெருக்கைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று அறிவித்தார். அந்த நிலத்தை ஆண்டுவந்த அப்போதய கலீஃபா, Fatimid Caliph, அவரை எகிப்திற்கு அழைத்து வந்து நைல்நதி வெள்ளத்தை நிறுத்தம் செய்திடும் பொறியியல் நிர்வாகப் பொறுப்பை அல்ஹஸனுக்கு அளிக்கிறார். ஒருவருட மழை அளவு, நீர் வரத்து, அணை கட்டுதல் எனத் தன் கள ஆய்வைத் தொடங்கினார் அல்ஹஸன். ஒரு கட்டத்தில் அது சாத்தியமில்லை என முடிவிற்கு வருகிறார். அவருக்குக் கிடைக்கும் தண்டனை ரூபாகத்திற்கு வர, தலை தப்பினால் போதும் என்ற மனநிலையில், தன்னை மனப் பிறழ்வுக்கு ஆட்பட்டவராகக் காட்டிக் கொண்டார். தண்டனை வழங்கப்பட்டது -1011ஆம் ஆண்டு அலிஹஸன் வீட்டுச்சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். 1021ஆம் ஆண்டு கலீஃபா மரணமடைந்த பிறகே அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். உலகப் புகழ்பெற்ற அவரின் ஒளியியல் பற்றிய நூலான ஏழு தொகுதிகளைக் கொண்ட "கிதாப் அல் மனாஸிரீர்" (Kitab al-Manazir = The Book of Optics) அவர் வீட்டுச் சிறையில் இருக்கும்போதுதான் எழுதப்பட்டது. நல்ல வேளை அவர் ஜாமீனில் வெளிவரவில்லை.

ஒளியியல் பற்றிய அவரது நூலை எழுதும்போது ஒளி பற்றிய இரண்டு கோட்பாடுகள் இருந்தன. ஒன்று - யூக்லிட்டும், தாலமியும் பரிந்துரைத்த "ஒளி உமிழ்வுக் கோட்பாடு - Emission theory". இதன்படி ஒரு பொருளைப் பார்த்தவுடன்

கண்களிலிருந்து புறப்படும் ஒளி அல்லது ஒளிக்கதிர் அந்தப் பொருளின் மீது பட்டதும், அந்தப் பொருளின் நிறம், வடிவம், அளவு ஆகிய பரிமாணங்கள் கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றன. இரண்டு - கிரேக்கத் தத்துவவியலாளரும் அறிவியலாளர்களுமான அரிஸ்டாட்டிலும் கேலனும் (Claudius Galenus) பரிந்துரைத்த "இன்ட்ரமிஷன் கோட்பாடு" - Intromission theory. இவர்களின் கூற்றுப்படி பார்வை சில காரணிகளால் (agents) நிகழ்கிறது. பொருளிலிருந்தோ அல்லது அதன் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்தோ பெறப்படும் ஒளி ஒரு காரணி மூலம் கண்களுக்குக் கடத்தப்படுகிறது. இந்தக் 'கடத்தல்'லாவ்தான் பார்வை சாத்தியமாகிறது என்கிறது அவர்களது விவாதம்.

இந்த இரண்டு பரிந்துரைகளையும் மறுத்தது அல்ஹஸனின் செய்முறை விளக்கம். அத்துடன் யூக்லிட், தாலமி, அரிஸ்டாட்டில், கேலன் ஆகியோரின் பரிந்துரைகளின் 'கடத்தல்' மீது வெளிச்சம் பாாய்ச்சுகிறார் அல்ஹஸன். 'அவைகளை' வெற்றிகரமாக ஒரு புள்ளியில் இணைத்து அவர் விளக்கிய சமன்பாட்டில் அவர்களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு ஒளியியல் பற்றிய புதிய கண்டுபிடிப்புகளை அற்புதமாக நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது அவரது நூலான "தி புக் ஆஃப் ஆப்டிக்ஸ்". இதோ 'அதன்' பார்வைக் கோட்பாடு.

விஷன் தியரி, 'Vision Theory' : "ஒளி நம்முடைய கண்களை ஊடுருவுகிறது. அந்த ஊடுருவல் மூளைக்குச் சென்று, விவாதிக்கப்பட்டு, உணர்ந்த பிறகுதான் நம் கண்களுக்கு அந்தப் பொருளைப் புரியும் ஒளிகிடைக்கிறது" - இதனைச் செயல்முறை விளக்கங்களிலும் நிரூபித்துக்காட்டி, நவீன ஒளியியலுக்குத் தடம் போட்டுக் கொடுத்து, ஒளியியல் வரலாற்றில் ஒரு புதிய சகாப்தம் படைத்தார் அல் ஹஸன். ஒளி நம்முடைய கண்ணுக்குள் ஊடுருவுவதால்தான், நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. ஒளி ஊடுருவும் தன்மையை நம் கண்கள் இழக்கும்போது, பார்வையை இழந்துவிடுகிறோம் என்று கூறியதோடு நமது கண்கூறியல் மற்றும் கண்கள் செயல்படும் முறைகளையும் அவர் விளக்கியுள்ளார்.

அவரது மரணத்திற்கு 800 வருடங்களுக்குப் பிறகு அல் ஹஸன் மீண்டும் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஆம், வடிவியலைப் பேசும் அவரது கையெழுத்துப்பிரதிகளை பாரிஸ், லண்டன், எகிப்து உள்ளிட்ட 14 இடங்களிலிருந்து 1834ஆம் ஆண்டு பாரீஸில் கண்டுபிடிக்கிறார் செடிலாட் (in the Bibliotheque nationale in Paris in 1834 by E.A. Sedillot). அதனை முழுமையடைந்ததும் - அடையாததுமான 18 கட்டுரைகளாக ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கிறார் ஸ்மித், A.Mark Smith. ■

மனநிலைக் குறிப்புகள் 5

ஓவிய மனநிலை

ஒரு ஓவியர் தனது ஓவியங்களை வரையவும் அதன் அர்த்தங்களைப் புதிய கோணத்தில் உருவாக்கவும் பிறகு அவைகளைப் பொதுவில் முன்வைக்கவும், தனக்கான பாணியை தமது மனதுக்கு உகந்தவகையில் பல்வேறு வகைப்பாடுகளை உருவாக்குகிறார்கள். அவற்றில் சிலவகை வேடிக்கையாக இருக்கும். மேலும் சிலவகை வினோதமாக இருக்கும். ஆனால் மிகச் சிலர் தனது பாணிகளை அதிர்ச்சி கொள்ளத்தக்க வகையில் உருவாக்குவார்கள். வரலாற்றில் அப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் நிறைய உண்டு. சமகாலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஓவியர் ஒருவர் பிரேசிலில் வாழ்ந்து வருகிறார். தெரு ஓவியர் என அறியப்படும் வினிசியஸ் கொசடா (Vinicius Quesada) என்பது அவரது பெயர். இந்தியா போன்ற நாடுகளில் தெருவில் ஓவியம் வரைபவர்களுக்கு அவ்வளவு மதிப்பு கிடையாது. வெறும் பிச்சைக்காரர்கள் என்கிற அளவில் நாம் அவர்களைக் கடந்துவிடுகிறோம். மேற்படி ஓவியர் தமது ஓவியங்களை வரைய தனது ரத்தத்தையும் சிறுநீரையும் உபயோகிக்கிறார். அவர் உபயோகிக்கும் மற்ற பொருள் நீல மசி மட்டுமே. சிவப்புமீலமும் கலந்தகலவையில் சிறுநீரும் சேர்த்து அவர் வடிக்கும் ஓவியம் உலகளாவிய கலைஞர்களைக் கவர்ந்துள்ளது. 'ரத்தம், சிறுநீர், நீலம்' (Blood Piss Blues) என்றே தனது ஓவிய வரிசைகளுக்குப் பெயர் வைத்துள்ளார். ஒரு பொது இடத்தில் சுவரிலோ அல்லது தரையிலோ யாருடைய அனுமதியும் இல்லாமல் சமுதாய நிகழ்வுகளைக் கேலிசெய்யும் விதத்தில் உருவாக்கப்படும்

அரசியல் சார்ந்த படைப்புகளின் பாணியில் (graffiti) இவர் உருவாக்கும் ஓவியங்கள் மிகச் சிறந்த அரசியல் பிரச்சனைகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்கிறார்கள் வல்லுனர்கள். பொதுவாக இந்த கிராஃப்டி வகை ஓவியங்கள் பல நாடுகளில் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஏனென்றால் அவை வரையப்படும் விதம் பெரும்பாலும் அதிகாரத்தின் மோசமான பக்கங்களைத் தோலுரித்துக் காட்டும் விதமாக இருக்கும். மக்கள் நடமாடும் பொதுவெளியில் இரவு நேரங்களில் யாரும் இல்லாதபோது இப்படிப்பட்ட ஓவியர்கள் தங்களது ஓவியங்களை ரகசியமாக வரைந்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்கள். மக்களின் மத்தியில் பெரும் விழிப்புணர்வை அளிக்கும் விதமாக இவ்வகை ஓவியங்கள் அமைந்துவிடும். விலக்காக சில நாடுகள் இவ்வகை ஓவியங்களை அனுமதித்துள்ளன. வெனிஸ்ஸில் உள்ள க்ராஃப்டி பின் இவ்வகையில் உலகப் பிரசித்திப் பெற்றது. வினிசியஸ் தனது ஓவியங்களை க்ராஃப்டி வகைமையில் அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற ஓவியர் ஆண்டி வார்ஹல் (Andy Warhol) என்பாரின் பாப் ஆர்ட் (pop art) வகைமையையும் சேர்த்துத் தனது சொந்த கற்பனையில் உருவாக்கும் திறம் கொண்டவர். தனது நுண்மையான கற்பனையில் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை, முக்கியமாக சீரழிந்துவரும் நுகர்வுக் கலாச்சாரம், ஊடக வன்முறைகள் போன்ற உலகளாவிய அழிவுச் சிந்தனைகள் (apocalyptic references) பற்றிய இவரது ஓவியங்கள் மிகுந்த கவனத்திற்கு உள்ளாகின்றன.

கிருஸ்துவிற்குப் பின்னான ஆறாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கர்களில் சிலர் உலகம் பற்றிய ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். அதாவது உலகம் என்பது அனைத்தும் நீராலானது என்கிற முடிவை எட்டினார்கள். மிலெசியன் சிந்தனைப் பள்ளி (Milesian School of Thought) என்று இதை வரலாற்று அறிஞர்கள் அடையாளப் படுத்துகிறார்கள். ஒருவகையில் இந்தச் சிந்தனை மனித வரலாற்றில் இயற்கையின் அடிப்படையிலான சிந்தனை என அறியப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ் மரபு என்பது இயற்கையிலிருந்தே உருவாக்கப்பட்டது. அது வாழ்க்கையைப் பொருளாகப் பார்த்தது. நிலத்தையும் அதன் தன்மையையும் பிரித்துத் திணைத் தத்துவத்தை உருவாக்கியது. கீழடிக்குப் பின்னான உலக அறிவுச் சமூகம் தமிழின் சிந்தனைப் பள்ளியைக் கவனத்தில் கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது. கிரேக்க மிலெசியன்களின் இந்தத் தத்துவம் அறிவியல் அடிப்படையில் நிராகரிக்கப்பட்டுக் காலப்போக்கில் இல்லாமல் போனது. போலவே அமெரிக்காவின் பூர்வ இந்தியர்களிடம் ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது. அது கணிதத்தையும் அறிவியலையும் நிராகரித்தது. ஆனால் அதே சமயத்தில் உலகின் அனைத்தையும் அதாவது உயிருள்ளவற்றையும் உயிரற்றதையும் அது ஒரே போல் பார்த்தது. அனைத்திற்கும் ஆன்மா உண்டு என்பதை நம்பியது. பூர்வ அமெரிக்க இந்தியர்களுக்குக் கல்லும் மனிதனும் ஒன்றுதான்.. அனைத்தும் மரியாதைக்கும் போற்றுதற்கும் உரியவை. அறிவியல் அடிப்படையில் தவறென்றாலும் இது எனக்குப் பிடித்தமான தத்துவங்களுள் ஒன்று. நண்பர்கள் செவ்விந்தியர்களின் பாடல்களைக் கேட்க வேண்டும். இல்லாத ஆன்மாவை உருவாக்கிவிடும் மந்திரம் அது. இந்தத் தத்துவத்திற்கு மத அடிப்படை கிடையாது என்பது ஒரு சிறப்பு. ஆனிஸம் (Animism) என்று இதற்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். வினோதமாக அதே ஆறாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கத்தில் ஒரு மனிதன் ஒரு தத்துவத்தை உருவாக்கினான். அவன் பெயர் பித்தகோரஸ். உலகம் எண்களால் ஆனது. உலகத்தில் ஒவ்வொன்றுக்கும் கணக்கியல் விவரணைகள் உண்டு என்றான். இவன் தத்துவம்தான் பித்தகோரியனிஸம் என்று இன்றளவும் பிரபலமாக உள்ளது. கடவுள் என்று ஒன்று

தத்துவ மனநிலை

கடவுள் தூணிலும் துரும்பிலும் கூட இருப்பாரோ இல்லையோ அனைத்து இடத்திலும் மனித வரலாறு நெடுக இருப்பது தத்துவம். தத்துவம் இல்லாத இடமே இல்லை. நம்மைச் சுற்றி அது நிறைய சுற்றித் திரிகிறது. தத்துவங்கள் நமது விழுமியங்களை ஒழுங்கு செய்கின்றன. பொதுவான மனித மனநிலைகளைச் சீரமைத்து இந்த உலகத்தை எப்படி காண வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றன. தத்துவங்கள் நம்மிடையே இருப்பது பற்றிய அறிவு கூட இல்லாமல் அவை நம்மை வென்றெடுக்கின்றன. நம்பிக்கைகள் உண்மையில் அது எவ்வளவு தூரத்திற்கு அறிவியல் பூர்வமானவை என்பதை அறிய மறுக்கின்றன. வரலாற்றின் தொடர்ச்சியில் பல தத்துவங்கள் அழிந்துவிட்டன. பல தத்துவங்கள் மிகவும் பலம் கொள்கின்றன. காலத்திற்கேற்ப அவை தம்மை சீர்படுத்திக்கொள்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தத்துவங்களின் சில வினோத நம்பிக்கைகள் பற்றிய சில குறிப்புகளைப் பார்க்கலாம்.

இருந்தால் அவர் என்களால் ஆனவர் என்ற சுவாரஸ்யமான தத்துவம் இது. இது ஏறக்குறைய உண்மை என்று நாம் முடிவுக்கு வர நீங்கள் கோல்டன் மீன் (golden mean) பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். போலவே பைத்தியக்காரத்தனமான பித்தகோரலின் வாழ்க்கை பற்றித் தெரிந்துகொள்வது வாழ்வின் சுவாரஸ்யங்களில் ஒன்று நண்பர்களே. அடுத்ததாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த மனிதர்களில் ஒருவன் 'அனைத்தும் அபத்தம்' என்கிற முடிவுக்கு வந்தான். வாழ்க்கை பற்றிய மிகச் சிறந்த விளக்கங்களுக்குள் ஒன்றாக இது உடனடியாக உலகப் புகழ் அடைந்தது. அவன் பெயர் ஆல்பர்காம்யூ (Albert Camus). உலகின் மத நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்த சிந்தனையாக அபத்தவாதம் (Absurdism) வெகுவாக விமர்சிக்கப்பட்டது. மனிதன் என்பவன் அறியாமையின் உச்சம். மேலும் 'முடிவானது' என்று ஒன்று சாத்தியமில்லை என்ற இவனது தத்துவப் பார்வை மிகச் சிறந்த மனிதக் கலகங்களில் ஒன்று. பேய்க்கதை எழுத்தாளர் லோவ்க்ராஃப்ட்டின் (H.P. Lovecraft) கல்ட் (cult) வகைமை புத்தகங்களின் ஊடாக உருவான தத்துவத்திற்கு அண்டவியல் தத்துவம் (Cosmicism) என்றே பெயர் வைக்கப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரபலமாக இருந்த இது விசும்பில் புனிதம் அல்லது தெய்வீகம் என்ற எதுவும் இல்லை என்றும் ஒட்டுமொத்த அண்டத்திலுமான செயல்பாடுகளுக்கு மனிதன் முக்கியமில்லை என்றும் வாதிட்டது. இப்படி வரலாறு நெடுக மனிதன் நூற்றுக்கணக்கான தத்துவத்தை மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்குகிறான். காலத்தில் சில நிலைக்கின்றன. மிகப் பல பலவீனமடைகின்றன. என்றைக்கும் நிலையான தத்துவத்தைத் தமிழ் கண்டடைந்தது. அவை திணை மரபு சார்ந்த 'அறம் பொருள் இன்பம்' என்பவை என்று துணிந்து கூறுவேன்.

...

இலக்கிய மனநிலை

நான்கு பெண்கவிஞர்களின் கவிதைகளை அப்படியே அளிக்கிறேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்த கவிதைகள் என்றாலும் இதன் வீச்சு உலகளாவியவை என்பது நிச்சயம். ஒரு கவிதை உலகளாவிய தன்மை அடையும்போது காலத்தில் நிலை கொள்கிறது.

மாயக்குதிரை - குட்டி ரேவதி

நண்பனுக்கு உடல் என்பது

காட்சிப்பொருள்

தொடரும் ஒரு புதிர் தங்கைக்கு

அம்மாவுக்கு அது நிரந்தரப் புனிதம்,

கடவுளின் அழுக்கு

அப்பாவுக்குப் பாதுகாத்து சேமிக்க

வேண்டிய நாணயம்

ஊர்க்குளத்தில் உடலைக் கொத்தும்

மீன்களிடம்

சிக்கிக்கொண்டபோது திறந்துகொண்டது

என் உடல்

உறுப்பை அவை திருடிச் சென்று

தாமரையின் இலைகளில்

உருட்டி உருட்டி விளையாடின்

வைரக்குமிழ் என்றன

பாட்டி சொல்லியிருக்கிறாள் உடல்

அவளுக்கு அணிகலன்

புலிக்கு அதன் உடலே கானகம்

என்னுடைய மழலைக்கு அது ஓர்

அணையாத சூரியன்

காதலனுக்குத் தாமரைகள் பூக்கும்

தடாகம்

எனக்கு என் யாக்கை நான் ஏறிக் கொண்ட

மாயக்குதிரை

எந்த உறுப்பிலும் என் சுயம் இறுக்கிப்

பூட்டப்படாமல்

நிதம் தோன்றும் உணர்வுப் புரவியேறி

விடுதலை காணும்

எனக்கு என் யாக்கை நான் ஏறிக்கொண்ட

மாயக்குதிரை

பறந்துபோன உறுப்புகளை பறந்து

கொணர்

எனக்கு என் யாக்கை நான் ஏறிக்கொண்ட

மாயக்குதிரை

பெண்ணுமில்லை ஆணுமில்லை

பெண்ணிலுமில்லை

ஆணிலுமில்லை நான் வளர்க்கும்

மாயக்குதிரை.

...

லதா கவிதைகள்

1.

கோட்டையும் காவலுமாய்

கோலோச்சிய

காலத் தடங்கள்

அறுகம் வேரில் அழிந்திருந்தன

குரல்களை மூடிப் படர்ந்திருந்தது

பசுமை.

நடுகல்கள் விசாரணைக்குச்

சென்று விட்டனதென்றனர்
பாதை காட்டும்
முண்டப் பனைகளையும் காணோம்
பாலையில் முளைத்திருந்த
வெள்ளைப் புத்தர்
கார்த்திகைப் பூ
சூடியிருந்தார்
அவரது மௌனத்தில்
புதைந்திருந்த எனது வன்மம்
பூவின் சுவாலையில்
எரிகிறது

2.
கலைக் காட்சியென
விசித்திர வடிவங்களில் சிதைந்த வீடுகள்
மண்டிக் கிடக்கும் புதர்களின் நடுவே
ஈரச்சுவடுகள்
துணியோடு உலரும் முள்முருங்கையில்
எட்டிப் பார்க்கிறது ஒரு தளிர்
முள் குத்தாமல் கம்பியை
லாவகமாகப் பிடித்தபடி
மணிக்கணக்காக முகம் காட்டப்
பழகி விட்டிருந்தனர்
மக்கள்
நொடித்துப்போன நகரின்
மூலை முடுக்கெங்கும்
வானளாவிய
வங்கிப் பதாகைகள்

3.
வாழ்தலையும் அழிதலையும்
முடிந்திருந்த பூமிக்கு
வந்திருந்தது பழைய காற்று
நிறமழிந்திருந்த அதன்
மொழி புதிது
அது படர்ந்துள்ள கொடியும் புதிது
நிலக்கோளில்
மண் அள்ளிச் செல்ல
வந்துள்ள காற்றின்
ஆரத் தழுவலில்
ஓடிகிறது கிழவனின் கைத்தடி

உலர்ந்தவை, உலராதவை - லீனா மணிமேகலை

எனக்குப் பிறகு
உன்னைக் காதலிக்கப் போகிறவளைக்
குறித்து
எண்ணிப் பார்க்கிறேன்
பாவமாய் இருக்கிறது
நான் நொறுக்கிப்போட்டிருக்கும்
உன்னை
எதைக்கொண்டு அள்ளி முடிவார்

நீ மறக்க முடியாமல் அவ்வப்போது
உச்சரிக்கப் போகும் என் பெயர்
இரும்புத்துகள்களாய் அவள் கண்களை
அரிக்கும்
உன்னோடு இருக்கும் ஒவ்வொரு
நிமிடமும்
கழுத்தை, தோள்களை, உதடுகளை,
காதுகளை, தேமல்களை, மச்சங்களை
உன் உடலின் ஒவ்வொரு
செண்டிமீட்டரையும் நான் எப்படி
தொட்டிருப்பேன்
எனக் கலங்கித் தவிப்பாள்
நம்மைக் குறித்த கதைகளை மறக்க
அசுர வாக்குறுதிகளை அவள்
தரவேண்டியிருக்கும்
என்னைப் போன்ற ஒரு போக்கிரியை
உன்னைப் போன்ற நல்ல ஆண்மகன்
எப்படி காதலித்திருக்க முடியும் என்ற
கேள்வி
அவளை உறங்கவிடாது
அடைத்து வைத்திருக்கும் கதவுகளை
மீண்டும் மீண்டும்
நீ ஏன் சரிபார்த்து சாத்துகிறாய்
படுக்கையறையின் சுவர்களை
நீ ஏன் தட்டிப்பார்த்துக்கொள்கிறாய்
என அவளுக்கு இறுதிவரை புலப்படாது
உன் தோலின் மடக்குகளில்
தங்கியிருக்கும்
என் பூதங்களை வென்றுதான்
ஒரு சிறு முத்தத்தையேனும் உனக்குத் தர
முடியும்

போகம் - சந்திரா தங்கராஜ்

1
தேக்கிலையின் சொரசொரப்பாய்
வெடவெடக்கும் இரவு
எப்போதோ மூடிவைத்த உடலைத்
திறக்க
பேரலையோடு வருகிறான்
கடலிருந்து உப்பை அள்ளி வீச
முத்தென பூக்கிறது உடல்
கட்டிப்போட்ட கிடாயாய் முண்டும்
சரீரத்தில்
எப்பொழுதும் நிகழாத போகம் முடிந்தது
இறங்க மறுக்கும் என் இரு மலைகளை
கையோடு எடுத்துச் செல்கிறான்.
2
பால்கனியில் வந்தமர்கிறது கிளி
கண்களில் நீண்ட தாகம்

சுறுசுறுவென நரம்புகள் நொடிய
பச்சை மரமாகிறது என் உடல்
கிளைகளில் தொங்கும் சிவந்த பூக்களில்
மகரந்தக்குரல் தாப ஸ்ருதியாய் ஒலிக்க
ருசி தேடி மரத்தைப் புரட்டுகிறது கிளி
அதன் நாக்கில் இனிக்கிறது
நூற்றாண்டுக்கு ஒருமுறை மட்டுமே
காய்க்கக்கூடிய ருசிமிக்க இரு கனிகள்

3
அவனின் பெருங்கடல் கசப்பில்
என் ஒரு துளி உப்புநீர் விழ
உயரப் பறந்தன மீன்கள்
எனது பெருமலைக் கசப்பில்
அவனது ஒரு துளி உப்புநீர் விழ
உயரப் பறந்தன மரங்கள்.

4
எவ்வளவு நேரம் நின்று
பார்த்துக்கொண்டே இருப்பாய்
மலையைப் புரட்டு
அங்கே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது யாரும்
பருகாத நீர்

5
மலைக்கடியில்
கடலுக்கடியில்
மறைந்திருந்த பெருங்காமம்
நடுச்சாலையில் வாகனத்திற்கிடையே
நிகழ்ந்த
ஒரு நொடி நேர முத்தத்தில் தீருமா?
அண்டத்தைப் புரட்டும் ஆலிங்கனம்
செய்
தின்னத் தின்ன தீராது பெருகும் ஊற்றைத்
திற
நீ என் பறக்கும் குதிரை
சேனை கட்டாத குதிரை
நான் உன் மீது படரும் நதி
தோணி மிதக்காத நதி
அதிரும் அச்சத்தோடு ஆழத்தில்
இறங்குகிறாய்
எதுவும் முடியப்போவதில்லை
நாளாக்கும்
நாளாக்குமாய் தொடர்த்தான்போகிறது

பொதுவான மனநிலை

ஓவிய மனநிலையில் 'அழிவுச்
சிந்தனைகள்' பற்றிய ஒரு குறிப்பு
எழுதியிருக்கிறேன். அதன் வேறொரு
பரிணாமம் இந்த உலக வெப்பமடைதல்
தொடர்பான சுற்றுச்சூழல் சிந்தனைகள்.
மனிதகுலத்தின் அக்கறையற்ற சுரண்டல்

போக்குடன் கூடிய நிறுவனச் செயல்பாடுகள்
உலகம் முழுவதுமான காலநிலையைக்
கடுமையாகப் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கி,
பூமியை எந்த ஒரு உயிரினமும் வாழத்
தகுதியற்ற கோளாக மாற்றிவிடக்கூடிய
வாய்ப்புகள் இருப்பது பற்றிப் பேசுகின்றன.
அடிப்படையில் எல்லாவற்றிற்கும் முடிவு
உண்டு என்பது பேருண்மை. ஆனால்
பூமியின் ஆயுள் காலத்துக்கு முன்னதாகவே
அதை அழிக்கும் செயல்பாடுகளை
மனிதன் தொடங்கிவிட்டான் என்கின்ற
பேருண்மையைச் சூழலியலாளர்கள்
மிகுந்த துயரத்துடன் பதிவு செய்யத்
தொடங்கிவிட்டார்கள். தமிழ் மரபு முழுக்க
முழுக்க சூழல் அறிவைக் கொண்டது.
இப்போது அவற்றை - பழமையான மற்றும்
முழுமையான ஞானத்தை - தொலைத்த
தலைமுறை என்றாகிப் போனோம்.
இருந்தாலும் நம்பிக்கை என்பது மனிதருக்கு
வாழ்வின் துடுப்பு. இந்தத் துடுப்பை
உலகின் பல்வேறு பகுதியில் விஞ்ஞானிகள்,
ஆய்வாளர்கள் அடங்கிய மக்கள் கைகொள்ளத்
தொடங்கியுள்ளார்கள். தமிழ்நாட்டிலும்
பல்வேறு ஆசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள்,
இதழியலாளர்கள் சுற்றுச்சூழல் தொடர்பான
பல்வேறு அவதானிப்புகளை வெளிப்படுத்தத்
தொடங்கியுள்ளார்கள். உண்மையில் இந்த
ஆக்கப் பூர்வமான மனித செயல்பாடுகள்
கடந்த அயம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக
நடந்தேறிக் கொண்டிருப்பது என்பது கண்கூடு.
அதே சமயம் தமிழ்நாட்டில் சுற்றுச்சூழல்
சார்ந்த ஒரு உலகளாவிய புரிதல் குறைவாகவே
உள்ளது என்பது என்னைப் போன்றோருக்குப்
பெரும் மன உளைச்சல் தரும் பிரச்சனையாக
உள்ளது. இலக்கியச் சுற்றுச்சூழல்
ஆய்வாளர் நக்கீரன், ஆராய்ச்சியாளர்
நாராயணி, இதழியலாளர் அருண் பிரசாத்
ஆகியோரை எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில்
தெரியுமாதலால் அவர்கள் பெயர்களைச்
சொல்லுகிறேன். தமிழின் ஐந்து நிலம் சார்ந்த
சூழல் அறிவியலை ஆராயும் பல்வேறு தமிழ்
ஆய்வாளர்கள், ஆர்வலர்கள், முனைவர்கள்,
பத்திரிக்கையாளர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள்.
அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து சுற்றுச்
சூழல் சார்ந்த ஒருங்கிணைந்த விழிப்புணர்வுச்
செயல்வடிவத்தை அனைத்து மக்களுக்கும்
சென்று சேர்க்கும் விதமாக ஒரு திட்டத்தை
உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும்
என்பது எனது கனவாக இருக்கிறது.

- தொடரும்... ■

- கவி : கலாப்ரியா
- சித்திரம் : அன்பழகன்

நீ X நான்

நீ
என்னை முந்தி ஓடுகிராய்
இன்னும் ஓட்டம்
முடிவை நெருங்கவில்லை
என்கிறேன் நான்

**

மழைக்கு மேகங்கள்
திரண்டு நிற்கின்றன என்கிறான்
அவை இன்னும்
பொழியும் இடம்
குறித்து முடிவு செய்யவில்லை
என்கிறேன் நான்

**

வரிகளுக்கிடையில்
வாசிக்கிராய் என்கிறான்
யாவார்க்கும் இடையில்
வார்த்தைகளே தொடர்பும்
எல்லாமும்
என்கிறேன் நான்

**

விழித்திறன் குறைந்தவனுக்கு
வெளிச்சம் ஏது என்கிராய்
என் கைகளுக்குள்
பிடித்து வைத்திருக்கிறேன்
பாரென்று கைகூப்பி
நிற்கிறேன் நான்

**

கல்லில் காலத்தடம்
செதுக்குகிறேன்
பாரென்கிராய்
தானாய்ப் புதிந்தால்தான்
தடம் என்கிறேன்

**

என் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும்
பதில் தர முடியாதென்கிராய்
புரிந்துகொண்டுவிட்டவனுக்கு
கேள்விகளே இருக்காது
என்கிறேன்

**

என் எல்லா
அம்புகளும் மத்தியில்
குத்தி நிற்கின்றன
பாரென்கிராய்
அம்புறாத் தூணியிலும்
அப்படித்தானே கிடந்தன
என்கிறேன்

**

எல்லாத் தீபங்களுக்கும்
என் திரியே
நெருப்புத் தந்ததென்கிராய்
கடைசி தீபத்தைக்
காத்து நிற்பது
என் கைகள் என்கிறேன்

**

படைப்பு குழுமம் நடத்தும்
இனி ஒரு விதி செய்வோம்

எதிர்கால எழுச்சிக் குரலுக்கான தேடல்

பள்ளி மாணவர்களுக்கான சர்வதேச காணொளி பேச்சுப் போட்டி.

பரிசு

₹40000

www.padaippu.com

நடுவர்: ஈரோடு மகேஷ்

